

การแปรของ (k) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทและอายุของผู้พูด

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

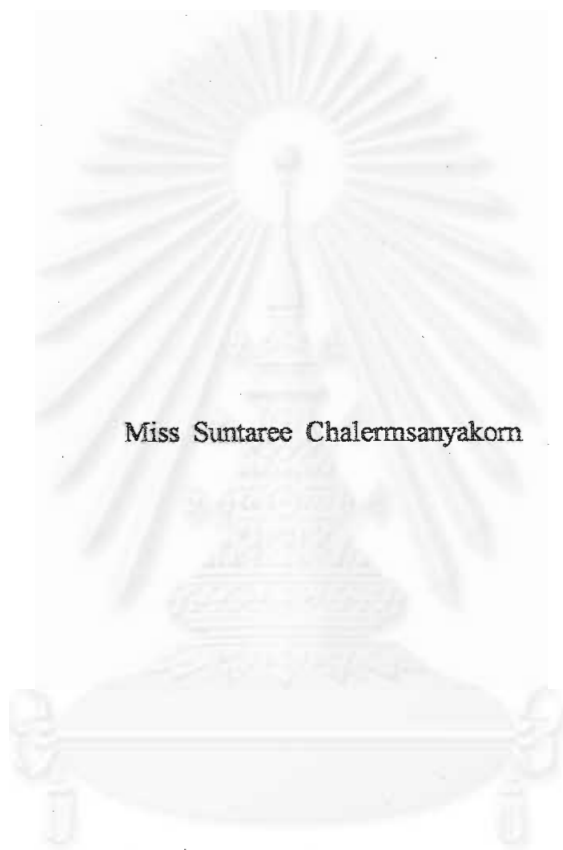
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-03-0036-7

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

VARIATION OF (k^h) IN BANGKOK THAI
BY PHONETIC ENVIRONMENTS AND SPEAKERS' AGE

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-03-0036-7

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทและอายุของผู้พูด

โดย

นางสาวสุนทร เจลิมแสนยากร

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภัทย์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภัทย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณินาวิน)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภัทย์)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์)

สุนทรีย์ เฉลิมแสนยากร : การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทและอายุของผู้พูด
(VARIATION OF (k^h) IN BANGKOK THAI BY PHONETIC ENVIRONMENTS AND
SPEAKERS' AGE) อ.ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภัทย์. 249 หน้า. ISBN
974-03-0036-7

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรสัทบริบทและตัวแปรสังคม
ตัวแปรสัทบริบทที่ศึกษา ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา และเสียงที่ตามมา ซึ่งแบ่งเป็น 3 ชุด ได้แก่ พยัญชนะ
กับสระ สระหน้ากับสระหลัง และสระสูงกับสระต่ำ ส่วนตัวแปรสังคมที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ ได้แก่ อายุ คือ
กลุ่มอายุน้อย (อายุ 15-25 ปี) และกลุ่มอายุมาก (อายุ 40ปีขึ้นไป) การศึกษานี้มีสมมติฐาน 5 ข้อ คือ 1) (k^h)
ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มี 2 รูปแปร คือ [k^h] และ [kx^h] 2) มีการใช้รูปแปร [kx^h] ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมาก
กว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก 3) มีการใช้รูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะ 4) มีการใช้รูปแปร
[kx^h] เมื่อตามด้วยสระหลังมากกว่าสระหน้า และเมื่อตามด้วยสระสูงมากกว่าสระต่ำ 5) มีการใช้รูปแปร [kx^h]
ในกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมาก ผู้วิจัยกำหนดเสียง /i/ แทนสระหน้า /u/ แทนสระหลังกับสระสูง และ /o/
แทนสระต่ำ ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้มาจากละครโทรทัศน์ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์เสียงของนักแสดงทั้งชายและ
หญิง จำนวน 40 คน ที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ผลการศึกษา พบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปแปร 2 รูป คือ [k^h] และ [kx^h] โดยรูปแปร [k^h]
ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน มีอัตราการปรากฏมากกว่า [kx^h] ในเกือบทุกบริบทอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาการ
ปรากฏของ [kx^h] พบว่า สระหน้าเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ตามด้วยตัวแปรการ
ลงเสียงหนัก และอายุ ผู้วิจัยพบว่า เสียง [kx^h] ปรากฏมากกว่า กับเสียง [k^h] เมื่อปรากฏหน้าสระหน้าในการพูด
ของกลุ่มอายุน้อย งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าสัทบริบทเป็นตัวแปรที่น่าจะศึกษาควบคู่ไปกับตัวแปรทางสังคม
และการแปรของ (k^h) ที่พบในงานวิจัยนี้ จัดเป็นการแปรระยะเริ่มต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา.....ภาษาศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....ภาษาศาสตร์.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2543.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

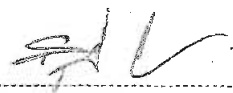
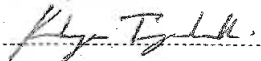
4080208522 : MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD : LANGUAGE VARIATION/BANGKOK THAI LANGUAGE/SOCIAL VARIABLES/
PHONETIC/STRESS

SUNTAREE CHALERMSANYAKORN : VARIATION OF (k^h) IN BANGKOK THAI BY
PHONETIC ENVIRONMENTS AND SPEAKERS' AGE. THESIS ADVISOR : ASST. PROF.
M.R. KALAYA TINGSABADH, Ph.D. 254 pp. ISBN 974-03-0036-7

This study investigates variation of (k^h) in Bangkok Thai by some linguistic variables and a social variables. The linguistic variables studied are stress and three sets of following segments: consonant and vowel, front vowel and back vowel, and high vowel and low vowel. The social variable studied is age: the young group (15-25 years old) and the old group (40 years old and over). There are 5 hypotheses: 1) (k^h) in Bangkok Thai has 2 variants - [k^h] and [kx^h]; 2) [kx^h] occurs in strong syllables more frequently than in weak syllables; 3) [kx^h] occurs when followed by vowels more frequently than when followed by consonants; 4) [kx^h] occurs when followed by the back vowel more frequently than when followed by the front vowel, and when followed by the high vowel than when followed by the low vowel; and 5) [kx^h] occurs in the speech of the young group more frequently than in the old group. The front vowel is represented by /i/, the back vowel and the high vowel by /u/, and the low vowel by /ɔ/. The data of this research came from television mini series in the speech of 40 actors and actresses selected according to the set criteria.

The results of the analysis show that there are 2 variants of (k^h) in Bangkok Thai: [kh] and [kx^h]. The standard variant [k^h] is used more often than [kx^h] in almost all contexts. It is found that the front vowel is the most important variable that influences the occurrence of [kx^h], followed by the variables stress and age. The occurrence of [kx^h] equals [k^h] when followed by the front vowel in the speech of the young group. This research shows that linguistic context is the variable that should be investigated together with the social variables. Variation of (k^h) as found in this study is at the indicator phase.

Department.....Linguistics.....Student's signature
Field of study.....Linguistics.....Advisor's signature
Academic year.....2000.....Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. น.ร.ว. กัลยา ดิงศภักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูง ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่านให้คำปรึกษา คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จนวิทยานิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภาพร ลักษณ์นิยานิน เป็นอย่างสูง ที่เป็นแรงบันดาลใจในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ตลอดจนกรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องอันเป็นประโยชน์ต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ที่ให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ ที่คอยให้ความช่วยเหลือและให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้าน ที่สำคัญคือเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตั้งใจทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ร.อ.เชลงศักดิ์ วรรณภรณ์พินทุ์ คุณสมประสงค์ เสนารัตน์ คุณเบญจมาภรณ์ หมั่นปัญญา ร.ต.หญิง ดาริกา จันทร์คำธร ร.น. คุณประภา ภิรมย์ และคุณรัชณี มโนอิม ที่คอยให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำด้านสถิติผลการวิจัย อันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างมาก

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงไม่ได้ หากไม่ได้รับความกรุณาจากผู้บังคับบัญชาของผู้วิจัย พ.อ.หญิง มาลิน ยวนะเดมิย์ หัวหน้ากองวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมทหารและความช่วยเหลือจาก น.ต.หญิง อรทัย โพธิสุข ร.ท.หญิง ญาดา เทียมทิพย์ ร.น. ร.ต.หญิง งามนิจอินทจักร ร.น. คุณสาทิพย์ ก้าวกุลธนกิจ คุณโสภิตา พุ่มดียิ่ง ร.ต. จักรรินทร์ เหลืองอ่อน และ ร.ต.ต เรืองยศ โสภภาพล ตลอดจนเพื่อนร่วมงานและเพื่อนในภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกคนที่คอยให้ความช่วยเหลือขณะทำวิทยานิพนธ์ และที่จะลืมไม่ได้คือเพื่อนๆ ในเวปไซด์ noknoi.com ที่คอยห่วงใยถามไถ่ถึงความก้าวหน้าของวิทยานิพนธ์อยู่เสมอ ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญแผนภูมิ.....	ซ
สัญลักษณ์และสัญลักษณ์ของรูปแปรที่ใช้ในงานวิจัย.....	ญ

บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2. ทบทวนวรรณกรรม.....	7
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
3.1 ขั้นตอนในการวิจัย.....	18
3.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3.1.2 เก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อกำหนดกลุ่มตัวอย่าง.....	18
3.1.3 กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและคัดเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่าง ที่จะใช้ศึกษา.....	19
3.1.4 เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในงานวิจัย.....	20
3.1.5 ดำเนินการเก็บข้อมูล.....	20
3.1.6 วิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล.....	21

3.1.7	สรุปผล และ นำเสนอ.....	21
4.	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ.....	22
4.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ.....	23
4.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา...24	
4.3	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)	26
4.4	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า - สระหลัง)	29
4.5	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง - สระต่ำ)	32
4.6	ข้อสังเกตเพิ่มเติมในประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสัทบริบท.....	34
4.6.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)	35
4.6.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)	37
4.6.3	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)	39
4.7	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ.....	41
4.8	ตารางแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx ^h] ในบริบทต่างๆ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย.....	43
5.	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น.....	48
5.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบาเมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น.....	48
5.1.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ).....	49

5.1.1.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียง หนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ หน้า).....	51
5.1.1.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียง หนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ หลัง/สูง).....	54
5.1.1.3	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียง หนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา(พยัญชนะ-สระต่ำ)	57
5.1.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียง หนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า -สระ หลัง)	60
5.1.3	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียง หนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)	63
5.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา.....	65
5.2.1	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา	68
5.2.2	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก เบา.....	71
5.2.3	การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา	73

5.3	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า - สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา.....	76
5.4	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง - สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา.....	79
5.5	ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย.....	82
6	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบท.....	84
6.1	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา.....	84
6.2	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)	87
6.2.1	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)	90
6.2.2	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)	93
6.2.3	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)	96
6.3	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า - สระหลัง).....	99
6.4	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง - สระต่ำ).....	102
6.5	ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบท โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย.....	105
7	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ.....	107
7.1	การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบาเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ.....	107

7.2 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ.....	110
7.2.1 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วย เสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปร อายุ.....	112
7.2.2 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วย เสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปร อายุ.....	115
7.2.3 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วย เสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ....	118
7.3 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตาม มา (สระหน้า- สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ.....	121
7.4 การแปรของ (k ^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตาม มา (สระสูง – สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ.....	123
7.5 ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx ^h] ตามสัทบริบท เมื่อ ควบคุมตัวแปรอายุ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย.....	127
8 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	130
8.1 สรุปผลการวิจัย.....	130
8.2 อภิปรายผล.....	132
8.3 ข้อเสนอแนะ.....	135
รายการอ้างอิง.....	136
ภาคผนวก ก.	141
ภาคผนวก ข.	143
ภาคผนวก ค.	145
ภาคผนวก ง.	156
ประวัติผู้วิจัย.....	254

สัญลักษณ์และสัญลักษณ์ของรูปแปดที่ใช้ในงานวิจัย

- 1 ใช้แทนวรรณยุกต์ สามัญ
  - 2 ใช้แทนวรรณยุกต์ เอก
  - 3 ใช้แทนวรรณยุกต์ โท
  - 4 ใช้แทนวรรณยุกต์ ตรี
  - 5 ใช้แทนวรรณยุกต์ จัตวา
- / / ใช้แทนสัญลักษณ์ที่แทนหน่วยเสียง
- [ ] ใช้แทนสัญลักษณ์ที่แทนเสียงหรือรูปแปด
- ( ) ใช้แทนสัญลักษณ์ที่แทนหน่วยเสียงเมื่อเกิดในบริบทแวดล้อมต่างๆ

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของเรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งมีทั้งการเปลี่ยนแปลงในระดับเสียง ระดับคำ และ ระดับประโยค แต่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละน้อย ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงอาจไม่สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนั้น จนกระทั่งเวลาผ่านไปภาษาแต่ละสมัยมีความแตกต่างกันมากขึ้น คนจึงเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนั้น การเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติทางภาษา เพราะภาษาเมื่อมีการนำมาใช้ ก็ย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงไป ภาษาที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ภาษาที่ตายแล้ว เป็นภาษาที่ไม่มีใครใช้ติดต่อสื่อสารกันอีกในชีวิตประจำวัน เช่น ภาษาละติน พินทิพย์ ทวยเจริญ (2540) กล่าวว่า การที่ทุกภาษามีการเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากสังคมมีความเจริญมากขึ้น ผู้คนต่างชาติต่างภาษามีการติดต่อสื่อสารกัน มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมศิลปะและวิทยาการต่างๆ ดังนั้นภาษาในแต่ละสังคมจึงต้องมีการปรุงแต่งอยู่ตลอดเวลา เพื่อรองรับความต้องการของมนุษย์ในการติดต่อสื่อสารกัน การเปลี่ยนแปลงของภาษาไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ในสังคมไทย เพราะหากเราลองพิจารณาภาษาไทยมาตรฐานในปัจจุบัน จะพบว่าแตกต่างจากภาษาสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชที่ปรากฏหลักฐานในหลักศิลาจารึกเป็นอย่างมาก ทั้งวิธีการเขียนอักษร การจัดเรียงตัวอักษร สระ และวรรณยุกต์ต่างๆ การเรียงลำดับคำ รวมถึงคำศัพท์บางคำที่ในปัจจุบันเลิกใช้ไปแล้ว เป็นต้น

จากที่ผู้วิจัยศึกษางานที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษา พบว่า ภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีการแปรไปจากภาษาไทยมาตรฐานหลายประการ ที่เห็นเด่นชัดที่สุด ได้แก่ เรื่องการออกเสียง ร ล และเสียงพยัญชนะควบกล้ำของไทย ซึ่งได้มีผู้ศึกษาไว้มากมาย เช่นที่ปรากฏในงานวิทยานิพนธ์ของ แสงจันทร์ ตรีภูม (2529) เรื่อง “การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯตามวัจนลีลา” โดยเก็บข้อมูลจากผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาค เอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มทดสอบออกเสียง ร ตามมาตรฐานในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด และออกเสียง ร เป็น ล ในสถานการณ์ที่เป็นทางการน้อยที่สุด และจากวิทยานิพนธ์ของ สุธิดา พูลทรัพย์ (2536) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง การแปรตามวัจนลีลาของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะ

ควบกล้าในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา โดยแบ่งการศึกษา ออกเป็นวัจนลีลา 5 แบบ เรียงจากวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดไปมากที่สุด ได้แก่ วัจนลีลา แบบสนทนา แบบสัมภาษณ์ แบบอ่านบทความ แบบอ่านรายการคำ และแบบอ่านคู่เทียบเสียง พบว่า ในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดและวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง คือ การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอ่านบทความ ร และ ล ในพยัญชนะควบกล้าเกิดเป็นรูปแปร [r] มากที่สุด ส่วนในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากและมากที่สุด คือ การอ่านรายการคำ และการอ่านคู่เทียบเสียง ร ในพยัญชนะควบกล้าเป็น [r] และ ล ในพยัญชนะควบกล้าเป็น [l] มากที่สุด

นอกจากเสียง ร ล และเสียงพยัญชนะควบกล้า กับ ร ล ว แล้ว ปัจจุบันยังพบว่า มีเสียง อื่นๆ อีกในภาษาไทยที่มีการแปรไป เช่น กลุ่มเสียงที่แทนด้วยตัวอักษร จ ฉ ช ค ต ท เป็นต้น ซึ่งจากการสังเกต พบว่าการแปรของเสียงพยัญชนะไทยกลุ่มนี้มีการแปรไปคล้ายกับเสียง พยัญชนะในภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในกลุ่มนักร้อง นักแสดง และพิธีกร ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่ในบทความของ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2540) เรื่อง **เอกลักษณ์ของการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานกับความเบี่ยงเบนที่ปรากฏในสื่อมวลชน** และบทความของ จวีรัตน์ หันชัยเนาวิ นันทิกาจุลกสิลปี และวรากร อภิสุขไพศาล (2540) เรื่อง **ลักษณะความเบี่ยงเบนของเสียงพยัญชนะไทยในเพลงจากนักร้องขวัญใจวัยรุ่น** ซึ่งบทความทั้งสองได้ตั้งข้อสังเกตตรงกันว่า การออกเสียงของ นักร้อง นักแสดง และพิธีกรบางคน มีการแปรไปจากมาตรฐานของเสียงในภาษาไทย เช่น เสียง “จ ฉ” [◆◻◻] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหน้า พบว่า มีการแปรเป็นเสียง [◆] เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฐานกรณ์ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง (palato-alviolar) กับลิ้นส่วนหน้า ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ สามารถเขียนแทนด้วย ตัวอักษร “sh” เช่น ship / ◆)(◻ / และ เสียง [◆◆] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฐานกรณ์ปุ่มเหงือกเพดานแข็งกับลิ้นส่วนหน้า สามารถเขียนแทนด้วยตัวอักษร “ch” เช่น chain / ◆◆)(◻ / ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษเช่นกัน รวมถึงการแปรไปเป็นเสียงที่ไม่ใช่เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง [◻] เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฐานกรณ์เพดาน แ อ จี ง ปุ ม เ ห งี อ ก (alviolo-palatal) กับลิ้นส่วนหน้า นักร้องที่มีการร้องเพลงออกเสียงแปรไปในลักษณะดังกล่าวนี้ ได้แก่ ปกรณ์ ลัม อัมรินทร์ นิติพน เจตริน วรรณะสิน ใหม่ เจริญปุระ และสุทธิดา เกษมสันต์ ณ อยุธยา เป็นต้น และเสียง “จ” [◆◻] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฐานกรณ์เพดานแข็งปุ่มเหงือกกับลิ้นส่วนหน้า พบว่ามีการแปรไปเป็นเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษเช่นกัน ได้แก่ เสียง [◻◻] เสียงกักเสียดแทรก ก้อง เกิดที่ฐานกรณ์เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหน้า สามารถเขียนแทนด้วยตัวอักษร “j g ge” เช่น join / ◻◻)(◻ / ซึ่งพบในการร้องเพลงของ นักร้องหลายคน อาทิ ใหม่ เจริญปุระ สุนิดา ลีติกุล และ วราวุธ บูรพชยานนท์

ยังมีเสียงพยัญชนะไทยอีกหลายเสียงที่มีการแปรตามเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ได้แก่ เสียงพยัญชนะที่สามารถเขียนแทนด้วยตัวอักษร “ท ธ ด ค” เป็นต้น

นอกจากเสียงเหล่านี้แล้ว ผู้วิจัยเองสังเกตว่า มีเสียง [&#x0e1d] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง ในภาษาไทยก็มีการแปรไปเป็นเสียง [&#x0e1e] หมายถึงเสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานอ่อนและลิ้นส่วนหลัง ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า เสียง [&#x0e1e] นี้ไม่ใช่เสียงพยัญชนะทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งแตกต่างจากการแปรของเสียงพยัญชนะในภาษาไทยส่วนใหญ่ ที่มักจะมีการแปรไปคล้ายกับเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ กรณีที่เสียง [&#x0e1d] แปรเป็นเสียง [&#x0e1e] ซึ่งไม่ใช่เสียงพยัญชนะทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จึงเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรต่อไป

จากการสังเกตและการทดลองเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเห็นว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรของ (&#x0e1d) น่าจะเกิดจากการลงเสียงหนัก (stress) มากกว่าปัจจัยอย่างอื่น โดยจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่ายังไม่มีการศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรของเสียงในภาษาที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยการลงเสียงหนักอย่างลึกซึ้ง นอกจากงานวิจัยของ Beebe, Leslie M. (1974) เรื่อง **Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai** เพื่อศึกษาการแปรของ (ร) (ล) และ (ว) ในพยัญชนะ

ก ว บ ก ลึ
ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งพบว่า ปัจจัยเรื่องการลงเสียงหนักเขามีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ นอกจากนี้ ยังอาจเกิดจากปัจจัยอื่นๆ ได้อีก ดังที่ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2536) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สรวิทยา : การวิเคราะห์ระบบเสียง ว่าการแปรของเสียงอาจเกิดจาก การแปรตามเสียงที่ประชิด ในแง่ของฐานกรณ์ ลักษณะการเปล่งเสียง และสัทลักษณะของสระ เป็นต้น เช่น เสียง [s] แปรเป็นเสียง [&#x0e1d] เมื่ออยู่ประชิดกับสระที่ใช้ลิ้นส่วนหน้า หรือแปรตามปัจจัยทางสังคมต่างๆ เช่น การศึกษา ถิ่นที่อยู่อาศัย และอายุ ดังที่ ปาลีรัฐ (2536) ศุภฤกษ์ (2540) อรุณี (2532) และปิยฉัตร (2533) ได้เคยศึกษาไว้ โดยเฉพาะปัจจัยเรื่องอายุ พบว่า เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ การแปรของภาษา(ดูรายละเอียดในบทที่ 2) ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะศึกษาการแปรของภาษา โดยจะพิจารณาทั้งตัวแปรทางภาษาและตัวแปรทางสังคมควบคู่กันไป เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องการแปรของภาษาต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการแปรของ (&#x0e1d) ในภาษาไทย ตามปัจจัยต่อไปนี้

1. สัทบริบท ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา เสียงพยัญชนะ และเสียงสระที่ตามมา
2. อายุของผู้พูด

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. (&#x0e44) ในภาษาไทย มีรูปแปร 2 รูป คือ [&#x0e44] และ [&#x0e45]
2. ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ออกเสียง (&#x0e44) เป็นเสียง [&#x0e45] ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก
ห นั ก
มากกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
3. ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ออกเสียง (&#x0e44) เป็นเสียง [&#x0e45] เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะ
4. ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ออกเสียง (&#x0e44) เป็นเสียง [&#x0e45] เมื่อตามด้วยสระหลังมากกว่าสระหน้า และเมื่อตามด้วยสระสูงมากกว่าสระต่ำ
5. ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ออกเสียง (&#x0e44) เป็นเสียง [&#x0e45] มากกว่ากลุ่มผู้พูดอายุมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาการแปรของ (&#x0e44) ในภาษาไทย เฉพาะภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งแม้ว่าผู้วิจัยจะสังเกตเห็นการแปรของ (&#x0e44) ในภาษาไทยถิ่นอื่นอยู่บ้าง แต่งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาเฉพาะภาษาไทยกรุงเทพฯ เท่านั้น เพราะการแปรในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีผลกระทบโดยตรงต่อภาษาไทยมาตรฐาน
2. ศึกษาการแปรของ (&#x0e44) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้น และตำแหน่งพยัญชนะต้นควบ ที่ตามด้วย / □ ● / หรือ / ♦ /
3. ศึกษาการแปรของ (&#x0e44) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ จำแนกตามสัทบริบทในเรื่องตำแหน่งของสระ ผู้วิจัยได้เลือกที่จะศึกษาเฉพาะ (&#x0e44) ที่ตามด้วยสระหน้าและสระหลัง โดยเลือกหน่วยเสียง / ฆ / เป็นตัวแทนของสระหน้า และหน่วยเสียง / ♦ / เป็นตัวแทนของสระหลัง เพราะพิจารณาแล้วเห็นว่า สระทั้งสองมีคุณสมบัติที่ตรงข้ามกันอย่างเด่นชัดในเรื่องของตำแหน่ง คือ มีความเป็นสระหน้า (front vowel) และสระหลัง (back vowel) แต่ในขณะเดียวกัน สระทั้งสองต่างก็มีคุณสมบัติเป็นสระสูง (high vowel) เหมือนกัน ซึ่งจะช่วยตัดข้อสงสัยในเรื่องของความสูงต่ำของสระออกไป
4. ศึกษาการแปรของ (&#x0e44) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ จำแนกตามสัทบริบทในเรื่องความสูงของสระ ผู้วิจัยได้เลือกที่จะศึกษาเฉพาะ (&#x0e44) ที่ตามด้วยสระสูงและสระต่ำ โดยเลือกหน่วยเสียง / ♦ / เป็นตัวแทนของสระสูง และหน่วยเสียง / ● / เป็นตัวแทนของสระต่ำ เพราะพิจารณาแล้วเห็นว่า สระทั้งสองมีคุณสมบัติที่ตรงข้ามกันอย่างเด่นชัดในเรื่องของความสูง คือ มีความเป็นสระสูง (high vowel) และสระต่ำ (low vowel) แต่ในขณะเดียวกัน สระทั้งสองต่างก็มีคุณสมบัติเป็นสระหลัง (back vowel) เหมือนกัน ซึ่งจะช่วยตัดข้อสงสัยในเรื่องของความตำแหน่งของสระออกไป

5. ศึกษาเฉพาะวงจลิตาแบบไม่เป็นทางการ ในบทพูดของนักแสดงละครทางโทรทัศน์ เฉพาะที่เป็นนักแสดงนำหรือตัวเอกในการดำเนินเรื่อง เพราะเนื่องจากต้องการเก็บข้อมูลให้ได้เสียงสระครบตามต้องการ จึงจำเป็นต้องเลือกเฉพาะผู้ที่มีบทพูดมากกว่าคนอื่น ๆ เหตุผลที่เลือกศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนี้ เนื่องจากอาชีพนักแสดง เป็นอาชีพที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนคนรุ่นใหม่ ดังนั้น หากศึกษาลักษณะการใช้ภาษา และการแปรทางภาษาจากคนกลุ่มนี้ ก็จะสามารถทำนายแนวโน้มการใช้ภาษาของคนในสังคมได้

1.5 ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย

1. ตัวแปรทางภาษา (Linguistic variable)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541 : 19) กล่าวว่า “ตัวแปรภาษา หมายถึง รูปภาษาที่จัดให้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ในภาษาศาสตร์สังคม ตัวแปรภาษามักเป็นตัวแปรตาม (dependent variable) ซึ่งแปรตามปัจจัยต่างๆ ทางสังคม ตัวแปรภาษา 1 ตัว มีรูปแปรมากกว่า 1 รูปแปรขึ้นไป”

สำหรับตัวแปรทางภาษาที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ (→) ในภาษาไทย ที่ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นหน้าสระ / ๙ ◆ ๒ / และพยัญชนะต้นควบ ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

2. ตัวแปรทางสังคม (Social variable)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541 : 19) กล่าวว่า “นักภาษาศาสตร์มักกำหนดตัวแปรอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งคาดว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรภาษา ได้แก่ ปัจจัยต่างๆ ทางสังคม ซึ่งก็คือคุณสมบัติทางสังคมของผู้พูด เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ฯลฯ และบริบทของการใช้ภาษา เช่น กาลเทศะ เรื่องที่พูด เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ถือเป็นตัวแปรอิสระ (independent variable) ซึ่งเป็นตัวแปรที่กำหนดสิ่งอื่นให้มีการแปร แต่ตัวเองไม่ถูกกำหนดโดยสิ่งใดในการวิเคราะห์” ซึ่งปัจจัยต่างๆ ที่ยกตัวอย่างมาก็คือ ตัวแปรทางสังคมนั่นเอง

สำหรับตัวแปรทางสังคมที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ อายุ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มอายุ ได้แก่

- กลุ่มอายุ 15–25 ปี เป็นตัวแทนของกลุ่มอายุน้อย
- กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป เป็นตัวแทนของกลุ่มอายุมาก

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางการศึกษา เรื่องการแปรของภาษาที่เกิดจากปัจจัยต่างๆ โดยเฉพาะปัจจัยทางภาษาต่อไป
2. เพื่อให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยต่อไปในอนาคต
3. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องแปรไปจากมาตรฐาน ที่ต้องการแก้ไขการออกเสียงของตน เพื่อให้เห็นว่าการแก้ไขการออกเสียง ควรจะให้ความสำคัญและควรระมัดระวังในเรื่องใดเป็นพิเศษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ข้อ ดังนี้

1. การแปรของเสียงในภาษา ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคม
2. การแปรของเสียงในภาษา ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางภาษา (สัทบริบท)
3. การแปรของเสียงในภาษา เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเสียง (&๕)

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงในภาษา ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคม

การแปรของภาษา อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533) กล่าวว่า การแปร (linguistic variation) หมายถึง การที่รูปภาษาตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไป อาจใช้แทนกันได้โดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยน รูปในภาษาจะเป็นหน่วยด้านใดก็ได้ เช่น ในการสะกดคำภาษาอังกฤษ รูป colour กับ color แปรกัน ทั้ง 2 คำ แปลว่า สี เหมือนกัน

จากคำจำกัดความของ อมรา จะเห็นว่าเป็นการเน้นการแปรที่รูปภาษา ที่มีการเกิดแบบ สับหลักกัน หมายความว่า เราสามารถเลือกรูปแปรรูปหนึ่งรูปใดแทนกันก็ได้ โดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยนไป การแปรของภาษา อาจเป็นการแปรในระดับเสียง คำศัพท์ รูปวลีหรือ ประโยค รวมถึงการแปรในการเขียน ดังที่กล่าวไว้ใน “การเปลี่ยนแปลงของภาษา” ของ ปราณี กุลละวณิชย์ (2537) ได้แบ่งการแปรออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การแปรในการออกเสียง เช่น การออกเสียง ร เป็น ล
2. การแปรของคำศัพท์ เช่น การใช้คำว่า “ทีวี” แทน “โทรทัศน์”
3. การแปรในรูปวลี หรือ ประโยค เช่น การพูดว่า “3 สาว” แทน “สาว 3 คน”
4. การแปรในการเขียน เช่น ตัวเขียนเล็ก กับ ตัวเขียนใหญ่ในภาษาอังกฤษ

สำหรับการแปรของภาษาในระดับเสียงนั้น ไพค์ (Pike, 1947) ยังได้แบ่งการแปรทางเสียง ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การแปรแบบมีเงื่อนไข เป็นการแปรระหว่างเสียง 2 เสียง ในลักษณะสับหลักกัน ในบริบททางเสียงที่ต่างกัน โดยจะถือว่าเสียงทั้งสองที่เกิดแบบสับหลักกันนี้ และเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน และการแปรอิสระ มี 2 ลักษณะ คือ การแปรอิสระที่ปรากฏระหว่างหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียง และการแปรอิสระที่ปรากฏระหว่างเสียง 2 เสียง ซึ่งเป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน

ซึ่งในการแปรแบบอิสระนี้ นักภาษาศาสตร์สังคม ได้แก่ ลาบอฟ (Labov, 1972 อ้างใน แสงจันทร์, 2529) เชื่อว่า เกิดจากปัจจัยบางอย่างที่มีอิทธิพลทำให้เกิดการแปร เช่น จากปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ เป็นต้น หรือจากปัจจัยทางการใช้ภาษา ได้แก่ วัจนลีลาในการพูด รวมถึงกาลเทศะ เป็นต้น

ลาบอฟ (1972 : 273) กล่าวถึงการแปรของภาษาไว้ว่า เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา เขาแบ่งตัวแปรภาษาเป็น 3 ประเภท ตามระยะการเปลี่ยนแปลงของภาษา ได้แก่ 1) indicator ซึ่งเป็นตัวแปรในระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปรเกิดขึ้น แต่ปรากฏในคนกลุ่มน้อย 2) marker ระยะแพร่กระจาย ซึ่งเป็นตัวแปรภาษาในระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปรไปจากเดิมมากขึ้น ทำให้เกิดความแตกต่างที่ชัดเจนขึ้นระหว่างภาษาแบบใหม่กับภาษาแบบเดิม และปรากฏในกลุ่มคนจำนวนมากขึ้น 3) stereotype ซึ่งเป็นตัวแปรในระยะสุดท้าย เป็นระยะที่การแปรมาถึงจุดที่คนยอมรับและใช้กันอย่างปกติ

สำหรับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการแปรของเสียงในภาษา ทั้งที่เกิดจากปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางภาษา(สัทบริบท) พบว่า การแปรที่เกี่ยวข้องกับเสียงในภาษา โดยเฉพาะเสียง (ร) และ (ล) ได้มีผู้ศึกษาไว้มากมาย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาพฤติกรรมแปรที่เกิดจากอิทธิพลของตัวแปรทางสังคมมากกว่าอิทธิพลของตัวแปรทางภาษา เช่น งานวิจัยของ แสงจันทร์ (2529) และ สุธิดา (2536) (ดูรายละเอียดในบทที่ 1) และ Beebe (1974) ในงานวิจัยเรื่อง **Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai** นั้น Beebe ศึกษาการแปรของ (ร) (ล) และ (ว) ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรทางสังคม 3 ประการ คือ อายุ อาชีพ และการศึกษา งานวิจัยดังกล่าวเก็บข้อมูลจาก บุคลากรของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงแรมเอราวัณ และบริษัทน้ำมัน จำนวน 151 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 36 ปีขึ้นไป และกลุ่มอายุ 35 ปีลงมา และในแต่ละกลุ่มอายุได้แบ่งออกเป็น 5 ลำดับชั้น (โดยเป็นการแบ่งตามอาชีพ) และตัวแปรทางภาษาที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ การลงเสียงหนักเบา (stress) จากการศึกษาพบว่า ผู้บอกลาออกเสียง (ร) (ล) และ (ว) ในพยัญชนะควบกล้ำ แบ่งเป็น

2 แบบ คือ การออกเสียงควบกล้ำแบบเต็มเสียง โดยออกเสียงพยัญชนะตัวแรกและตัวหลังพร้อมกัน (full cluster retention) กับการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่เสียงพยัญชนะตัวที่สองหายไป (cluster simplification) งานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มที่มีชั้นทางอาชีพสูงออกเสียงควบกล้ำแบบเต็มเสียงมากกว่ากลุ่มที่มีชั้นทางอาชีพต่ำ กลุ่มอายุ 36 ปีขึ้นไปออกเสียงควบกล้ำเต็มเสียงมากกว่ากลุ่มอายุ 35 ปีลงมา กลุ่มที่มีระดับการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยและชั้นมัธยมศึกษาออกเสียงควบกล้ำแบบเต็มเสียงมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาชั้นอาชีวศึกษาและชั้นประถมศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้พูดเปล่งเสียงพยัญชนะควบกล้ำในพยางค์ที่ลงเสียงหนักแบบเต็มเสียงมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่ Beebe ได้กล่าวไว้ คือ พยัญชนะควบกล้ำที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะกัก ไม่พ่นลม ได้แก่ / pr, pl, tr, kr, kl, kw / มีการออกเสียงควบกล้ำแบบเต็มเสียงมากกว่า พยัญชนะควบกล้ำที่พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะกัก พ่นลม ได้แก่ / p^hr, p^hl, t^hr, k^hr, k^hl, k^hw /

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีกหลายเรื่องที่ศึกษาการแปรของเสียง (ร) และ (ล) ในภาษาไทย รวมถึงเสียง (r) ในภาษาอังกฤษ เช่น งานวิจัยของ บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2535) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (ร) ในภาษาไทย และ (r) ในอังกฤษ ตามตัวแปรสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ 3 แห่ง จำนวน 58 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นภาษาไทยจากผู้วิจัยเอง และการสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษจากผู้ช่วยผู้วิจัยซึ่งพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ สำหรับตัวแปรทางสังคมที่นำมาศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับตำแหน่งงาน และภูมิหลังทางภาษาอังกฤษ จากการศึกษาพบว่าเสียง (r) ในแต่ละภาษามีรูปแปร 4 รูป ได้แก่ เสียงลิ้นกระทบ [ʀ] เสียงเปิด [ɹ] เสียงข้างลิ้น [ɹ̥] และไม่ออกเสียง [ɹ̥̥] โดยรูปแปร [ʀ] และ [ɹ] เป็นรูปแปรที่ยอมรับกันว่ามีศักดิ์ศรีในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่วนรูปแปร [ɹ̥] และ [ɹ̥̥] เป็นรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สำหรับในภาษาไทย รูปแปร [ɹ̥] และ [ɹ̥̥] ใช้ในตำแหน่งเดียวและตำแหน่งพยัญชนะค ว บ ก ลึ มากที่สุด ส่วนในภาษาอังกฤษรูปแปร [ɹ̥̥] เกิดมากที่สุด ในตำแหน่งทั้งสอง สำหรับรูปแปรที่เกิดน้อยที่สุดในภาษาทั้งสอง คือ รูปแปร [ʀ] นอกจากนี้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคมพบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงมีแนวโน้มจะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่า และผู้ที่มีภูมิหลังภาษาอังกฤษมากกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่มีภูมิหลังภาษาอังกฤษน้อยกว่า

งานวิจัยของ ประภา ภิรมย์ (2542) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง **การแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) ในภาษาไทยของบุคลากรประจำสถานวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11** ตามตัวแปรทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ ระดับการศึกษา อาชีพ และวันถือลา จากการศึกษาพบว่า ผู้บอกภาษาที่มีระดับการศึกษาสูง มีอัตราการแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) มากที่สุด รองลงมาคือ ผู้บอกภาษาที่มีระดับการศึกษาปานกลาง ส่วนผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาระดับต่ำ ไม่มีอัตราการแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) อยู่เลย ทั้งในบริบทที่เป็นการอ่านข่าวและการสัมภาษณ์ แต่หากพิจารณาเฉพาะตัวแปรวันถือลา จะพบว่า ผู้บอกภาษาจะมีการแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) ในบริบทที่เป็นการให้สัมภาษณ์มากกว่าการอ่านข่าวออกอากาศจริง ในบริบทที่เป็นพยานชนชั้นเดียว แต่ในบริบทที่เป็นพยานชนชั้นควบคู่ ผู้บอกภาษามีอัตราการแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) เท่ากันทั้งสองวันถือลา ส่วนการศึกษาที่เกี่ยวกับตัวแปรอาชีพ พบว่า อาชีพอื่นที่ไม่ใช่ผู้ประกาศข่าว มีอัตราการแก้ไขถิ่นเหตุของ (ล) ในภาษาไทย มากกว่าอาชีพผู้ประกาศข่าว ในทั้ง 2 บริบท

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียง (ร) และ (ล) แล้ว ยังมีผู้ศึกษาการแปรของเสียงพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยไว้ด้วย ซึ่งมีทั้งงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นต่างๆ เช่น งานวิจัยของ เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์ (2525) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง **การเปลี่ยนแปลงเสียงพยางค์ต้นกักสติดั้งเดิมในภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่กับตัวแปรทางสังคมบางประการ** จากผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง คือ ตำบลช้างม้อ อำเภอมือง เชียงใหม่ และชุมชนชนบท คือ ตำบลหนองแห้ง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ สำหรับตัวแปรที่นำมาศึกษาได้แก่ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอก จากการศึกษาค้นคว้าเสียงพยางค์ต้นกักสติดั้งเดิม / p t c k / ในภาษาไทยเชียงใหม่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียงกักชนิด [p^h t^h c^h k^h] โดยที่เสียง /t/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และเสียง /c/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรทางสังคมบางประการนั้นมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยางค์ต้นกักสติดั้งเดิม โดยพบว่าคนอายุน้อยจะมีเปลี่ยนแปลงของเสียงดังกล่าวมากกว่าคนอายุมาก คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะมีการเปลี่ยนแปลงของเสียงดังกล่าวมากกว่าคนที่อาศัยอยู่ในชนบท และคนที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกมากจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่ได้รับอิทธิพลจากภายในหรือไม่ได้รับเลย

หรือในงานวิจัยของ ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรุง (2536) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง **การแปรของเสียง (อ) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมือง ตามปัจจัยทางสังคม** ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเสียง (อ) ในภาษาถิ่นสงขลา ในเขตชุมชนเมือง จากผู้พูดภาษาสงขลาทั้งหมด 100 คน พบว่าเสียง (อ) มีรูปแปร 3 รูป คือ [อ] [ห] และ [ฮ] และรูปแปรที่พบว่าใช้มากที่สุดคือ [ฮ] สำหรับตัวแปรสำคัญที่มีความ

สัมพันธ์ต่อการแปรของเสียง (๑) มากที่สุดคือ อายุ โดยพบว่า ผู้พูดกลุ่มที่มีการศึกษาสูง อายุน้อย เฉพาะผู้ที่มีแวงภาษามาตรฐาน ได้แก่ ผู้ที่มีการใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อสื่อสารกันในกลุ่ม ในชีวิตประจำวัน จะมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ดังนั้นจึงมีการใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีจากภาษา มาตรฐาน (ซึ่งได้แก่รูปแปร [๕]) และไม่ใช่รูปแปรอื่นเลย ส่วนกลุ่มที่มีการศึกษาน้อย ทั้งผู้มี ทัศนคติทางบวกและลบต่อภาษาถิ่น ยังคงใช้รูปแปรท้องถิ่นมากใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาถิ่นกับทัศนคติต่อภาษาไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกันเสมอไป จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า กลุ่มการศึกษาสูง อายุน้อย แวงภาษามาตรฐาน และมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ทั้งชายและหญิง เป็นกลไกสำคัญทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียง (๑) ในภาษาถิ่นสงขลา

ในงานวิจัยของ ศุภฤกษ์ หอมแก้ว (2540) ในวิทยานิพนธ์ เรื่อง การแปรของ (๑) ใน ภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 4 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 11-20 ปี 21-30 ปี 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป จำนวนกลุ่มละ 25 คน และจากการศึกษาพบว่า (๑) มีรูปแปร 3 รูป คือ รูปแปรใหม่ [e] รูปแปรกึ่งกลาง [๑] และ รูปแปรดั้งเดิม [๑] โดยผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชยังคงใช้รูปแปรดั้งเดิม [๑] มากกว่า รูปแปรอื่นอย่างชัดเจน แต่มีแนวโน้มที่จะใช้ลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง และพบว่ารูปแปร กึ่งกลาง [๑] มีแนวโน้มที่จะใช้มากขึ้น ส่วนรูปแปรใหม่ [e] นั้น พบว่ายังไม่นิยมใช้

รตญา กอบศิริกาญจน์ (2534) ทำวิจัยเรื่อง การแปรของวรรณยุกต์ สูง-ตก ในภาษาไทย ถิ่นสุพรรณบุรี ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ งานวิจัยนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มอายุ คือ 15-35 ปี และ 45-65 ปี และตามถิ่นที่อยู่อาศัยในจังหวัดสุพรรณบุรี 2 ถิ่น คือ อำเภอเมืองและ อำเภอศรีประจันต์ จากการศึกษาพบรูปแปรของวรรณยุกต์ สูง-ตก 3 รูปแปร ได้แก่ รูปแปรตก รูปแปรขึ้น และรูปแปร ตก-ขึ้น โดยในกลุ่มอายุมากที่อยู่ในอำเภอศรีประจันต์ ใช้ภาษาลักษณะ “เหนือแบบดั้งเดิม” มากที่สุด คือรูปแปรตก ส่วนกลุ่มอายุมาก ที่อยู่ในอำเภอเมือง และกลุ่มอายุ น้อย ที่อยู่ในอำเภอศรีประจันต์ ใช้รูปแปรทั้ง 3 รูปในอัตราใกล้เคียงกัน ส่วนกลุ่มอายุน้อย ที่อยู่ ในอำเภอเมือง ใช้รูปแปรซึ่งมีสัทลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างรูปแปรตกและรูปแปรขึ้น มากที่สุด

อรุณี อรุณเรือง (2532) ทำวิจัยเรื่อง การแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุผู้พูด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นอาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ และ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับอายุ 55-60 ปี และ 35-40 ปี และนักเรียนมัธยม ปลาย โรงเรียนศึกษานารี อายุ 15-20 ปี รวม 30 คน เก็บข้อมูลด้วยวิธีการพูดคุยซึ่งจัดให้เป็น วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ กับกรอ่านบทความจัด ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ จากการศึกษาพบว่า รูปแปรวรรณยุกต์โทมี 5 รูปแปร ได้แก่ รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก สูง-ตก กลาง-

ขึ้น-กลางกลาง-ขึ้น-ตก และ กลางระดับ-ตกข้างท้าย โดยในกลุ่มอายุ 55-60 ปี และกลุ่มอายุ 35-40 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก มากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุ 15-20 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง ซึ่งเป็นรูปแปรใหม่ มากที่สุด ส่วนการแปรตามวจนลีลา ทุกกลุ่มอายุมีการใช้รูปแปร กลาง-ตก สูงขึ้น เมื่อใช้วจนลีลาแบบเป็นทางการ และใช้รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง สูงขึ้น เมื่อใช้ วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ปิยฉัตร ปานโรจน์ (2533) ทำวิจัยเรื่อง **ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ : การแปรตามกลุ่มอายุ** งานวิจัยนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 10-20 ปี กลุ่มอายุ 30-40 ปี และกลุ่มอายุ 50-60 ปี โดยทำการศึกษาลักษณะทางเชิงกลศาสตร์ ได้แก่ ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย พิสัยของค่าความถี่มูลฐาน ลักษณะการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลาของค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง ในคำพูดเดี่ยว (คำพยางค์เดี่ยว) ในโครงสร้างพยางค์ที่มีในภาษาไทยทั้ง 8 แบบ ได้แก่ พยางค์เป็นกับพยางค์ตาย เป็นต้น จากการศึกษา พบว่า ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง พิสัยของค่าความถี่มูลฐานในวรรณยุกต์ตรีและโท ลักษณะการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐานในวรรณยุกต์ตรีและโท และค่าระยะเวลาของค่าความถี่มูลฐานของกลุ่มอายุ 10-20 ปี แตกต่างจากกลุ่มอายุอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลที่ได้ชี้ให้เห็นถึงสภาพการเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์ในภาษาไทย กรุงเทพฯ ส่วนลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในกลุ่มอายุ 30-40 และ 50-60 ปี ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นวรรณยุกต์โทในพยางค์ตายสระยาว และพิสัยของค่าความถี่มูลฐานและลักษณะของการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐานในวรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์จัตวาไม่มีการแปรเกิดขึ้นระหว่างผู้พูด 3 กลุ่มอายุ

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาการแปรของเสียงด้วยอิทธิพลภาษาต่างประเทศก็ได้มีผู้ทำการศึกษาอยู่บ้าง เช่น งานวิจัยของ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2536) ในวิทยานิพนธ์ เรื่อง **การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา** ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากพนักงานธนาคารที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และระดับปวช. ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 40 คน ด้วยวจนลีลาแบบที่เป็นทางการจากน้อยไปมาก 3 วจนลีลา คือ การสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ คำยืมที่ใช้ทดสอบเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 24 คำ ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นหน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก /l/ ในภาษาอังกฤษ และเป็นคำที่สะกดด้วยพยัญชนะท้าย l จากการศึกษาพบว่า (l) มีรูปแปร 4 รูป คือ [n] [l] [□] และ [w] ตามลำดับ และถึงแม้ว่า [n] จะรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด แต่ในวจนลีลาแบบที่เป็นทางการมาก จะพบรูปแปร [l] มากที่สุด และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จะใช้รูปแปร [l] มากที่สุด อีกเช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีงานที่ทำวิจัยเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทย ของ ศรัญธร นิมไพบูลย์ (2538) ทำวิจัยเกี่ยวเรื่อง การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (t● d●) ในคำภาษาอังกฤษ ของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย เพื่อดูอิทธิพลการ แทรกแซงการใช้ภาษาอังกฤษจากภาษาแม่ (ซึ่งในที่นี้ก็คือ ภาษาไทย นั่นเอง) ตามตัวแปรทาง สั ก ค ม 2 ประการ คือ ประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ และบริบทในการใช้ภาษา โดยแบ่งออกเป็น กลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษมาก กับกลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ น้อย จำนวนกลุ่มละ 30 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ด้วยบัตรรายการ (Cue-card Technique) โดย แบ่งเป็น บริบทภาษาไทย 10 คำทดสอบ และบริบทภาษาอังกฤษ 15 คำทดสอบ จากการศึกษา พบว่า กลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย จะออกเสียง (t●) และ (d●) โนม์เอียง เข้าสู่ภาษาแม่ภายใต้บริบทภาษาไทยมากที่สุด และลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ ส่วน ก ฤ ม ที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษมาก จะออกเสียง (t●) และ (d●) โนม์เอียงเข้าสู่ภาษา อังกฤษภายใต้บริบทภาษาอังกฤษมากที่สุด และลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย และเสียง (●) พบว่า มีปัญหาที่สุุดในการออกเสียงของคนไทย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงในภาษา ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางภาษา (สัทบริบท)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า จะเป็นการศึกษการแปรที่เกี่ยวข้องกับ ปัจจัยทางสังคมเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการศึกษการแปรที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางภาษา (สัทบริบท) นั้น พบว่า มีผู้ศึกษาไว้ไม่มาก และเป็นการศึกษาปัจจัยทางภาษาเพียงบางปัจจัยเท่านั้น เช่น งาน วิจัยของ Beebe (1974) (ดูรายละเอียดในข้อ 1) ศึกษาการแปรของ (ร) (ล) และ (ว) ในพยัญชนะ ควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ โดยพิจารณาปัจจัยทางภาษาที่ทำให้เกิดการแปรของเสียงเหล่านี้ เฉพาะปัจจัยเรื่องการลงเสียงหนักเบาเท่านั้น

แสงจันทร์ (2529) ศึกษาการแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ (ดูรายละเอียดใน บทที่ 1) โดยศึกษาปัจจัยทางภาษาที่ทำให้เกิดการแปรของเสียงเหล่านี้ เฉพาะเรื่องตำแหน่งที่เกิด ของเสียง (ร) และ (ล) เท่านั้น คือ (ร) และ (ล) ในตำแหน่ง พยัญชนะต้น และตำแหน่งพยัญชนะ ต้นควบ ส่วนปัจจัยทางภาษาอื่นๆ ไม่ได้นำมาพิจารณา เพียงแต่ แสงจันทร์ ได้ตั้งข้อสังเกตว่า เสียง (ร) และ (ล) สามารถมีการแปรไปตามบริบททางเสียงอื่นๆ ได้อีก ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา และลักษณะการพ่นลม-ไม่พ่นลมของพยัญชนะที่ (ร) และ (ล) กล่าวอยู่ด้วย แต่ยังไม่ได้ทำการวิจัย ในเรื่องดังกล่าว

งานวิจัยอีกเรื่องที่ศึกษาการแปรของเสียงในภาษา โดยพิจารณาปัจจัยทางภาษาร่วมด้วย ได้แก่งานของ ประภา (2542) เป็นการศึกษาการแก้ไขเกิดเหตุของ (ล) ในภาษาไทย (ดูรายละเอียดในข้อ 1) ปัจจัยทางภาษาที่ ประภา ได้ศึกษา คือ ตำแหน่งที่เกิดของเสียง (ล) ในพยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะควบกล้ำ โดยประภา พบว่า ผู้บอกภาษาจะมีการแก้ไขเกิดเหตุของ (ล) ในบริบทที่เป็นการให้สัมผัสมากกว่าการอ่านข่าวออกอากาศจริงในบริบทที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ส่วนในบริบทที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำ ผู้บอกภาษาจะมีอัตราการแก้ไขเกิดเหตุของ (ล) เท่ากันทั้งในวัจนลีลาที่เป็นการให้สัมผัสและการอ่านข่าวออกอากาศจริง

จะเห็นว่าที่ผ่านมา มีผู้ทำการศึกษาเรื่องการแปรของเสียงในภาษา โดยพิจารณาทั้งปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางภาษาคงคู่กันไปด้วยน้อยมาก ผู้วิจัยเองมีความเห็นว่า การแปรของเสียงในภาษาจริงๆ แล้ว น่าจะเกิดจากปัจจัยทั้งสองอย่างร่วมกัน คือ ทั้งปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่า น่าจะมีการศึกษาการแปรของเสียงในภาษา โดยนำปัจจัยทั้งสองอย่างนี้มาพิจารณาควบคู่กันไปอย่างจริงจัง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงในภาษา เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเสียง (/→)

ก่อนอื่นผู้วิจัยขออธิบายลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะ /→/ ในภาษาไทยก่อน ลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะ /→/ ในภาษาไทยนั้น กาญจนา นาคสกุล (2524) กล่าวว่า เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม และเกิดที่เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง (Voiceless aspirated velar plosive) หน่วยเสียงนี้สามารถเกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้น สามารถนำเสียงสระได้ทุกหน่วย และสามารถนำหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะได้อีก 3 หน่วย คือ / → ๓ ♦ / ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ / →→ →● →♦ / ตัวอักษรที่ใช้แทนหน่วยเสียงนี้ได้ในการเขียน คือ ข ค ฃ

ในขั้นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการแปรของเสียงในภาษาเพิ่มเติม โดยเน้นศึกษาเฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงพยัญชนะ /→/ และ /→/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ทั้งที่เกิดจากปัจจัยทางสังคมและปัจจัยทางภาษา การที่ผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรของหน่วยเสียงทั้งสองนี้ควบคู่กันไป เนื่องจากหน่วยเสียงคู่นี้มีความคล้ายคลึงกันในทางสัทลักษณะมาก โดยในการเปล่งเสียงทั้งสองจะเกิดที่ฐานกรณ์คู่เดียวกัน คือ “เพดานอ่อนและลิ้นส่วนหลัง” และเสียงทั้งสองต่างก็เป็นพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง เช่นเดียวกัน แต่ต่างกันที่ หน่วยเสียง /→/ เป็นเสียงระเบิดแบบมีลม ส่วนหน่วยเสียง /→/ เป็นเสียงระเบิดแบบไม่มีลม และความแตกต่างอีก

ประการของหน่วยเสียงทั้งสอง คือ “ตำแหน่งที่ปรากฏ” โดยในตำแหน่งต้นพยางค์หน่วยเสียงทั้งสองสามารถปรากฏได้ แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์จะปรากฏได้เฉพาะหน่วยเสียง / & / เท่านั้น

สำหรับลักษณะทางกลศาสตร์ในพยัญชนะกักภาษาไทย วิบูลย์ (2531) ศึกษาพบว่า พยัญชนะกัก ไม่ก้อง ฟันลม ได้แก่ /p^h t^h k^h c^h/ มีค่าระยะเวลาสูงสุดในช่วงระบายนลม และค่าระยะเวลาต่ำสุดในช่วงกักลม และมีค่าระยะเวลาในช่วงระบายนลมเป็น 3 เท่าของค่าระยะเวลาในช่วงกักลม โดยเฉพาะพยัญชนะกักฐานเพดานแข็ง /c^h/ มีค่าระยะเวลาสูงกว่าฐานอื่นๆ ทุกฐานมาก เพราะการระบายนลมของพยัญชนะฐานนี้เกิดขึ้นช้ากว่าพยัญชนะกักฐานอื่นๆ ส่วนรูปแปร [kx^h] พยัญชนะกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ฟันลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง แฮริส (Harris, 1972 หน้า 10) กล่าวว่า รูปแปรนี้เป็นรูปแปรของ (k^h) ที่พบมากในบริบทที่มีการลงเสียงหนัก

จากการศึกษาที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยทางภาษาที่สำคัญที่ทำให้เกิดการแปรของหน่วยเสียง /&/ และ /&^h/ นั้น เกิดจากปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ คือ การกลมกลืนเสียง (assimilation) และการลงเสียงหนักเบา (stress)

การกลมกลืนเสียง หมายถึง กระบวนการกลายเสียง ที่เกิดเมื่อเสียงหนึ่งมีอิทธิพลเหนืออีกเสียงหนึ่ง ทำให้เสียงนั้นเปลี่ยนไปมีลักษณะคล้ายกัน การกลมกลืนเสียงที่ทำให้เกิดการแปรของเสียงมีผู้ศึกษาไว้หลายคน เช่น พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2533) กล่าวว่า เสียง [&] ในภาษาไทย เมื่อเกิดหน้าสระ [◆:] จะมีสัญลักษณ์ [&◻◆:] และ [&◻⊕:] ตามลำดับ โดย พิณทิพย์ เชื่อว่า เกิดจากอิทธิพลของสระ คือ หากเสียง [&] เกิดกับสระหลัง จะทำให้สัญลักษณ์ของเสียงฐานเพดานอ่อนก่อนไปข้างหลังกว่าปกติ และหากเสียง [&] เกิดกับสระหน้า ก็จะทำให้สัญลักษณ์ของเสียงฐานเพดานอ่อนก่อนมาข้างหน้ากว่าปกติ ในกรณีนี้ Daniel Jones (1972) เรียกว่า “Similitude” และการกลมกลืนเสียงที่เกิดจากอิทธิพลของเสียงไม่ก้อง [&◻◻] ทำให้เสียงก้อง [v] ที่อยู่ตำแหน่งข้างเคียงกลมกลืนกัน กลายเป็นเสียงไม่ก้อง [f] เช่น “of course” เป็น [★↗ ๘&◻◻๒๒◆] รวมทั้งการกลมกลืนเสียงด้วยอิทธิพลของฐานกรณ์ ทำให้ [◆] กลายเป็น [&] เมื่อเกิดหน้าเสียงฐานเพดานอ่อน เช่น “that cap” เป็น [๕๑→& &◻◻๒๒]

ส่วนการแปรในระดับคำที่ทำให้เกิดการกลมกลืนเสียง เช่น ในคำว่า “พรุ้งนี้” ศาสตราจารย์ ฟัง กวย ลี เชื่อว่ามาจาก “พรุณนี้” โดยเสียง [ʔ] ในพยางค์ท้ายของคำว่า พรุณ p^hruuk กลมกลืนเสียงกับเสียงนาสิก /ŋ/ ในคำว่า นี้ และทำให้ /ʔ/ กลายเป็น /ŋ/ ส่วนสระก็มีเสียงสั้นลง พรุณนี้ จึงกลายเป็น พรุ้งนี้ (ปราณี กุลละวณิชย์, 2526)

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียง คือ การลงเสียงหนักเบา Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics (1992) ให้คำจำกัดความการลงเสียงหนักว่า หมายถึง การออกเสียงคำหรือพยางค์ โดยการใช้แรงดันลมจากปอด เพื่อช่วยในการเปล่งเสียง ทำให้คำหรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีความเด่นมากกว่าคำหรือพยางค์ข้างเคียงอื่นๆ .....

การลงเสียงหนัก เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ถูกตั้งข้อสังเกตว่า อาจทำให้เกิดการแปรของภาษา เช่น วิทยานิพนธ์ของ Beebe (1974) (ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในข้อ 1) และในบทความของ นวีรัตน์ หันชัยเนาว์, นันทิกา จุลกสิลปี และวารการ อภิสุขไพศาล (2540) เรื่อง “ลักษณะความเบี่ยงเบนของเสียงพยัญชนะไทย ในเพลงจากนักร้อง ขวัญใจวัยรุ่น” ซึ่งศึกษาพบการแปรของ [ʔ^h] เป็น [ʔ^hŋ] ในการร้องเพลงของนักร้องวัยรุ่นหลายคน ได้แก่ สุนิตา ลีติกุล ใหม่ เจริญปุระ นักร้องวง U.H.T., อชิตะ ปราโมช ณ อยุธยา เป็นต้น คณะผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การออกเสียงดังกล่าว เกิดจากการที่นักร้องต้องการเน้นความ จึงทำให้เกิดการเกร็ง และอาจเกิดจากอิทธิพลของเสียงข้างเคียง เช่นคำว่า คง [ʔ^hŋ] – [ʔ^h] และ [ŋ] อยู่ในฐาน velar เหมือนกัน ดังนั้นเวลาร้องรวมกันอาจเป็นไปได้ว่า มีการออกเสียงฐานกรณ์ลึกกว่าปกติ

จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเองได้สังเกตพบความเบี่ยงเบนจาก [ʔ^h] เป็น [ʔ^hŋ] ที่เกิดร่วมกับ ฐานอื่นที่ไม่ใช่ velar เหมือนกันด้วย เช่น ไคร [ʔ^hŋ] ออกเสียงเป็น [ʔ^hŋ] ขอ [ʔ^hŋ] ออกเสียงเป็น [ʔ^hŋ] เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าการแปรที่เกิดขึ้น อาจไม่ได้มาจากอิทธิพลของเสียงข้างเคียงเพียงอย่างเดียว แต่อาจเกิดจากอิทธิพลอื่นร่วมด้วย เพราะในคำตัวอย่างหลายคำไม่ได้มีการแปรตามฐานของเสียงที่อยู่ข้างเคียง ดังคำที่ได้ยกตัวอย่างมา

นอกจากนี้ ในการศึกษา ภาษาถิ่น “ผู้ไทย” นครพนม ของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2518) พบว่า ผู้บอภาษาหลายคนที่เป็นชาวผู้ไทย ออกเสียงพยัญชนะ [ʔ^h] เป็น [ŋ] เสียง

เสียงแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฐานกรณเพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง (voiceless velar fricative) ในหลายคำ เมื่อนำหน้าสระ [๖๖ ๖๖ ๖๖] แต่ที่ไม่สม่ำเสมอ ผู้วิจัยเห็นว่า การแปรของ (&P) เป็น [X] ของภาษาไทยถิ่นผู้ไทยนครพนมนี้ อาจจะไม่ได้เกิดจากอิทธิพลของเสียง ส ร ะ ที่ อยู่ข้างเคียง เช่นเดียวกับการแปรของ (&P) ที่เกิดกับการร้องเพลงของนักร้องขวัญใจวัยรุ่น ใน บทความของ ฉวีรัตน์ หันชัยเนาว์ และคณะ(2540) แต่อาจเกิดจากปัจจัยอื่นที่ทำให้เกิดการแปร เพราะการแปรที่เกิดขึ้นมีความไม่สม่ำเสมอ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัย ที่ทำให้เกิดการแปรที่แท้จริง ของ (&P) ที่แปรเป็นเสียงต่างๆ ต่อไป

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีงาน วิจัยใดที่ศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปร โดยนำทั้งปัจจัยสัทบริบทและปัจจัยทางสังคมมาศึกษา หาความสัมพันธ์ของการแปรควบคู่กันอย่างจริงจัง ซึ่งสาเหตุความเป็นไปได้ในการแปรของภาษา ในความเป็นจริงอาจเกิดขึ้นได้จากทั้งสองปัจจัยร่วมกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการ ศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรควบคู่กัน ไปทั้งปัจจัยทางสัทบริบทและปัจจัยทางสังคม เพื่อให้เห็น ถึงปัจจัยสำคัญที่แท้จริงที่ทำให้เกิดการแปรขึ้น นอกจากนี้ อาจเป็นการแสดงให้เห็นว่า ในอนาคต หากมีการศึกษาเรื่องการแปรของภาษา เราควรจะต้องศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปร ทั้งปัจจัย สัทบริบทและปัจจัยทางสังคมควบคู่กัน เพื่อให้การศึกษานั้นเป็นไปอย่างสมบูรณ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ขั้นตอนในการวิจัย

3.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในขั้นแรกผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานวิจัย โดยแบ่งประเภทของการศึกษาออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงที่เกิดจากปัจจัยทางภาษาและปัจจัยทางสังคม
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนัก
(ดูรายละเอียดในบทที่ 2)

3.1.2 เก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษารั้งนี้ผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลการสนทนาที่เป็นธรรมชาติปริมาณมากเพียงพอที่จะมี (k^h) ในบริบทต่างๆ ที่เลือกศึกษาในงานวิจัยนี้ตามจำนวนที่กำหนดขึ้น ผู้วิจัยพบว่าละครโทรทัศน์เป็นแหล่งข้อมูลที่ดี เพราะนักแสดงละครโทรทัศน์มักพูดคุยกันด้วยภาษาไทยกรุงเทพฯ ในลักษณะที่ผู้วิจัยฟังว่าใกล้เคียงกับภาษาไทยกรุงเทพฯ เพียงพอที่จะใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดคุณสมบัติไว้ดังนี้ คือ

- นักแสดงคนนั้นจะต้องพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาแม่ หรืออาจเป็นลูกครึ่ง แต่จะต้องเข้าใจภาษาไทยและใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาที่หนึ่ง การที่ผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาที่หนึ่งนั้น เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตเห็นการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ อย่างเด่นชัด ส่วน (k^h) ในภาษาไทยถิ่นอื่น ผู้วิจัยสังเกตว่ามีการแปรบ้างแต่ครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำมาศึกษา เพราะมุ่งเน้นศึกษาเฉพาะแต่ภาษาไทยกรุงเทพฯ เท่านั้น

- นักแสดงคนนั้น จะต้องเป็นตัวเอกในการดำเนินเรื่อง เพราะผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลเสียงอย่างละเอียด จึงจำเป็นต้องเลือกนักแสดงที่มีบทพูดให้มากที่สุด
- นักแสดงคนนั้น จะต้องมียุอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยในตอนแรกนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดอายุไว้ 2 ช่วง คือ อายุ 45 ปีขึ้นไป และอายุ 15-25 ปี โดยไม่จำกัดเพศ

ต่อมาผู้วิจัยได้กำหนดวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลและเริ่มทำการคัดเลือกนักแสดงที่จะนำมาเป็นกลุ่มประชากรตัวอย่าง

3.1.3 กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและคัดเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่างที่จะใช้ศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการคัดเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่างที่จะศึกษา โดยเลือกเก็บจากนักแสดงที่เล่นละครออกอากาศทางโทรทัศน์ เพราะผู้วิจัยต้องการให้ได้ข้อมูลที่เป็นการพูดอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงเห็นว่า นักแสดงในละครโทรทัศน์น่าจะมีการพูดที่เป็นธรรมชาติและมียุข้อมูลมากเพียงพอที่ผู้วิจัยจะสามารถเก็บข้อมูลทางเสียงได้ โดยในการคัดเลือกคุณสมบัติของนักแสดงได้เป็นไปตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติไว้แล้วในตอนต้น (ดูในข้อ 3.1.2) สำหรับเหตุผลที่เลือกเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักแสดงนี้ เนื่องจากอาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นที่เปรียบเสมือนตัวแทนของคนรุ่นใหม่ ดังนั้นหากศึกษาลักษณะการใช้ภาษาและการแปรทางภาษาจากคนกลุ่มนี้ ก็อาจจะสามารถทำนายแนวโน้มการใช้ภาษาของคนในสังคมได้

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี จำนวน 20 คน เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มอายุน้อย หรือ คนรุ่นใหม่ กับกลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 20 คน เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มอายุมาก หรือ คนรุ่นเก่า

ในส่วนที่เกี่ยวกับอายุ จากเดิมผู้วิจัยได้กำหนดอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก ไว้ที่ช่วงอายุ 45 ปีขึ้นไป แต่เมื่อได้เก็บข้อมูลจริงๆ แล้ว ผู้วิจัยไม่สามารถหากกลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีอายุตามต้องการได้ครบ เนื่องจากละครโทรทัศน์ในปัจจุบันมักจะให้คนอายุน้อยมาสวมบทบาทแทนคนอายุมาก ทำให้นักแสดงที่เป็นคนอายุมากจริงๆ นั้นหาได้ค่อนข้างยาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนการกำหนดช่วงอายุของกลุ่มอายุมาก มาเป็น อายุ 40 ปีขึ้นไป เพราะเห็นว่า ความแตกต่างระหว่างกลุ่มอายุ 15-25 ปี กับ 40 ปีขึ้นไป ก็น่าจะเป็นช่วงอายุที่ห่างกันมากพอที่จะทำให้เห็น

การเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษา หากเสียงในภาษานั้นกำลังมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริง หนึ่ง มีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับอายุของตัวละครในเรื่อง ซึ่งอาจไม่ตรงกับอายุของนักแสดง และอาจมีผลต่อภาษาที่ใช้ ผู้วิจัยพบว่าในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ไม่มีนักแสดงคนไหนในกลุ่มอายุ 15-25 ปี ที่รับบทบาทในละครเป็นคนอายุ 40 ปีขึ้นไป และก็ไม่มียุคนักแสดงคนไหนในกลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป ที่รับบทบาทในละครเป็นคนอายุต่ำกว่า 25 ปี จึงไม่มีผลกระทบต่อเกณฑ์อายุที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้

3.1.4 เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในงานวิจัย

ต่อมาผู้วิจัยได้จัดเตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในงานวิจัย โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลจากนักแสดงทางละครโทรทัศน์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดเตรียมเครื่องเล่นวีดีโอ 1 เครื่อง สำหรับบันทึกภาพและเสียงของละครที่แพร่ภาพออกทางสถานีโทรทัศน์ และสำหรับฉายซ้ำเมื่อต้องการจะเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลของนักแสดง ด้วยการถ่ายถอดเสียง พร้อมทั้งม้วนเทปวีดีโออีกประมาณ 30 ม้วน เพื่อใช้สำหรับบันทึกภาพและเสียงจากละคร จากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มดำเนินการเก็บข้อมูล

3.1.5 ดำเนินการเก็บข้อมูล

ในขั้นตอนการดำเนินการเก็บข้อมูลนี้ ผู้วิจัยพบอุปสรรคหลายประการ อาทิเช่น การบันทึกละครเรื่องที่ต้องการจะนำมาใช้เป็นข้อมูลเก็บไว้ ผู้วิจัยไม่สามารถบันทึกละครแต่ละเรื่องได้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เนื่องจากติดภาระกิจและติดปัญหาเรื่องเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาด้วยการสุ่มบันทึกละครแต่ละเรื่องที่ยังออกอากาศ เรื่องละ 3 วัน โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องบันทึกในวันทีต่อเนื่องกัน สำหรับม้วนเทปวีดีโอที่ใช้ในงานวิจัยนี้ มีความยาว 2 ชั่วโมง จำนวน 3 ม้วน ต่อละคร 1 เรื่อง โดยนักแสดงนำแต่ละคนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น อาจจะเป็นตัวละครที่มาจากละครเรื่องเดียวกันหรือคนละเรื่องก็ได้ไม่จำกัด แต่ที่สำคัญจะต้องมีคุณสมบัติดังที่ได้กำหนดไว้ในตอนต้นของการวิจัย อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยไม่สามารถบันทึกละครเรื่องที่ได้อัดเลือกไว้แล้วได้เองทั้งหมด ดังนั้นผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาด้วยการให้ร้านค้าบันทึกเป็นเทปวีดีโอไว้ให้ โดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดละครเรื่องที่ต้องการจะอัดเอง โดยพิจารณาจากตัวนักแสดงนำเป็นหลัก เพื่อให้ได้คุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ สำหรับการให้ร้านค้าอัดวีดีโอให้นี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ทางร้านใช้ม้วนเทปวีดีโอที่มีความยาว 2 ชั่วโมง จำนวน 3 ม้วน ต่อละคร 1 เรื่อง เช่นกัน เพื่อให้ได้ความยาวของละครใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยทำการบันทึกเอง ซึ่งวิธีนี้จะทำให้ได้ข้อมูลในการวิจัยเป็นปริมาณที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

3.1.6 วิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ตามต้องการแล้ว ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

1. ถ่ายถอดเสียงนักแสดงทีละคนจากละครที่ได้บันทึกเทปไว้ โดยการใช้หูฟังเพื่อวิเคราะห์เสียง จากนั้นบันทึกลงในแผ่นบันทึกข้อมูลเป็นสัทอักษร
2. ในการฟัง ผู้วิจัยได้พยายามเก็บรวบรวมคำ เฉพาะประโยคที่มี (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยว และตามด้วยสระ /i/ /u/ และ /ə/ / ทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก จำนวน 10 คำ และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จำนวน 10 คำ และ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นควบ ร ล หรือ ว เสียงใดก็ได้ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก จำนวน 10 คำ และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จำนวน 10 คำ
3. ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลมาทั้งประโยค แต่ถ่ายถอดเสียงให้เป็นตัวสัทอักษรเฉพาะคำที่ต้องการจะวิเคราะห์ เมื่อได้จำนวนคำครบ 40 คน ตามที่ต้องการแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีคำนั้นปรากฏอยู่ในประโยคอื่นอีก ผู้วิจัยก็จะไม่เก็บมาวิเคราะห์อีก
4. สำหรับบางคำที่นักแสดงออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น คำในพยางค์ควบกล้ำ ผู้วิจัยจะบันทึกเสียงตามที่ได้ยินจริงๆ เช่นคำว่า “ครู” /k^hruu¹/ หากนักแสดงออกเสียงคำนี้โดยไม่มีเสียง “ร” --> /k^huu¹/ ผู้วิจัยก็จะถือว่าคำนี้เป็นคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดี่ยว แต่ถ้านักแสดงออกเสียงคำนั้นถูกต้อง ผู้วิจัยก็จะเก็บข้อมูลเสียงตามที่ได้ยิน เช่นคำว่า “ครู” /k^hruu¹/ ผู้วิจัยก็จะเก็บข้อมูลเป็นคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะควบกล้ำ
5. เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าคำนั้นตามด้วยสระหรือพยัญชนะที่ต้องการ ผู้วิจัยจะฟังคำนั้นใหม่อีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่า (k^h) ในพยางค์นั้นมีรูปแปรอะไร แล้วทำการถ่ายถอดเสียงเป็นสัทอักษร จากนั้นฟังคำนั้นใหม่อีกครั้ง เพื่อพิจารณาว่าเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักหรือไม่
6. เมื่อได้จำนวนคำครบตามที่ต้องการแล้ว จากนั้นจึงทำการนับค่าความถี่ จำนวนค่าร้อยละ และวิเคราะห์ค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ (Chi-square) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

3.1.7 สรุปผลและนำเสนอ

สุดท้ายผู้วิจัยได้ทำการสรุปผล และนำเสนอการวิจัยตามลำดับขั้น

บทที่ 4

การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

ก่อนที่ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์และรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ กับตัวแปรต่างๆ ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้กำหนดไว้ 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรทางภาษา (สัทบริบท) กับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ทางสถิติของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

จากการวิเคราะห์พบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปแปรทั้งหมด 2 รูป ดังนี้

1. เสียง [k^h] เสียงกัก ไม่ก้อง ฟันลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง
(voiceless aspirated velar stop)

ตัวอย่าง	/k ^h waam ¹ /	[k ^h waam ¹]	“ความ...”
	/k ^h un ¹ /	[k ^h un ¹]	“คุณ”
	/k ^h raŋ ⁴ /	[k ^h raŋ ⁴]	“ครึ่ง”

2. เสียง [kx^h] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ฟันลม เกิดที่ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง
(voiceless aspirated velar affricate)

ตัวอย่าง	/k ^h it ⁴ /	[kx ^h it ⁴]	“คิด”
	/k ^h woŋ ⁵ /	[kx ^h woŋ ⁵]	“ของ”
	/k ^h uan ¹ /	[kx ^h uan ¹]	“ควาร”

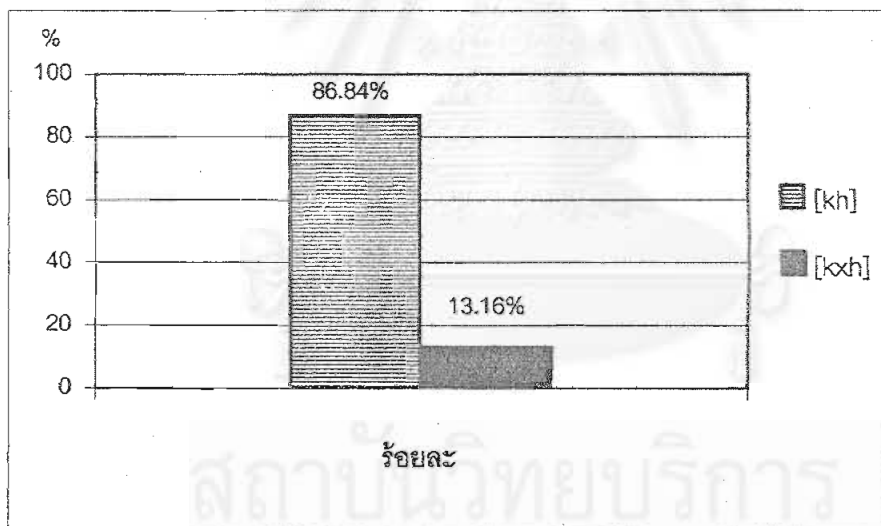
ในบทนี้เป็นการเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับรูปแปรและอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ที่ปรากฏในภาษาไทยกรุงเทพฯ โดยการนับจำนวนครั้งของการปรากฏ, การหาค่าร้อยละ และการคำนวณค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ (Chi-square) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

4.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 40 คน (ดูรายละเอียดในบทที่3) พบว่า มีตัวแปร (k^h) ปรากฏอยู่ทั้งหมด 2,355 ครั้ง ผลการวิเคราะห์รูปแปรปรากฏในตารางที่ 4.1 และแผนภูมิที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

รูปแปรของ (k ^h)	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	86.84	2,045
[kx ^h]	13.16	310
รวม	100	2,355

แผนภูมิที่ 4.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

จากตารางที่ 4.1 และแผนภูมิที่ 4.1 เห็นได้ว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีทั้งหมด 2 รูปแปร ได้แก่ [k^h] และ [kx^h] ซึ่งผลที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่รูปแปร [k^h] มีอัตราการปรากฏ ร้อยละ 86.84 ส่วนรูปแปร [kx^h] มีอัตราการปรากฏ ร้อยละ 13.16 จากผลดังกล่าวเห็นได้ว่า รูปแปร [k^h] ปรากฏมากกว่ารูปแปร [kx^h] คิดเป็นร้อยละ 73.68

ปรากฏการณ์ที่ (k^h) มีรูปแบบเป็นกักเสียงคแทรก พอจะเปรียบเทียบได้กับการเปลี่ยนแปลงที่ระบุไว้ใน Grimm's Law ว่า เสียงกัก ไม่ก้อง (p, t, k) ในภาษาอินโดยูโรเปียนดั้งเดิม เปลี่ยนเป็นเสียงกักเสียงคแทรก ไม่ก้อง (f, θ, h) ในภาษาเยอรมันนิกคั้งเดิม (Bloomfield 1933 : 350) ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์บางคนเสนอไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว น่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป กล่าวคือ ก่อนที่ [k] จะเปลี่ยนเป็น [h] น่าจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงผ่านเสียง [kh - kx - x - h] (Bloomfield 1933 : 356) ข้อเสนอของนักภาษาศาสตร์ดังกล่าว มีข้อมูลสนับสนุนในภาษาเยอรมันปัจจุบัน ซึ่งมีการแปรในภาษาเยอรมันทางตอนเหนือกับทางตอนใต้ เช่น ในคำว่า make ทางใต้จะออกเสียงเป็น [ˈmaxen] ($k \rightarrow x$) ส่วนทางตอนเหนือจะออกเสียงเป็น [ma:ke]

4.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา

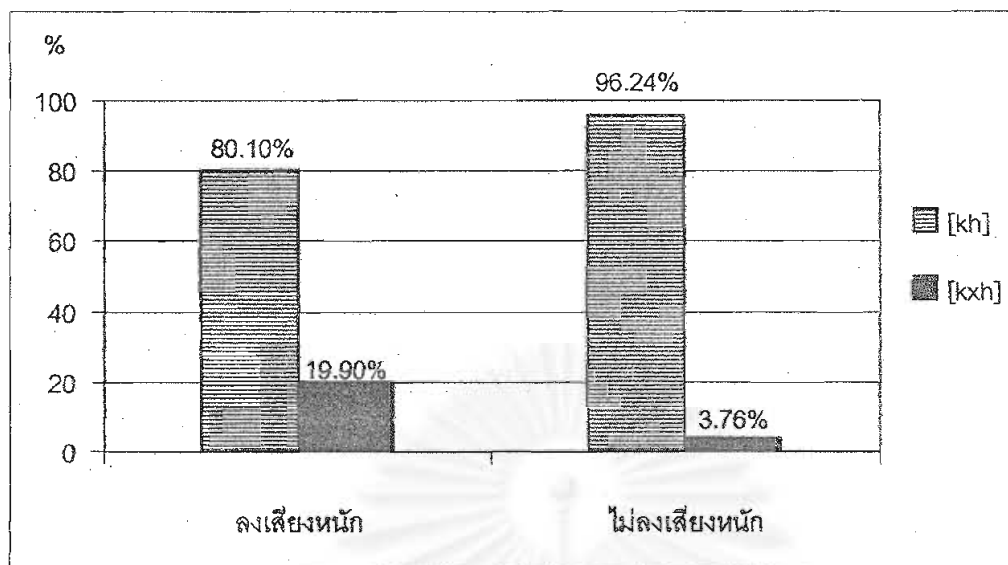
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อนำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบาเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 4.2 และแผนภูมิที่ 4.2 ก

ตารางที่ 4.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา

	ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก		ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	80.10	1,099	96.24	946
[kx^h]	19.90	273	3.76	37
รวม	100	1,372	100	983

$$\chi^2 = 130.42, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

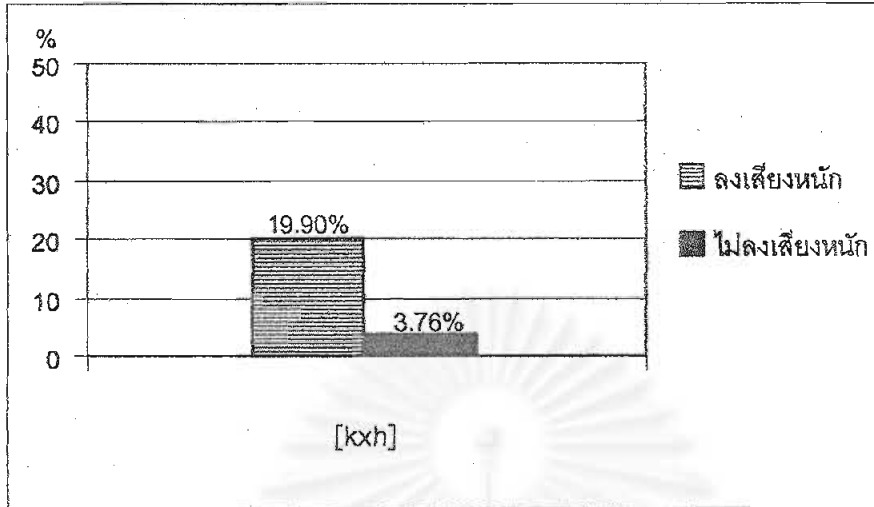

แผนภูมิที่ 4.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 4.2 และแผนภูมิที่ 4.2 ก พบว่า $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 80.10 และ 96.24 ตามลำดับ ส่วน $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 19.90 และ 3.76 ตามลำดับ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปรดังกล่าว ในบริบทการลงเสียงหนักเบา (ดูตารางที่ 4.2 และแผนภูมิที่ 4.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 19.90 และ 3.76 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 130.42$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

แผนภูมิที่ 4.2 รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา

Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics (1992) ระบุว่า คำหรือพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก จะมีแรงดันลมและปริมาณของลม รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการเปล่งเสียงมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ดังนั้น การที่พบรูปแปร [kx^h] ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักนั้น ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า เกิดจากปริมาณแรงดันลมที่เพิ่มขึ้นในขณะที่เปล่งเสียงพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ซึ่งก็ตรงกับที่ แฮริส (1972) ได้เคยกล่าวไว้ (ดูรายละเอียดในบทที่ 2) ว่ารูปแปร [kx^h] มีโอกาสเกิดขึ้นได้เป็นปกติ ณ ตำแหน่งพยัญชนะต้นในพยางค์ที่มีการเน้น

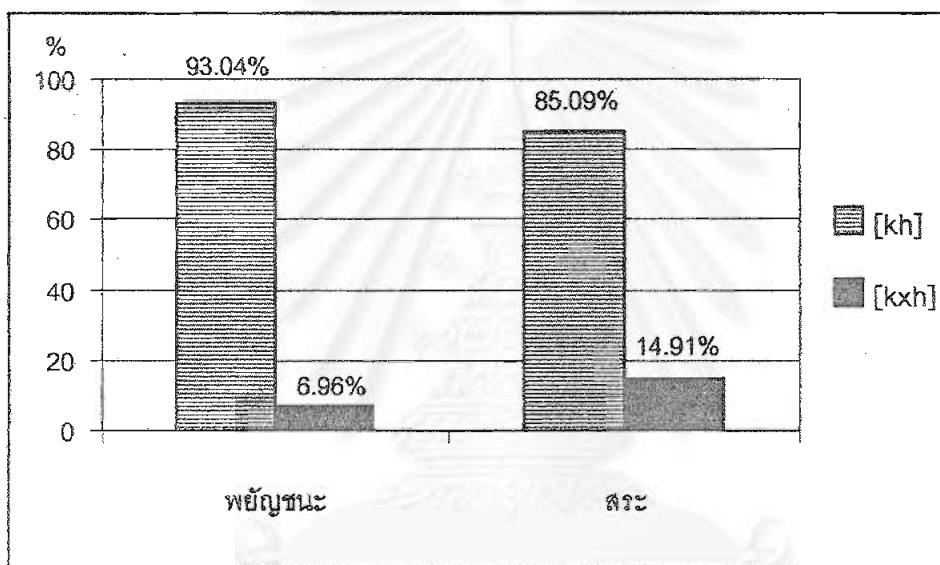
4.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อพิจารณาปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 4.3 และแผนภูมิที่ 4.3 ก

ตารางที่ 4.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

	พยัญชนะ		สระ	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	93.04	481	85.09	1,564
[kx ^h]	6.96	36	14.91	274
รวม	100	517	100	1,838

$$\chi^2 = 22.31, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

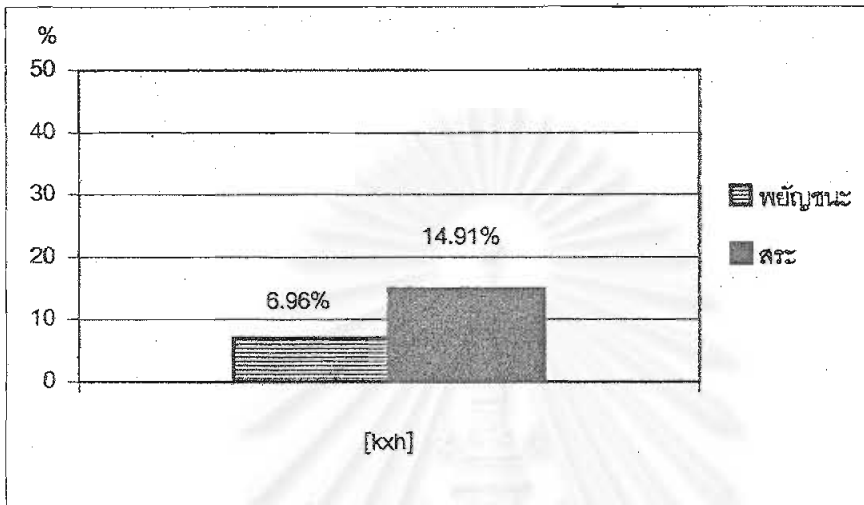

แผนภูมิที่ 4.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

จากตารางที่ 4.3 และแผนภูมิที่ 4.3 ก พบว่า รูปแปร [k^h] ปรากฏมากกว่า ทั้งในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยพยัญชนะ ในพยัญชนะควบกล้ำ เช่น /k^hr-/ ในคำว่า /k^hrap⁴/ “ครีป” และตามด้วยสระ คิดเป็นร้อยละ 93.04 และ 85.09 ตามลำดับ ส่วน [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 6.96 และ 14.91 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ (ดูตารางที่ 4.3 และแผนภูมิที่ 4.3 ข) พบว่า (k^h) ปรากฏเป็นเสียง [kx^h] เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 14.91 และ 6.96 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบ

ค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 22.31$ แสดงว่า (k^h) ปรากฏเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

แผนภูมิที่ 4.3 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

ถ้าพิจารณาจากตัวอย่างโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยต่อไปนี้

(k^h) เมื่อตามด้วยสระ $C^hV \rightarrow /k^h un^1/ \rightarrow /kx^h un^1/$ “คุณ”

(k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะ $C^hCV \rightarrow /k^h ruu^1/ \rightarrow /kx^h ruu^1/$ “ครู”

เห็นได้ว่า การที่ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระมากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าอาจอธิบายได้ 2 ลักษณะ คือ 1) อาจเป็นเพราะในพยางค์ที่เริ่มต้นพยัญชนะต้นเดี่ยว เสียงสระที่ตามมาได้รับอิทธิพลจากแรงลมของพยัญชนะกักพันลมทำให้ส่วนต้นของเสียงสระเป็นเสียงไม่ก้อง หากการพันลมมีแรงดันมาก อาจทำให้ผู้ฟังได้ยินพยัญชนะต้นในพยางค์ดังกล่าวเป็นเสียงกักเสียดแทรกได้ ส่วนในพยางค์ที่เริ่มต้นด้วยพยัญชนะที่ควบกล้ำ มีพยัญชนะอีกเสียงหนึ่งมาคั่นระหว่างเสียงกัก $/k^h/$ กับเสียงสระ จึงทำให้พยัญชนะเสียงนั้นมารับอิทธิพลจากแรงลมกลายเป็นเสียงไม่ก้อง และพยัญชนะเสียงนั่นเอง มีผลทำให้ไม่ได้ยินเสียงกักเป็นเสียงเสียดแทรก 2) อาจอธิบายได้ด้วยระยะเวลาที่ใช้ในการเปล่งเสียง กล่าวคือ ในขณะที่ผู้พูดต้องใช้ระยะเวลาในการเปล่งเสียงพยางค์ทั้งพยางค์เท่าเดิม เพื่อรักษาจังหวะของพยางค์ทำให้ระยะเวลาในการเปล่งเสียง $/k^h/$ ที่ตามด้วยพยัญชนะมีระยะเวลาในการเปล่งเสียงน้อยกว่า

/ k^h / ที่ตามด้วยสระ เนื่องจากเป็นพยัญชนะควบกล้ำ ผู้พูดต้องรีบเปล่งเสียง /k^h/ แล้วตามด้วยพยัญชนะกล้ำ /r1w/ เสียงใดเสียงหนึ่งก่อน จากนั้นจึงจะเปล่งเสียงสระที่ตามมา ทำให้ระยะเวลาที่ฐานกรณ์เข้ามาติดสนิทกันจึงน้อยกว่า โอกาสที่ลมจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์จึงมีน้อย ส่วนการออกเสียง / k^h / เมื่อตามด้วยสระ ผู้พูดไม่จำเป็นต้องรีบเปิดฐานกรณ์ ดังนั้นหากฐานกรณ์เปิดแยกออกจากกันอย่างช้าๆ อาจทำให้เกิดช่องแคบ (friction) ขึ้นระหว่างฐานกรณ์คู่ที่ใช้เปล่งเสียง จึงหว่านี้อาจทำให้ลมเสียดแทรกกับฐานกรณ์และทำให้เกิดการแปรของเสียงเป็นเสียงกักเสียดแทรกได้ง่าย สำหรับข้อสันนิษฐานที่ตั้งไว้ 2 ลักษณะนี้ ยังไม่มีข้อพิสูจน์แน่ชัดว่าการแปรของเสียงที่แท้จริงน่าจะเกิดจากสาเหตุไหน ซึ่งก็มีความเป็นไปได้ทั้ง 2 กรณี แต่ถ้าหากเราต้องการทราบถึงสาเหตุที่แน่ชัดคงต้องมีการทำการวิจัยกันต่อไป

4.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา

(สระหน้า-สระหลัง)

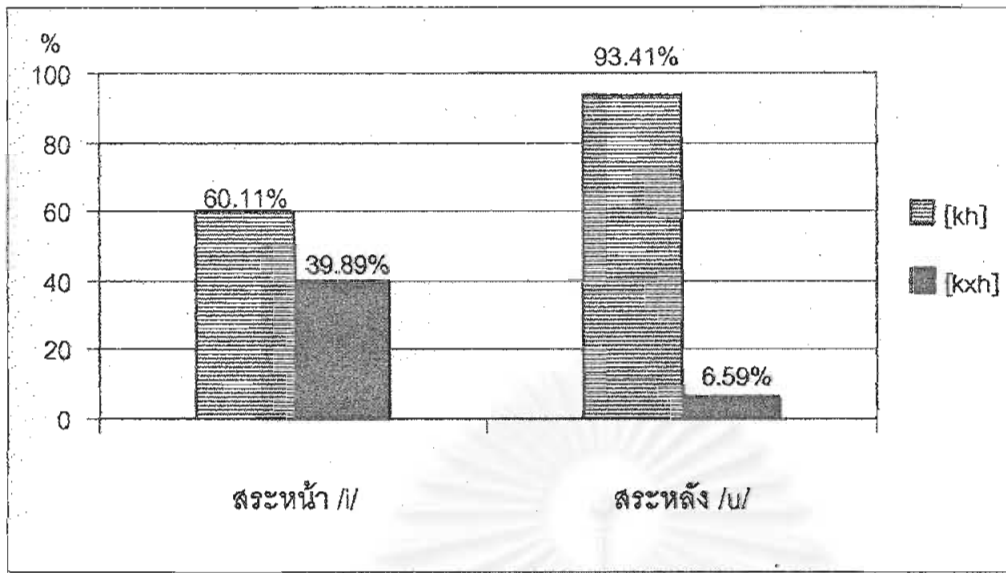
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อนำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้ากับสระหลัง เข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 4.4 และแผนภูมิที่ 4.4 ก

ตารางที่ 4.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา

(สระหน้า-สระหลัง)

	สระหน้า /i/		สระหลัง /w/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	60.11	220	93.41	652
[kx ^h]	39.89	146	6.59	46
รวม	100	366	100	698

$$\chi^2 = 103.26, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

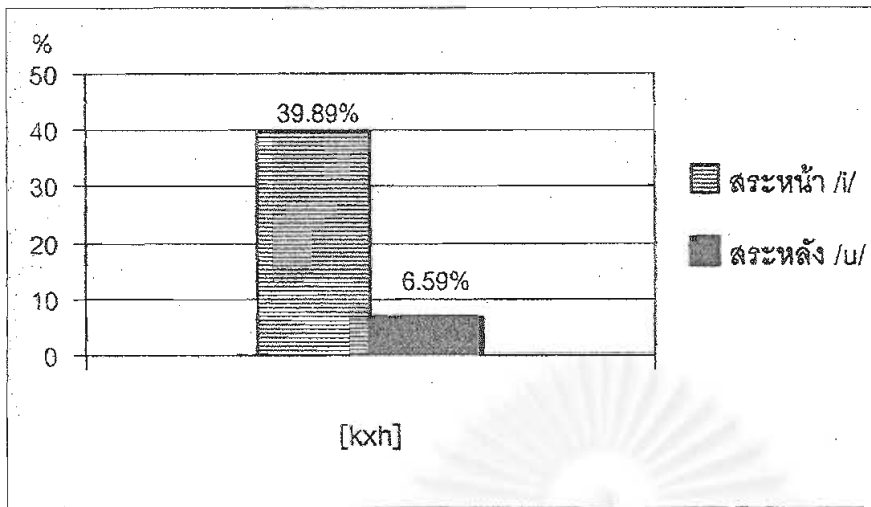

แผนภูมิที่ 4.4 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

จากตารางที่ 4.4 และแผนภูมิที่ 4.4 ก พบว่า [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้าและตามด้วยสระหลัง คิดเป็นร้อยละ 60.11 และ 93.41 ตามลำดับ ส่วน [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 39.89 และ 6.59 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้ากับสระหลัง (ดูตารางที่ 4.4 และแผนภูมิที่ 4.4 ข) พบว่า (k^h) ปรากฏเป็น [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าสระหลัง คือ ร้อยละ 39.89 และ 6.59 ตามลำดับ ผลที่ได้จึงขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ จากการคำนวณได้ค่า $\chi^2 = 103.26$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ดังนั้นผลที่ได้จึงขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

แผนภูมิที่ 4.4 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

ก่อนทำการศึกษาเรื่องการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ น่าจะแปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระหลัง มากกว่าเมื่อตามด้วยสระหน้า เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า ฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียง (k^h) เป็นฐานกรณ์เดียวกับที่ใช้ในการออกเสียงสระหลัง ดังนั้น เวลาเปล่งเสียงผู้พูดจึงไม่จำเป็นต้องรีบเปิดฐานกรณ์ที่ใช้ปิดกั้นลมไว้อย่างรวดเร็วและด้วยเหตุนี้ ถ้าผู้พูดเปิดฐานกรณ์ที่ใช้ปิดกั้นลมออกอย่างช้าๆ โอกาสที่ลมเมื่อผ่านออกมาจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์จึงเป็นไปได้มาก แต่เมื่อได้ทำการวิจัยแล้ว พบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง ซึ่งขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

ผู้วิจัยคิดว่า การที่เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าสระหลัง อาจเป็นเพราะ ปริมาตรพื้นที่ภายในช่องปากที่ใช้ในการออกเสียงแต่ละเสียงนั้นมีไม่เท่ากัน โดยเมื่อออกเสียง (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้า พื้นที่ภายในช่องปากที่ใช้ออกเสียงจะมีขนาดเล็กกว่า เพราะสระหน้า ซึ่งในที่นี้ คือ สระ /i/ เป็นทั้งสระปิด และไม่ห่อปาก (close unrounded vowel) ขณะออกเสียงจะต้องยกลิ้นส่วนหน้าขึ้นมาใกล้กับฐานเพดานแข็ง ทำให้ลมที่ผ่านออกมานั้นมีโอกาสที่จะเป็นเสียงเสียดแทรกได้ง่ายกว่า ส่วน (k^h) เมื่อตามด้วยสระหลัง ซึ่งในที่นี้ คือ สระ /u/ เป็นสระปิด (close vowel) ก็จริง แต่ขณะเดียวกันก็เป็นสระห่อปาก (rounded vowel) ทำให้เพิ่มขนาดของช่องกำทอน ดังนั้นปริมาตรพื้นที่ภายในช่องปากขณะออกเสียงมีขนาดใหญ่กว่าสระหน้า ลมที่ผ่านออกมาจึงมีโอกาสแปรเป็นเสียงเสียดแทรกน้อยกว่า

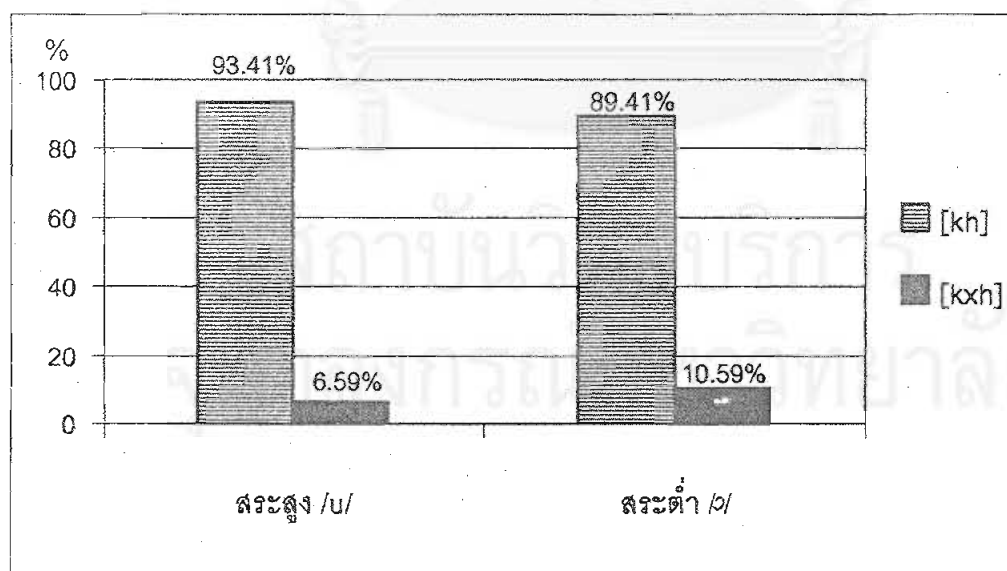
4.5 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา
(สระสูง-สระต่ำ)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อนำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูงกับสระต่ำเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 4.5 และแผนภูมิที่ 4.5 ก

ตารางที่ 4.5 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา
(สระสูง-สระต่ำ)

	สระสูง /u/		สระต่ำ /o/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	93.41	652	89.41	692
[kx^h]	6.59	46	10.59	82
รวม	100	698	100	774

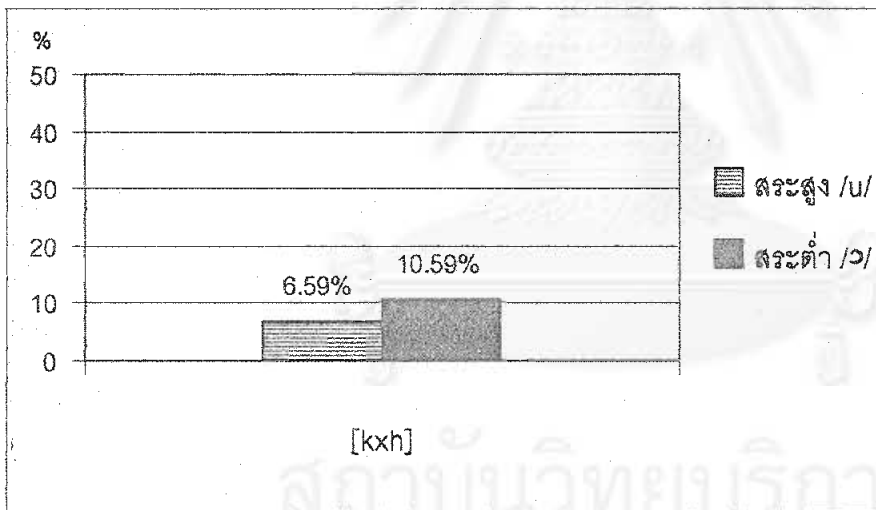
$$\chi^2 = 7.42, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 4.5 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

จากตารางที่ 4.5 และแผนภูมิที่ 4.5 ก พบว่า $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระสูงและตามด้วยสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 93.41 และ 89.41 ตามลำดับ ส่วน $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 6.59 และ 10.59 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูงกับสระต่ำ (ดูตารางที่ 4.5 และแผนภูมิที่ 4.5 ข) พบว่า (k^h) ปรากฏเป็น $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าสระสูง คือ ร้อยละ 10.59 และ 6.59 ตามลำดับ ผลที่ได้ขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ จากการคำนวณได้ค่า $\chi^2 = 7.42$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าสระสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ดังนั้นผลที่ได้จึงขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

แผนภูมิที่ 4.5 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

ก่อนทำการศึกษารื่องการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ น่าจะแปรเป็นเสียง [kx^h] เมื่อตามด้วยสระสูงมากกว่าเมื่อตามด้วยสระต่ำ เนื่องจากเห็นว่า สระต่ำ เป็นสระเปิด (open vowel) ส่วน สระสูง เป็นสระปิด (close vowel) ปริมาตรพื้นที่ภายในช่องปากที่ใช้ในการออกเสียงสระต่ำมีขนาดใหญ่กว่า และเวลาออกเสียงสระต่ำมีการห่อปากน้อยกว่า ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยคิดว่า โอกาสที่ (k^h) เมื่อตามด้วยสระสูง จะเกิดการแปรจึงน่าจะมีน้อยกว่า แต่เมื่อทำการวิจัยแล้ว พบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ แปรเป็นเสียง [kx^h] เมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าสระสูง โดยเป็นการแปรที่ขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นเพราะการออกเสียง (k^h) เมื่อตามด้วยสระต่ำ ผู้พูดจะต้องพยายามดึงลิ้นส่วนหลังลงไปค่อนข้างต่ำ ทำให้ฐานกรณ์คู่ที่ทำให้เกิดเสียงเข้ามาใกล้ชิดกันในระยะที่สามารถทำให้อากาศที่ไหลผ่านถูกเสียดสี หรือที่เรียกว่า velar constriction ดังนั้น โอกาสที่เสียงจะเกิดการแปรจึงเป็นไปได้มากกว่า

4.6 ข้อสังเกตเพิ่มเติมในประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสัทบริบท

ผู้วิจัยพบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้า มีอัตราการปรากฏของ [kx^h] แตกต่างจาก (k^h) เมื่อตามด้วยสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ (k^h) เมื่อตามด้วยสระสูง ก็มีอัตราการปรากฏของ [kx^h] แตกต่างจาก (k^h) เมื่อตามด้วยสระต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลที่ได้แสดงว่า สระที่ตามมาแต่ละเสียง มีผลต่ออัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากศึกษาเฉพาะการแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระ /i u ɔ/ ในภาพรวม โดยนำสระทุกเสียงรวมเข้าไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน แล้วศึกษาลักษณะการเกิดของรูปแปร [kx^h] อาจพบรูปแบบการแปรที่แตกต่างไปจากการแยกพิจารณาเปรียบเทียบพยัญชนะที่ตามมากับสระแต่ละเสียง โดยแบ่งการศึกษาสระออกเป็น พยัญชนะกับสระหน้า พยัญชนะกับสระหลัง พยัญชนะกับสระสูง และพยัญชนะกับสระต่ำ ดังนั้นในขั้นต่อไปนี้ผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท เรื่องหน่วยเสียงที่ตามมาเพิ่มเติม โดยแยกศึกษาพยัญชนะที่ตามมาเปรียบเทียบกับสระแต่ละประเภทดังที่ได้กล่าวไป และครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวม “สระหลังกับสระสูง” ไว้เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน เป็นสระหลัง/สูง /w/ เนื่องจากในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้เสียงสระ /w/ เป็นตัวแทนของทั้งสระหลังและสระสูง (ดูรายละเอียดในบทที่ 1 ข้อ 1.4) ดังนั้นในตารางวิเคราะห์รูปแบบการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ผู้วิจัยจึงได้รวมทั้งสระหลังและสระสูงไว้ในตารางวิเคราะห์เดียวกันเสมอ

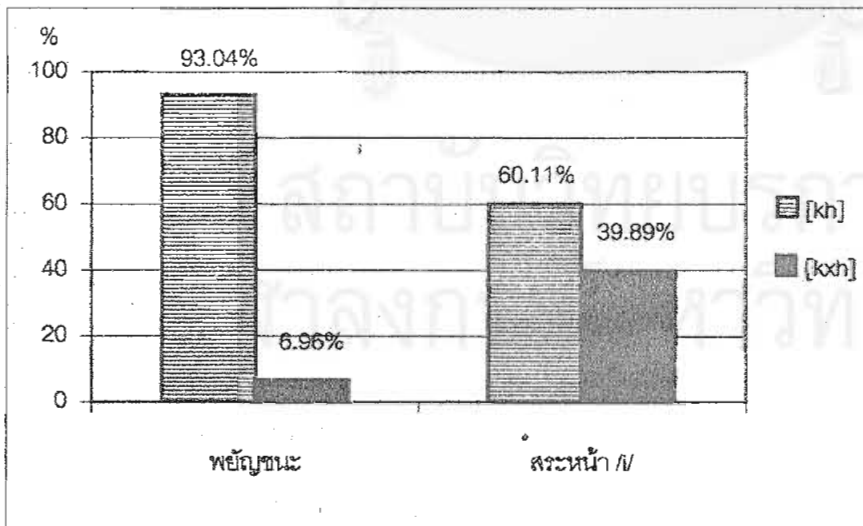
4.6.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหน้า)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอิตรการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อนำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 4.6.1 และแผนภูมิที่ 4.6.1 ก

ตารางที่ 4.6.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหน้า)

	พยัญชนะ		สระหน้า /i/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	93.04	481	60.11	220
[kh^h]	6.96	36	39.89	146
รวม	100	517	100	366

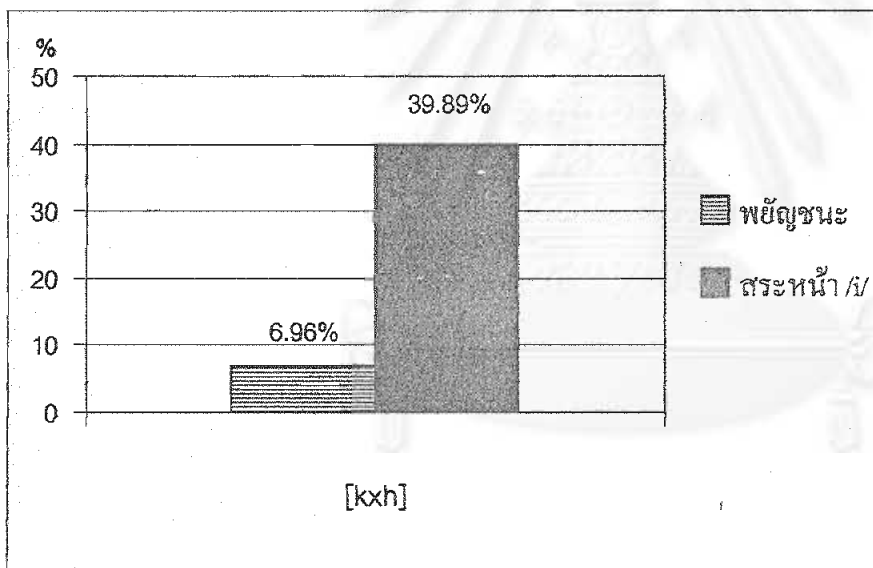
$$\chi^2 = 141.84, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 4.6.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหน้า)

จากตารางที่ 4.6.1 และแผนภูมิที่ 4.6.1 ก พบว่า $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่าทั้งในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยพยัญชนะและตามด้วยสระหน้า คิดเป็นร้อยละ 93.04 และ 60.11 ตามลำดับ ส่วน $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 6.96 และ 39.89 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า (ดูตารางที่ 4.6.1 และแผนภูมิที่ 4.6.1 ข) พบว่า (k^h) ปรากฏเป็น $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 39.89 และ 6.96 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 141.84$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

แผนภูมิที่ 4.6.1 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

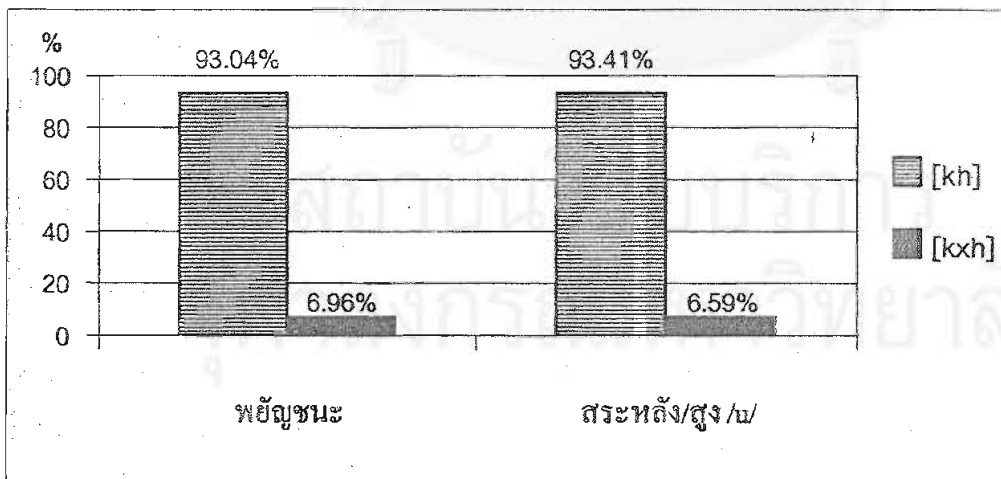
4.6.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อนำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหลัง/สูง เข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 4.6.2 และแผนภูมิที่ 4.6.2 ก

ตารางที่ 4.6.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

	พยัญชนะ		สระหลัง/สูง /w/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	93.04	481	93.41	652
[kx^h]	6.96	36	6.59	46
รวม	100	517	100	698

$$\chi^2 = 0.07, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

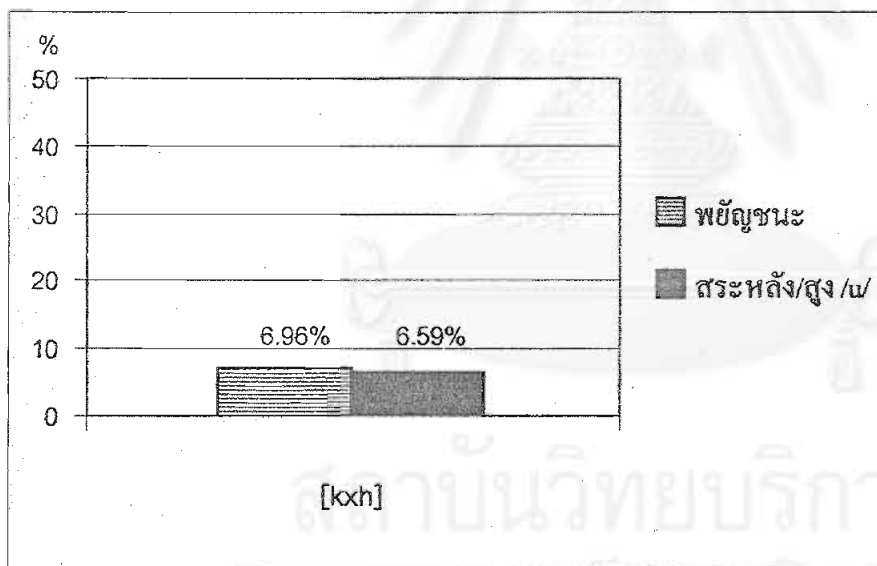

แผนภูมิที่ 4.6.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

จากตารางที่ 4.6.2 และแผนภูมิที่ 4.6.2 ก พบว่า $[k^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่าทั้งในบริบทที่ (k^b) ตามด้วยพยัญชนะและตามด้วยสระหลัง/สูง คิดเป็นร้อยละ 93.04 และ 93.41 ตามลำดับ ส่วน $[kx^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 6.96 และ 6.59 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^b]$ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหลัง/สูง (ดูตารางที่ 4.6.2 และแผนภูมิที่ 4.6.2 ข) พบว่า (k^b) ปรากฏเป็น $[kx^b]$ เมื่อตามด้วยพยัญชนะ มากกว่าสระหลัง/สูง คือ ร้อยละ 6.96 และ 6.59 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 0.07$ แสดงว่าเสียง $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะมากกว่าสระหลัง/สูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

แผนภูมิที่ 4.6.2 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

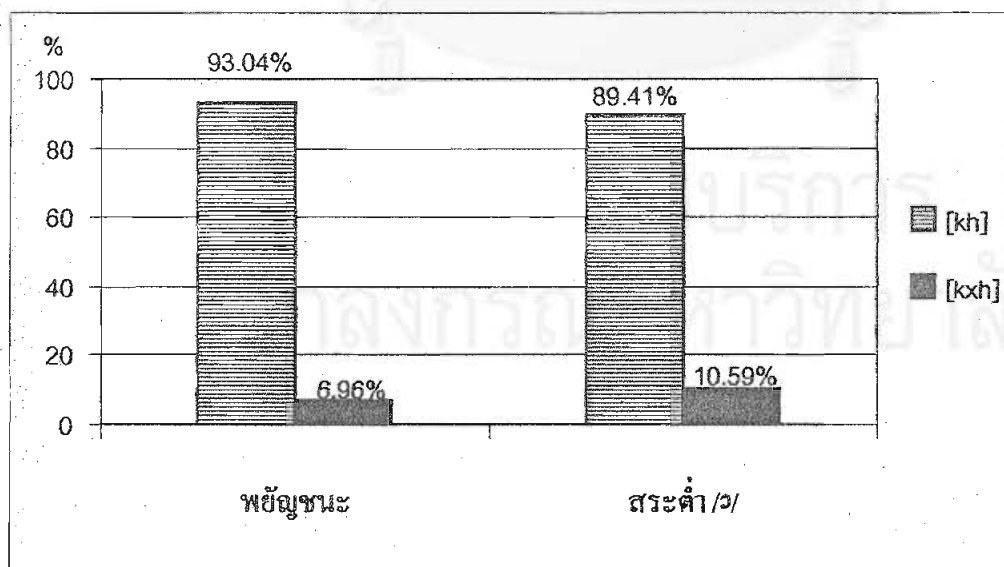
4.6.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

ในตอนนี้อยู่จะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อ นำปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อ ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 4.6.3 และแผนภูมิที่ 4.6.3 ก

ตารางที่ 4.6.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

	พยัญชนะ		สระต่ำ /อ/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	93.04	481	89.41	692
[kx ^h]	6.96	36	10.59	82
รวม	100	517	100	774

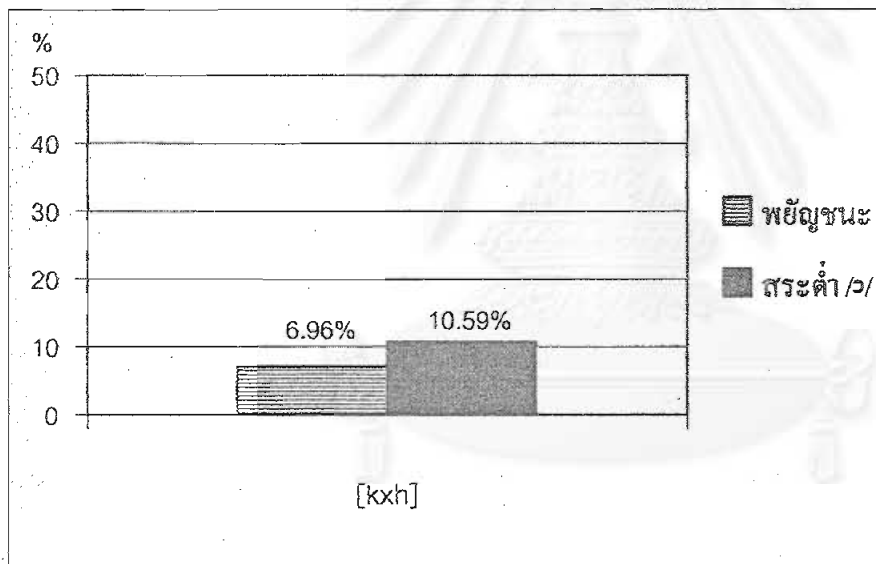
$$\chi^2 = 4.92, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 4.6.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

จากตารางที่ 4.6.3 และแผนภูมิที่ 4.6.3 ก พบว่า $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่าทั้งในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยพยัญชนะและตามด้วยสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 93.04 และ 89.41 ตามลำดับ ส่วน $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 6.96 และ 10.59 ตามลำดับ

หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ (ดูตารางที่ 4.6.3 และแผนภูมิที่ 4.6.3 ข) พบว่า (k^h) ปรากฏเป็น $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 10.59 และ 6.96 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 4.92$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

แผนภูมิที่ 4.6.3 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

หลังจากที่ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบการแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระประเภทต่างๆ โดยแยกย่อยประเภทของสระที่ตามมา ผู้วิจัยพบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้า แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ ส่วนการเปรียบเทียบอัตราการปรากฏของ $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง พบว่า มีอัตราการปรากฏไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการเปรียบเทียบอัตราการปรากฏของ $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ

ดังนั้น จากข้อมูลข้างบน แสดงว่า การพิจารณาหน่วยเสียงสระที่ตามมา โดยแยกย่อยสระ ออกเป็นประเภทต่างๆ เปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา มีผลแตกต่างจากการพิจารณา หน่วยเสียงสระในภาพรวมเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา จากผลดังกล่าวนี้ ทำให้ เห็นว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระแต่ละประเภทไม่ได้แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ มากกว่าตามด้วยเมื่อพยัญชนะ เสมอไป ดังนั้น หน่วยเสียงสระที่ตามมาแต่ละเสียง จึงมีผลกระทบต่อการแปรของ (k^h) แตกต่าง กัน

การที่ (k^h) แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระหน้า ในอัคราที่สูงนั้น ผู้วิจัยคาดว่า น่าจะเป็นไปตามข้อสันนิษฐานที่เคยกล่าวไว้ในข้อ 4.4 ว่าเกิดจากปริมาตรพื้นที่ภายในช่องปากที่ใช้ ในการออกเสียงมีขนาดเล็ก ทำให้ช่องกำทอนภายในช่องปากมีน้อย เมื่อลมผ่านออกมาจึงเกิด การเสียดแทรกกับฐานกรณ์ได้ง่าย ดังนั้น เสียง (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้าจึงเกิดการแปรสูงมาก ส่วน (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะ แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ น้อยกว่า ผู้วิจัยคิดว่าเป็นเพราะพยัญชนะ ที่ตามมาเป็นสาเหตุทำให้ปริมาณกระแสลมลดลง ทำให้ลมเกิดการเสียดแทรกกับฐานกรณ์น้อยกว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระ ดังที่เคยตั้งข้อสันนิษฐานไว้เช่นกันในข้อ 4.3

หลังจากที่ผู้วิจัยศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรสัทบริบทต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า ตัวแปรสัทบริบท เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ แต่เนื่องจากก่อนทำการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษางานที่เกี่ยวข้องกับการแปรของเสียงในภาษาตามตัวแปร ต่างๆ ทำให้พบว่า ตัวแปรทางสังคมเรื่องอายุ ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญและมีผลต่อการ แปรของเสียงในภาษา ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำตัวแปรเรื่องอายุเข้ามาศึกษาด้วย

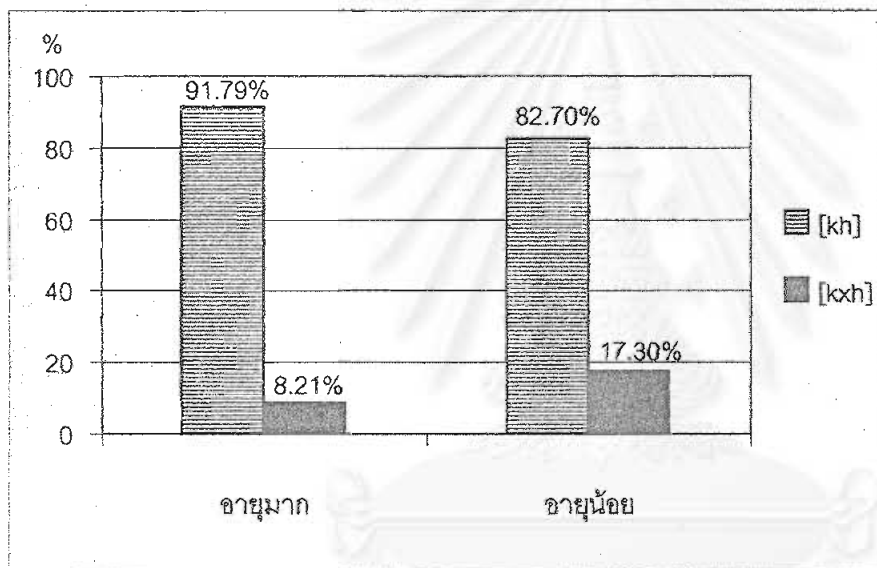
4.7 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อ นำปัจจัยทางสังคมเรื่องอายุเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยงานวิจัยนี้ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มอายุ คือ ผู้พูดกลุ่มอายุมาก กับ ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูรายละเอียดในบทที่ 3) เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 4.7 และแผนภูมิที่ 4.7 ก

ตารางที่ 4.7 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ

	อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	91.79	984	82.70	1,061
[kx ^h]	8.21	88	17.30	222
รวม	100	1,072	100	1,283

$$\chi^2 = 42.25, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

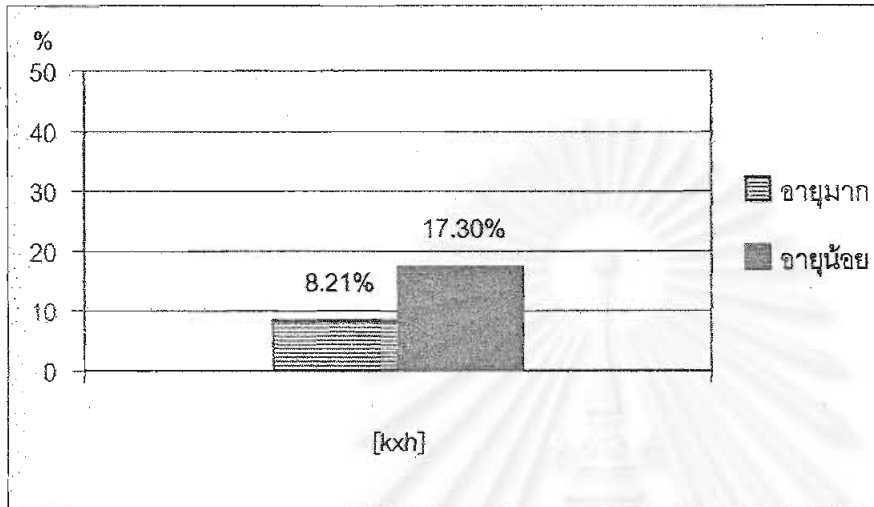

แผนภูมิที่ 4.7 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ

จากตารางที่ 4.7 และแผนภูมิที่ 4.7 ก พบว่า [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในผู้พูดกลุ่มอายุมากและในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 91.79 และ 82.70 ตามลำดับ ส่วน [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 8.21 และ 17.30 ตามลำดับ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ หากพิจารณาเฉพาะอัตราการปรากฏของรูปแปรดังกล่าว ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุ (ดูตารางที่ 4.7 และแผนภูมิที่ 4.7 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก

คือ ร้อยละ 17.30 และ 8.21 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 42.25$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

แผนภูมิที่ 4.7 ข รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ

การที่ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยใช้รูปแปร [kx^h] มากกว่าผู้พูดกลุ่มอายุมาก ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเกิดจากอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับที่พบในชุดการแปรของ /t/ → [t^h] → [ts^h] เนื่องจากปริมาณแรงดันลมที่เพิ่มขึ้น ทำให้เสียงแปรจากพยัญชนะกักเป็นพยัญชนะกักเสียดแทรก แต่ปรากฏการณ์นี้ไม่เกิดกับชุดของเสียง /p/ → [p^h] → [pʰ] เพราะ (p^h) เป็นเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก การเสียดแทรกอันเกิดจากแรงดันลมที่สูงขึ้นไปเป็นได้น้อยกว่า (t^h) → [ts^h] หรือ (k^h) → [kx^h] แสดงว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เริ่มมีการแปรที่แตกต่างกันในระหว่างกลุ่มอายุ แต่เป็นการแปรในระยะเริ่มต้น ตามที่ ลายอฟ (1972) กล่าวไว้ (ดูรายละเอียดในบทที่ 2) เพราะตามข้อมูลพบว่า มีการใช้รูปแปร [kx^h] ในทั้งสองกลุ่มอายุเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็เป็นที่น่าสนใจเพราะถ้าหากกระบวนการแปรนี้ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ปรากฏการณ์นี้ก็อาจจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่อไปในอนาคต

4.8 ตารางแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในบริบทต่างๆ โดยเรียงจากมากไปน้อย

เมื่อผู้วิจัยศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามบริบทต่างๆ แล้ว พบว่า รูปแปร [kx^b] มีอัตราการปรากฏแตกต่างกันในแต่ละบริบท ดังนั้น เพื่อให้เห็นภาพการปรากฏของ รูปแปร [kx^b] ในแต่ละบริบทที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการปรากฏของรูปแปร [kx^b] ใน รูปแบบของตาราง ดังตารางที่ 4.8 โดยเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^b] คิดเป็น ค่าร้อยละ จากมากไปน้อยตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
 าลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 4.8 ผู้วิจัยพบว่าความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ กับเมื่อตามด้วยสระหลัง /u/ มีความแตกต่างกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.34 รองลงมาคือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ คิดเป็นร้อยละ 32.93 อันดับที่สามคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักกับไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 16.14 และอันดับที่สี่คือ ระหว่างกลุ่มอายุมากกับอายุน้อย ดังนั้นหากพิจารณาการแปรที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสัทบริบท สระหน้า /i/ จึงเป็นตัวแปรสำคัญทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] มากที่สุด โดยสระหน้า /i/ ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.89 รองลงมาคือ อิทธิพลการลงเสียงหนัก ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] คิดเป็นร้อยละ 19.90 ตามด้วยปัจจัยทางสังคมเรื่องอายุ คือ กลุ่มผู้พูดอายุน้อย เป็นตัวแปรสำคัญทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ขึ้น คิดเป็นร้อยละ 17.30

การที่สระหน้า /i/ เป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] มากที่สุด ผู้วิจัยได้เคยอภิปรายไว้แล้ว (ดูรายละเอียดในข้อ 4.4) ว่าเป็นเพราะช่องกำทอนภายในปากมีขนาดเล็ก ทำให้ลมที่ผ่านออกมามีโอกาสเสียดแทรกกับฐานกรณได้ง่าย ปัจจัยต่อมา คือ การลงเสียงหนัก มีผลต่อการเกิดรูปแปร [kx^h] เพราะในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ผู้พูดใช้ปริมาณแรงดันลมมากกว่าปกติ ทำให้ลมที่ผ่านออกมามีโอกาสเสียดแทรกกับฐานกรณได้มากขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องปกติในการพูดที่มีการเน้นในพยัญชนะต้นของ (k^h) ดังที่ แสริส (1972) เคยกล่าวไว้ ส่วนอีกปัจจัย คือ เรื่องอายุ ในปัจจุบันผู้วิจัยสังเกตว่า คนรุ่นใหม่หรือกลุ่มวัยรุ่นไทย ได้รับอิทธิพลการออกเสียงมาจากภาษาอังกฤษตามปกติแล้วพยัญชนะกลุ่มมีลมในภาษาอังกฤษ จะออกเสียงโดยใช้ปริมาณแรงดันลมมากกว่าพยัญชนะกลุ่มมีลมในภาษาไทย แต่เนื่องจากวัยรุ่นไทยได้รับอิทธิพลในการออกเสียงมาจากภาษาอังกฤษ จึงทำให้วัยรุ่นไทยออกเสียงพยัญชนะกลุ่มมีลมในภาษาไทยด้วยแรงดันลมมากกว่าปกติ ดังนั้น จึงมีโอกาสเป็นไปได้ที่แรงดันลมจะทำให้พยัญชนะกักแปรเป็นพยัญชนะกักเสียดแทรกได้มาก เช่น พยัญชนะกักฐานริมเหงือกแปรเป็นพยัญชนะกักเสียดแทรก ในคำว่า “ที่” /tʰiː/ → [tʰiː] ส่วนพยัญชนะกักฐานริมฝีปากสังเกตว่าไม่มี

ส่วนความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง /u/ มีความแตกต่างกันน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.37 รองลงมาคือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระต่ำ /o/ คิดเป็นร้อยละ 3.63 อันดับที่สามคือ เมื่อตามด้วยสระสูง /u/ กับสระต่ำ /o/ คิดเป็นร้อยละ 4.00 ดังนั้น ปัจจัยทางสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะสระต่ำ /o/ กับสระหลัง/สูง /u/ จึงเป็นปัจจัยทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] น้อยกว่าปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น โดยสระหลัง/สูง /u/ เป็นปัจจัยที่สำคัญน้อยที่สุดที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] สาเหตุที่ปัจจัย

ต่างๆ เหล่านี้ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] เนื่องจากสระหลัง/สูง ถึงแม้ว่าเป็นสระปิด แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นสระห่อปาก (rounded vowel) ดังนั้นจึงทำให้ช่องกำทอนภายในปากมีขนาดใหญ่ขึ้น ลมที่ผ่านออกมาจึงมีโอกาเสียดแทรกกับฐานกรณ์ได้น้อยมาก เช่นเดียวกับสระต่ำ /ɔ/ จัดเป็นสระห่อปากด้วยเช่นกัน แต่เนื่องจากเวลาออกเสียงผู้พูดต้องดึงลิ้นส่วนหลังลงไปค่อนข้างลึก ทำให้เกิดช่องแคบขึ้นระหว่างฐานกรณ์ที่ใช้ออกเสียง เรียกว่า “velar constriction” ดังนั้น หากฐานกรณ์คู่ที่ใช้เปล่งเสียงเข้ามาประชิดกันในระยะที่ทำให้ลมเกิดเสียดแทรกกับฐานกรณ์ได้ เสียงกักก็สามารถแปรเป็นเสียงกักเสียดแทรกได้ สำหรับสาเหตุที่พยัญชนะที่ตามมาไม่ใช่ตัวแปรสำคัญทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] เนื่องจากพยัญชนะที่ตามมาเป็นตัวลดปริมาณลมที่ผ่านออกมา (devoiced) ดังนั้นอิทธิพลของพยัญชนะที่ตามมาจึงเป็นตัวทำให้เกิดการแปรยากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี ในขณะนี้ผู้วิจัยยังไม่มั่นใจถึงผลการศึกษาในที่ได้ เนื่องจากการทดสอบการเกิดรูปแปร [kx^h] ในขณะนี้ ผู้วิจัยยังไม่ได้ควบคุมตัวแปรอื่น ซึ่งในความเป็นจริงตัวแปรอื่นอาจมีผลต่ออัตราการปรากฏของรูปแปรที่เป็นอยู่ ดังนั้น ในบทความต่อไป ผู้วิจัยจะทำการศึกษากการแปรของ (k^h) ในละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยจะควบคุมตัวแปรบางอย่างเอาไว้ เช่นตัวแปรทางสัทบริบทอื่น รวมถึงตัวแปรอายุ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการแปรในแต่ละบริบทต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
วลัยลักษณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่า รูปแปร [kxh] มีลักษณะการปรากฏที่แตกต่างกันในแต่ละบริบท อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในขณะนี้ผู้วิจัยยังไม่มั่นใจในผลการวิจัยดังกล่าวนี้ เพราะอาจเป็นไปได้ว่ารูปแบบการแปรที่ได้ อาจเกิดจากปัจจัยแฝงอย่างอื่นร่วมด้วย เช่น ผลการแปรที่ได้จากการศึกษาเรื่องการลงเสียงหนักเบา อาจมีปัจจัยเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมาเข้ามาเกี่ยวข้องหากไม่ได้ทำการควบคุมตัวแปร ดังนั้น เพื่อให้ผลการศึกษามีความแน่นอนและชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในบทนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบททุกตัวแปร โดยมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาตัวแปรสัทบริบทออกเป็น 4 ตัวแปร ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา, หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ), ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) และความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) โดยการนับจำนวนครั้งของการปรากฏ, การหาค่าร้อยละ และการคำนวณค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ (Chi-square) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

5.1 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น

ผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา แล้วพบว่า การลงเสียงหนักเบา มีความสำคัญต่อการแปรของ (k^b) ด้วยเช่นกัน ดังนั้น ในตอนนี้ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา ก่อน โดยควบคุมตัวแปรสัทบริบทต่างๆ ได้แก่ หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ), ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) และความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในแต่ละบริบท จากนั้นจึงศึกษาการแปรของ (k^b) ที่สัมพันธ์กับหน่วยเสียงพยัญชนะกับสระประเภทต่างๆ อย่างละเอียดต่อไป (ดูรายละเอียดในข้อ 5.2)

5.1.1 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

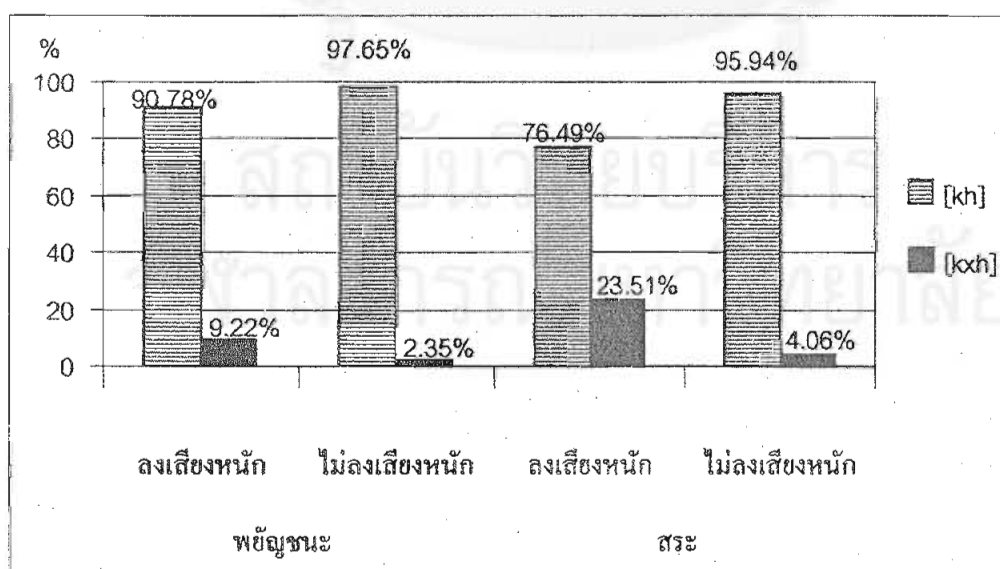
ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1 ก

ตารางที่ 5.1.1 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

	พยัญชนะ				สระ			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
$[k^b]$	90.78	315	97.65	166	76.49	784	95.94	780
$[kx^b]$	9.22	32	2.35	4	23.51	241	4.06	33
รวม	100	347	100	170	100	1,025	100	813

$$\chi^2 = 8.31, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 135.26, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

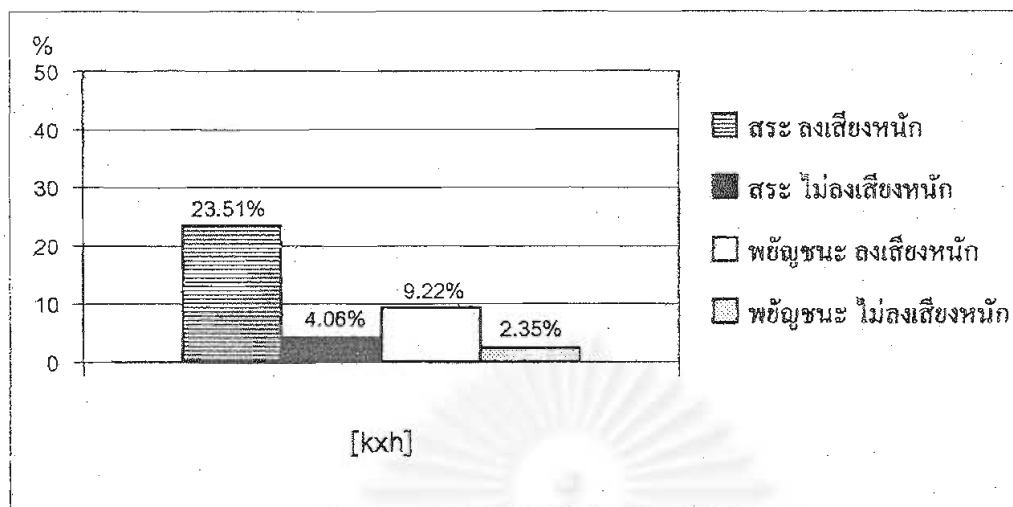
แผนภูมิที่ 5.1.1 ก การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

จากตารางที่ 5.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 90.78, 97.65, 76.49 และ 95.94 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 2.35, 23.51 และ 4.06 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 5.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 9.22 และ 2.35 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 8.31$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ สระ (ดูตารางที่ 5.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1 ค) พบว่า [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 23.51 และ 4.06 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 135.26$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ สระ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5.1.1 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

เมื่อควบคุมหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ พบว่า รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนักในทั้งสองบริบท แสดงว่า การลงเสียงหนักทำให้ (k^h) เกิดการแปรมากกว่าการไม่ลงเสียงหนัก

ต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^h) ที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรพยัญชนะเปรียบเทียบกับสระที่ตามมา โดยแยกย่อยสระออกเป็นประเภทต่างๆ เพื่อดูว่าจะมีลักษณะการแปรเหมือนหรือแตกต่างจากเมื่อควบคุมตัวแปรพยัญชนะเปรียบเทียบกับสระ โดยภาพรวม (ในข้อ 5.1.1) หรือไม่ และอย่างไร

5.1.1.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

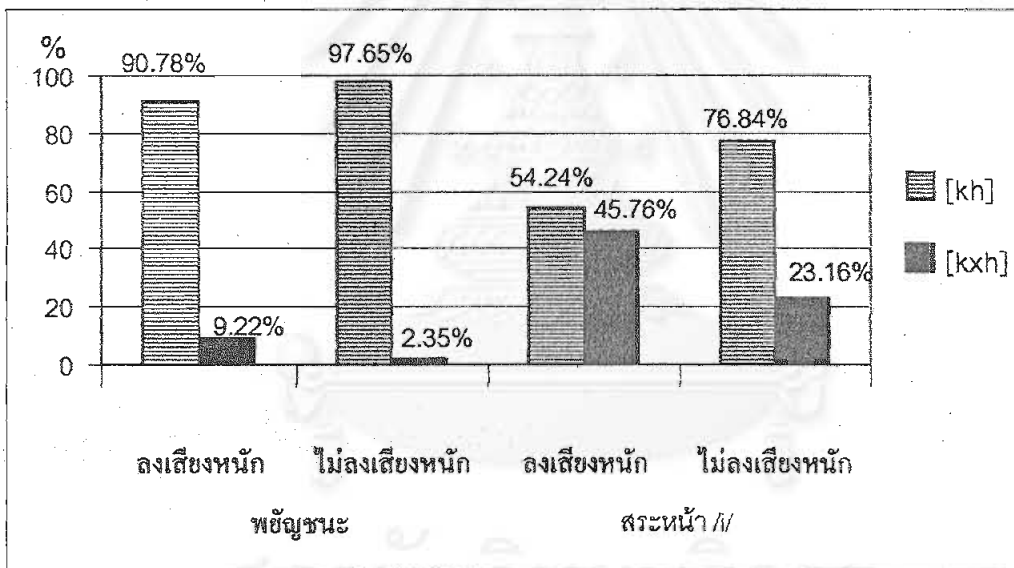
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1.1 ก

ตารางที่ 5.1.1.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

	พยัญชนะ				สระหน้า /i/			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	90.78	315	97.65	166	54.24	147	76.84	73
[kx ^h]	9.22	32	2.35	4	45.76	124	23.16	22
รวม	100	347	100	170	100	271	100	95

$$\chi^2 = 8.31, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 14.99, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 5.1.1.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

จากตารางที่ 5.1.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 90.78, 97.65, 54.24 และ 76.84 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 2.35, 45.76 และ 23.16 ตามลำดับ

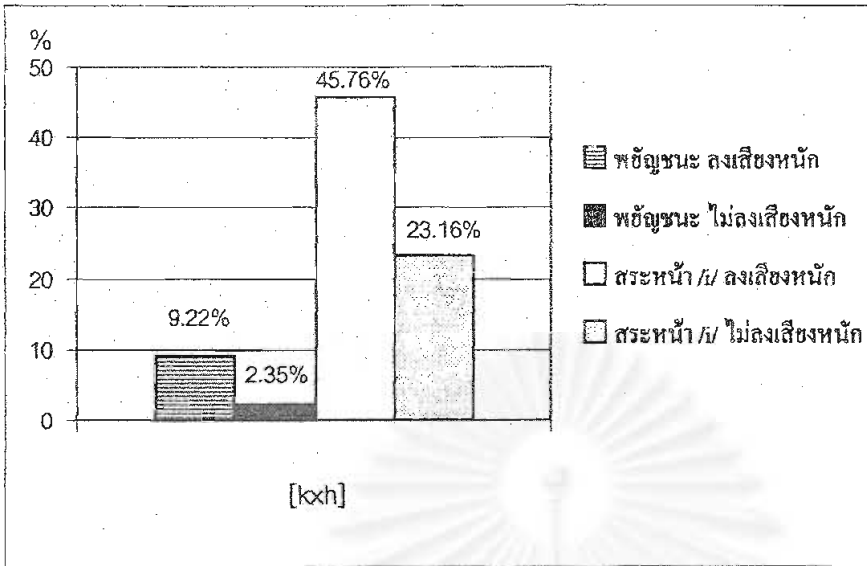

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 5.1.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 9.22 และ 2.35 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 8.31$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า (ดูตารางที่ 5.1.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 45.76 และ 23.16 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 14.99$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า

ข้อมูลจากตารางที่ 5.1.1.1 และแผนภูมิที่ 5.1.1.1 ก มีข้อสังเกตที่น่าสนใจอย่างยิ่งประการหนึ่ง คือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหน้า มีการปรากฏของรูปแปร $[k^h]$ และ $[kx^h]$ ในอัตราที่สูงมากและใกล้เคียงกัน จากข้อมูลนี้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าอิทธิพลการลงเสียงหนักมีผลอย่างยิ่งต่อการแปรของเสียงในภาษา และการแปรของ (k^h) จะยังมีโอกาสมากขึ้นถ้าพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้นเกิดในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้า

สถาบันวิทยบริการ
 าลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5.1.1.1 รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

5.1.1.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

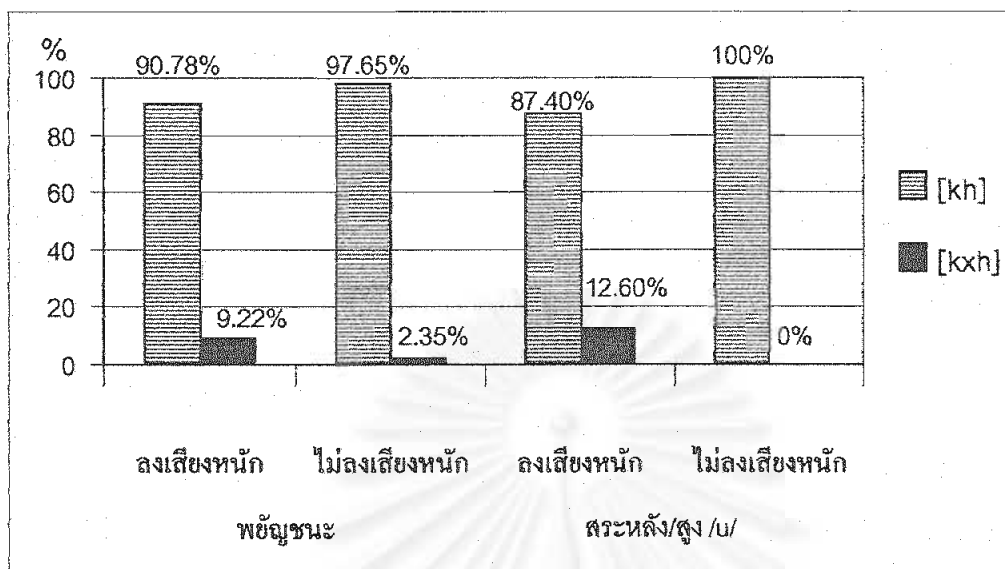
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหลัง/สูง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.1.2 ก

ตารางที่ 5.1.1.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

	พยัญชนะ				สระหลัง/สูง /w/			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	90.78	315	97.65	166	87.40	319	100	333
[kx ^h]	9.22	32	2.35	4	12.60	46	0	0
รวม	100	347	100	170	100	365	100	333

$$\chi^2 = 8.31, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 44.94, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

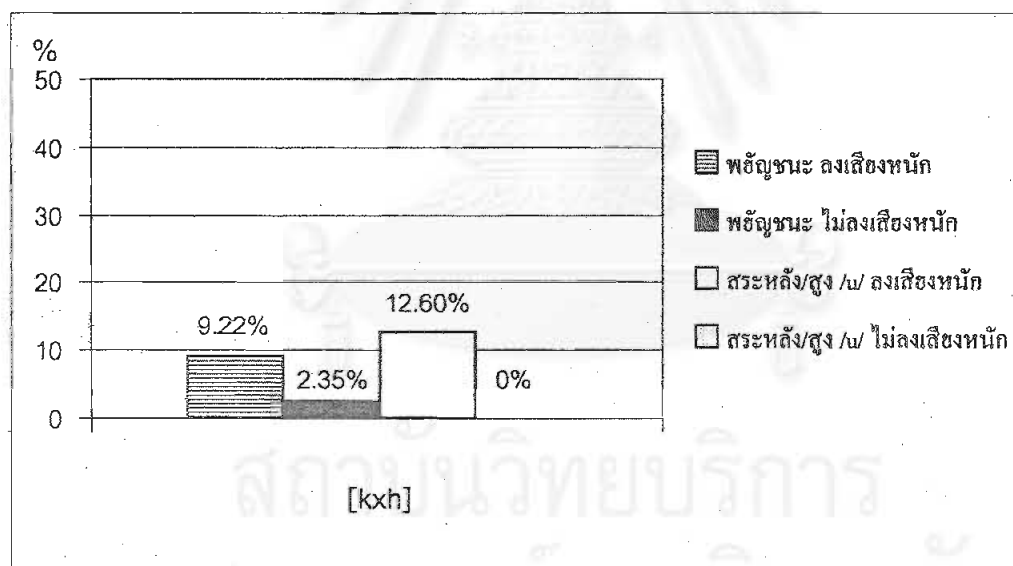
แผนภูมิที่ 5.1.1.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

จากตารางที่ 5.1.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.1.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหลัง/สูง [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 90.78, 97.65, 87.40 และ 100 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 2.35, 12.60 และ 0 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 5.1.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.1.2 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 9.22 และ 2.35 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 8.31$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง/สูง (ดูตารางที่ 5.1.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.1.2 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนักคือ ร้อยละ 12.60 และ 0 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 44.94$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง/สูง

ข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ (k^b) ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหลัง/สูง /w/ (ดูตารางที่ 5.1.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.1.2 ก) พบว่า ไม่มีอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^b]$ เลย แสดงว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปแปร $[kx^b]$ ได้แก่ การไม่ลงเสียงหนักและสระหลังที่ตามมา

แผนภูมิที่ 5.1.1.2 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พัลญชนะ-สระหลัง/สูง)

5.1.1.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.1.3 ก

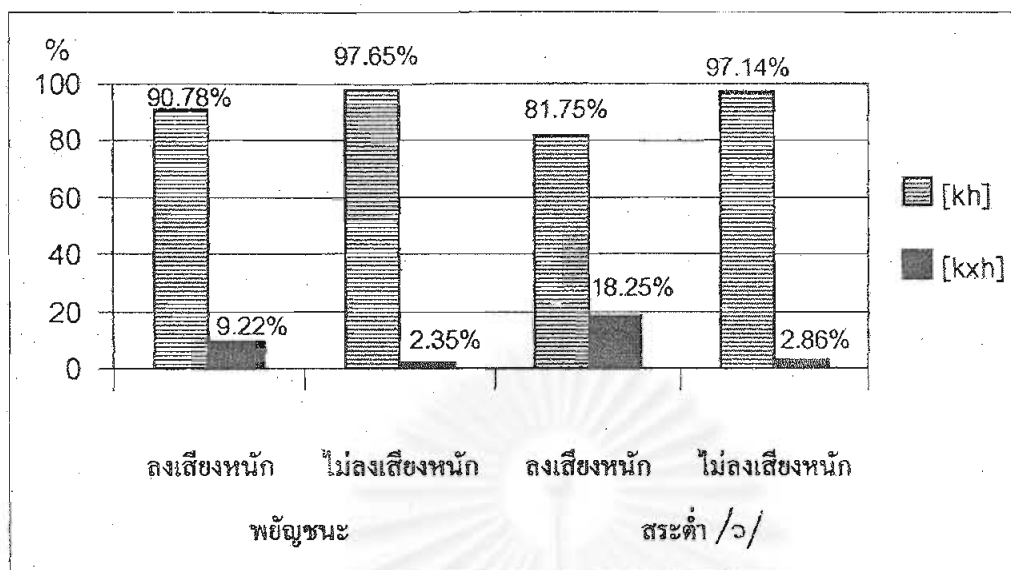
ตารางที่ 5.1.1.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

	พยัญชนะ				สระต่ำ /อ/			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	90.78	315	97.65	166	81.75	318	97.14	374
[kx^h]	9.22	32	2.35	4	18.25	71	2.86	11
รวม	100	347	100	170	100	1,025	100	385

$$\chi^2 = 8.31, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 48.42, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

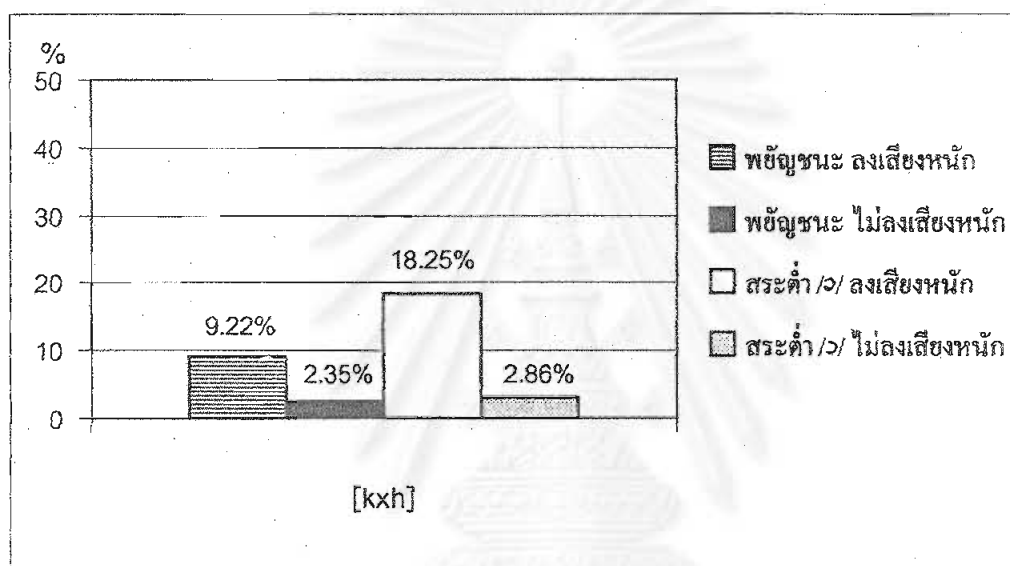

แผนภูมิที่ 5.1.1.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามศัพท์บริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

จากตารางที่ 5.1.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.1.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 90.78, 97.65, 81.75 และ 97.14 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 2.35, 18.25 และ 2.86 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 5.1.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.1.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 9.22 และ 2.35 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 8.31$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ (ดูตารางที่ 5.1.1.3 และ แผนภูมิที่ 5.1.1.3 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 18.25 และ 2.86 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 48.42$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ

แผนภูมิที่ 5.1.1.3 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

จากการศึกษาการแปรของ (k^b) ที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรพยัญชนะเปรียบเทียบกับสระที่ตามมาประเภทต่างๆ เห็นได้ว่า (k^b) ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ปรากฏเป็นรูปแปร $[kx^b]$ มากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเสมอ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการลงเสียงหนักมีผลต่อการเกิดรูปแปร $[kx^b]$ มากกว่าการไม่ลงเสียงหนัก

ต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^b) ที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนัก เมื่อควบคุมสระประเภทต่างๆ เปรียบเทียบกัน เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นว่า เมื่อควบคุมสระแต่ละประเภทเปรียบเทียบกับกัน รูปแปร $[kx^b]$ จะเกิดในบริบทใดเด่นชัดมากกว่ากัน

5.1.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อนำปัจจัยเรื่องตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า-หลัง เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.2 ก

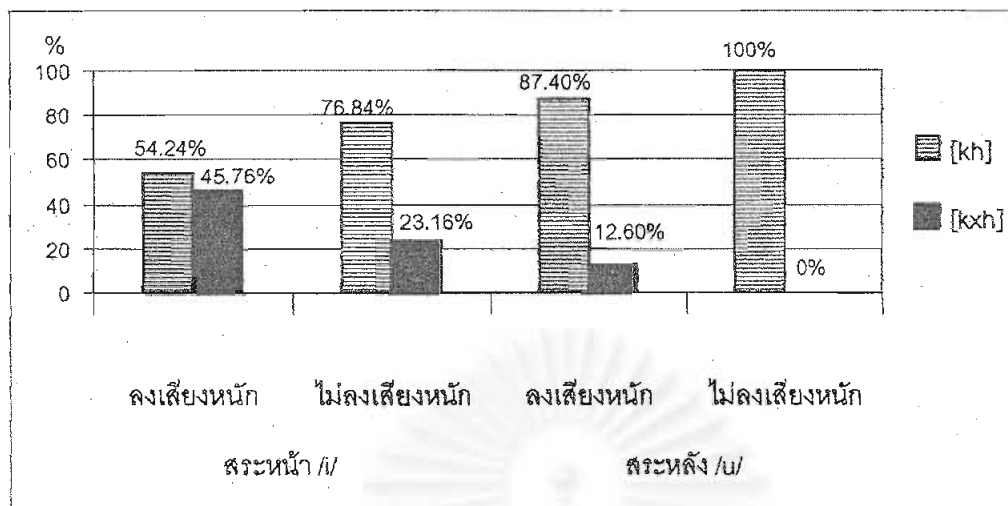
ตารางที่ 5.1.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

	สระหน้า /i/				สระหลัง /u/			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	54.24	147	76.84	73	87.40	319	100	333
[kx^h]	45.76	124	23.16	22	12.60	46	0	0
รวม	100	271	100	95	100	365	100	333

$$\chi^2 = 14.99, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 44.94, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

สถาบันวิทยบริการ
าลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5.1.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

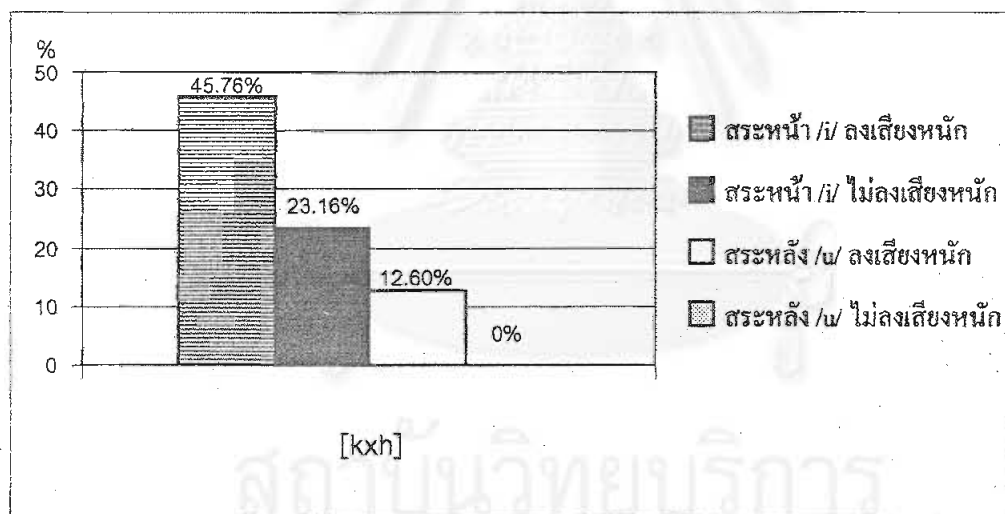
จากตารางที่ 5.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้ากับสระหลัง [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 54.24, 76.84, 87.40 และ 100 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 45.76, 23.16, 12.60 และ 0 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า (ดูตารางที่ 5.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.2 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 45.76 และ 23.16 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 14.99$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า

ข้อมูลจากตารางที่ 5.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.2 ก เห็นได้ว่า ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหน้า มีการปรากฏของรูปแปร [k^h] และ [kx^h] ในอัตราที่สูงมากและใกล้เคียงกัน ซึ่งวิจัยเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ดังที่ได้ตั้งข้อสังเกตและอภิปรายผลไว้ในข้อ 5.1.1.1

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง (ดูตารางที่ 5.1.2 และแผนภูมิที่ 5.1.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 12.60 และ 0 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 44.94$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง

การที่พบว่า (k^h) ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหลัง ไม่มีอัตราการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ อยู่เลยนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า มีความน่าสนใจไม่น้อยเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งข้อสังเกตและอภิปรายผลไว้แล้วตั้งแต่ข้อ 5.1.1.2

แผนภูมิที่ 5.1.2 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

5.1.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

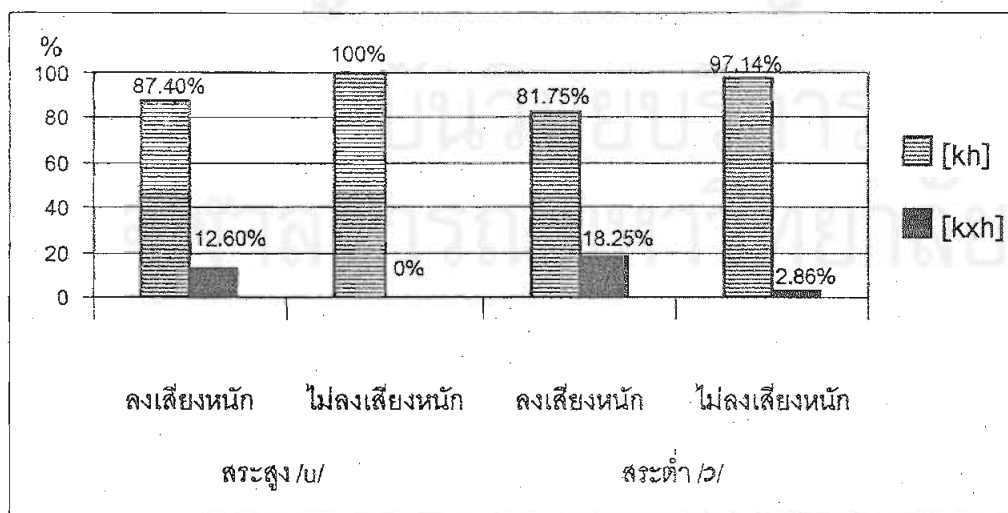
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทการลงเสียงหนักเบา เมื่อนำปัจจัยเรื่องความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูงกับสระต่ำ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 5.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.3 ก

ตารางที่ 5.1.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

	สระสูง /u/				สระต่ำ /o/			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	87.40	319	100	333	81.75	318	97.14	374
[kx ^h]	12.60	46	0	0	18.25	71	2.86	11
รวม	100	365	100	333	100	389	100	385

$$\chi^2 = 44.94, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 48.42, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

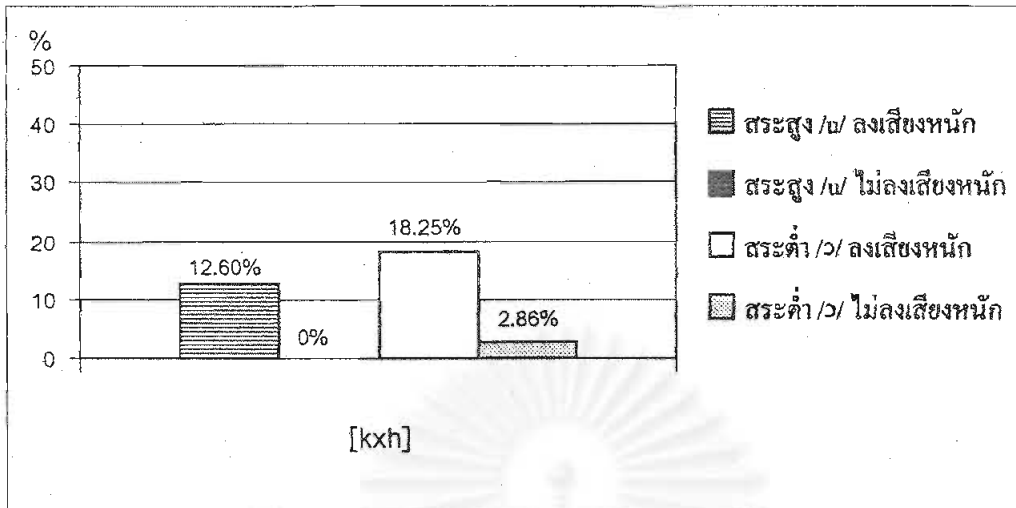
แผนภูมิที่ 5.1.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา
เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

จากตารางที่ 5.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา [k^b] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 87.40, 100, 81.75 และ 97.14 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^b] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 12.60, 0, 18.25 และ 2.86 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูง (ดูตารางที่ 5.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.3 ข) พบว่า [kx^b] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 12.60 และ 0 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 44.94$ แสดงว่า เสียง [kx^b] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูง

ข้อสังเกตที่น่าสนใจจากตารางที่ 5.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.3 ก พบว่า (k^b) ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระสูง ไม่มีอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^b] อยู่เลย เช่นเดียวกับ (k^b) ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหลัง (ดูรายละเอียดข้อ 5.1.2) เป็นเพราะในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้สระ /u/ เป็นตัวแทนของทั้งสระหลังและสระสูง ดังนั้น ผลที่ได้ในทั้งสองกรณีจึงออกมาในลักษณะเดียวกัน

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ (ดูตารางที่ 5.1.3 และแผนภูมิที่ 5.1.3 ข) พบว่า [kx^b] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 18.25 และ 2.86 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 48.42$ แสดงว่า เสียง [kx^b] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ

แผนภูมิที่ 5.1.3 ข รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

หลังจากได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการลงเสียงหนักเบา กับการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น ทำให้ผู้วิจัยมั่นใจว่า [kx^h] เกิดในบริบทที่ลงเสียงหนักมากกว่าในบริบทที่ไม่ลงเสียงหนัก

มีข้อที่น่าสังเกตมากในตอนนี้ เนื่องจากพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการปรากฏของเสียง [kx^h] คือ เมื่อมีการลงเสียงหนักปรากฏร่วมกับสระหน้าที่ตามมา พบอัตราการปรากฏของเสียง [kx^h] ในบริบทดังกล่าวนี้สูงมาก ในขณะที่ (k^h) เมื่อไม่ลงเสียงหนักปรากฏร่วมกับสระหลัง (และสระสูง) ไม่ปรากฏว่ามีรูปแปรอื่นอยู่เลย นอกจากรูปแปร [k^h] ที่เป็นรูปแปรมาตรฐาน (ดูตารางที่ 5.1.2 และ แผนภูมิที่ 5.1.2 กับตารางที่ 5.1.3 และ แผนภูมิที่ 5.1.3)

5.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

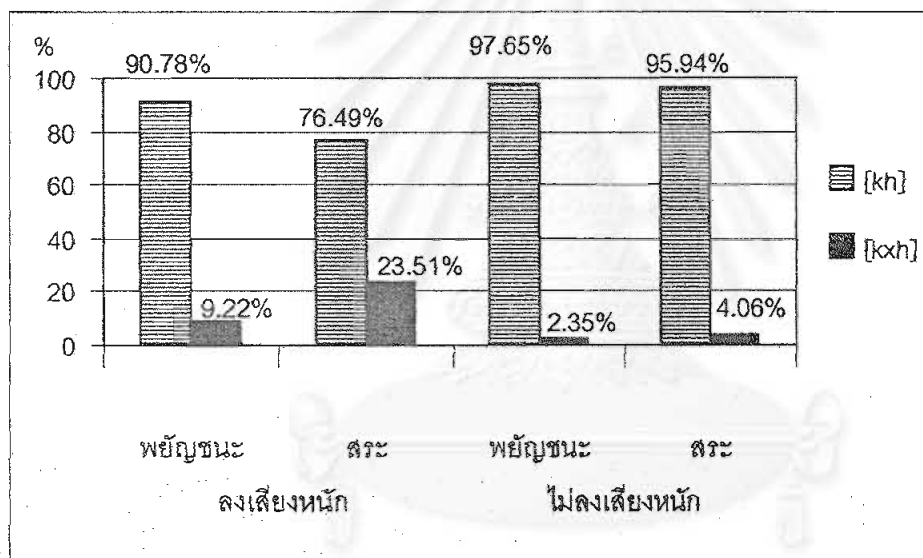
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.2 และแผนภูมิที่ 5.2 ก

ตารางที่ 5.2 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	พยัญชนะ		สระ		พยัญชนะ		สระ	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	90.78	315	76.49	784	97.65	166	95.94	780
[k ^h]	9.22	32	23.51	241	2.35	4	4.06	33
รวม	100	347	100	1,025	100	170	100	813

$$\chi^2 = 33.22, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 1.14, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

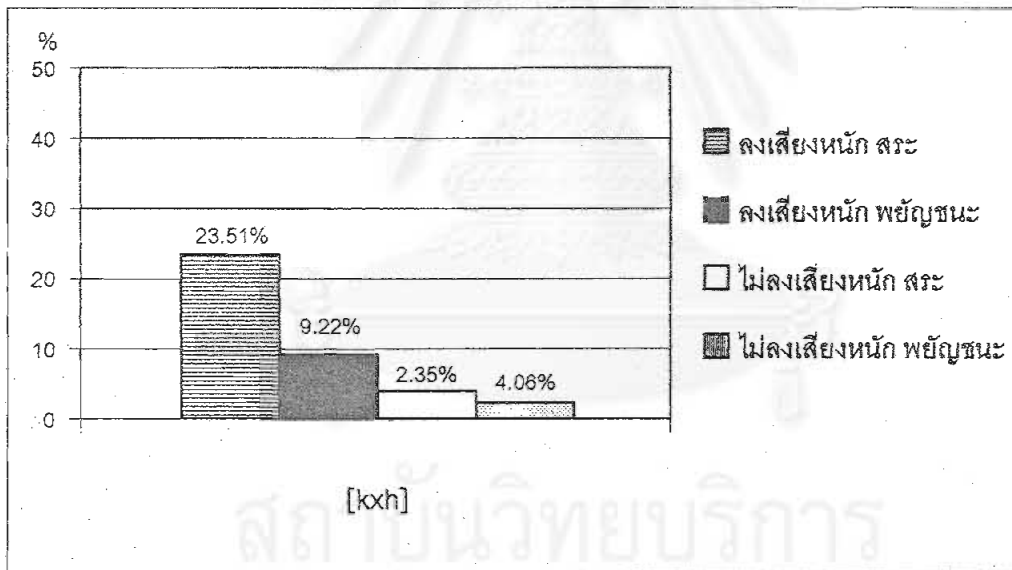

แผนภูมิที่ 5.2 ก การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 5.2 และแผนภูมิที่ 5.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา [k^b] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นพยัญชนะและสระ คิดเป็นร้อยละ 90.78, 76.49, 97.65 และ 95.94 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [k] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 23.51, 2.35 และ 4.06 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2 และแผนภูมิที่ 5.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 4.06 และ 2.35 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 33.22$ แสดงว่า (k^h) แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระ มากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2 และแผนภูมิที่ 5.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 23.51 และ 9.22 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 1.14$ แสดงว่า (k^h) แปรเป็นเสียง $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.2 ข รูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

เมื่อนำการลงเสียงหนักเบามาเป็นตัวแปรควบคุม พบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระสระมีการแปรที่ไม่สม่ำเสมอ แสดงให้เห็นว่า พยัญชนะกับสระที่ตามมาไม่น่าจะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการแปรขึ้น และตัวแปรที่ทำให้เกิดการแปรที่ไม่สม่ำเสมอขึ้นคาคว่าน่าจะเป็นเรื่องการลงเสียงหนักเบา

จากในบทที่ 4 เห็นได้ว่า การพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะ เปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระในภาพรวม แตกต่างจากการพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะ เปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระ โดยแยกย่อยสระออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนั้น ในตอนนี้ผู้วิจัยจึงแยกหน่วยเสียงสระที่ต้องการศึกษาออกเป็นประเภทต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา โดยครั้งนี้มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา

5.2.1 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

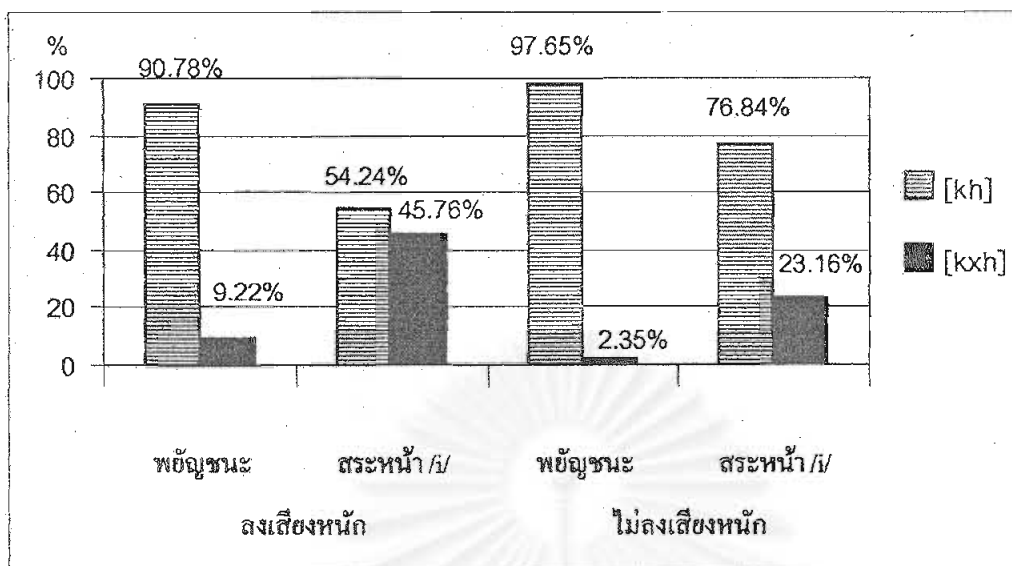
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมาได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.2.1 และแผนภูมิที่ 5.2.1 ก

ตารางที่ 5.2.1 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	พยัญชนะ		สระหน้า /i/		พยัญชนะ		สระหน้า /i/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^b]	90.78	315	54.24	147	97.65	166	76.84	73
[kx^b]	9.22	32	45.76	124	2.35	4	23.16	22
รวม	100	347	100	271	100	170	100	95

$$\chi^2 = 107.61, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 29.82, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

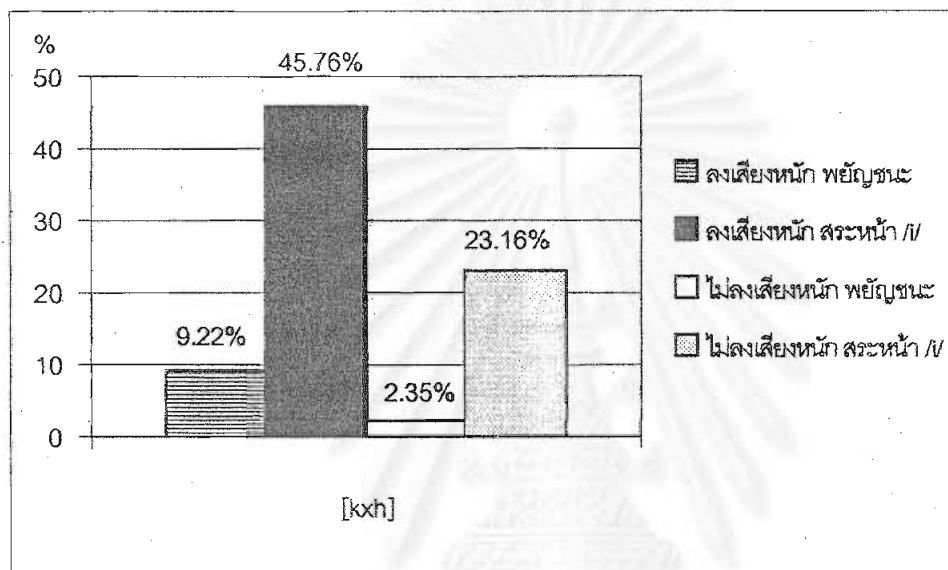
แผนภูมิที่ 5.2.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 5.2.1 และแผนภูมิที่ 5.2.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นพยัญชนะและสระหน้า คิดเป็นร้อยละ 90.78, 54.24, 97.65 และ 76.84 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 45.76, 2.35 และ 23.16 ตามลำดับ

ข้อสังเกตจากตารางที่ 5.2.1 และแผนภูมิที่ 5.2.1 ก เห็นได้ว่า ในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้าในบริบทที่มีการลงเสียงหนัก อัตราการปรากฏของรูปแปร [k^h] และ [kx^h] มีความใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยได้เคยตั้งข้อสังเกตไว้แล้วว่า การที่ [kx^h] มีการปรากฏในบริบทนี้สูงใกล้เคียงกับ [k^h] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน โดยไม่มีความแตกต่างต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า สระหน้าก็ตามมากับการลงเสียงหนักเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อต่อการแปร (ดูรายละเอียดในข้อ 5.1.1.1)

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.1 และแผนภูมิที่ 5.2.1 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 45.76 และ 9.22 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติ $\chi^2 = 107.61$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.1 และแผนภูมิที่ 5.2.1 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 23.16 และ 2.35 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติ $\chi^2 = 29.82$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.2.1 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

เห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบผลที่ได้ในข้อ 5.2 กับ ข้อ 5.2.1 มีประเด็นที่น่าสนใจมาก คือ (k^b) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหน้า โดยควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก พบว่าการปรากฏของรูปแปร $[kx^b]$ ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบพยัญชนะกับสระหน้า โดยควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา พบว่า รูปแปร $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เห็นว่าการเปรียบเทียบพยัญชนะกับสระหน้าที่ตามมา มีอิทธิพลต่อการปรากฏของ $[kx^b]$ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา

5.2.2 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

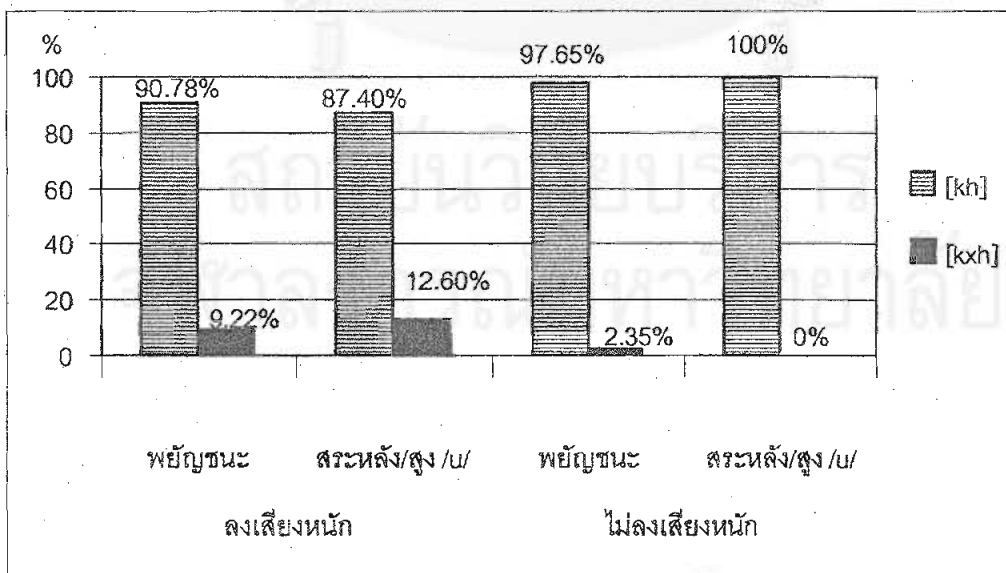
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหลัง/สูง เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.2.2 และแผนภูมิที่ 5.2.2 ก

ตารางที่ 5.2.2 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	พยัญชนะ		สระหลัง/สูง /w/		พยัญชนะ		สระหลัง/สูง /w/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^b]	90.78	315	87.40	319	97.65	166	100	333
[k^h]	9.22	32	12.60	46	2.35	4	0	0
รวม	100	347	100	365	100	170	100	333

$\chi^2 = 2.13, p < 0.01 \text{ df} = 1$

$\chi^2 = 7.91, p < 0.01 \text{ df} = 1$

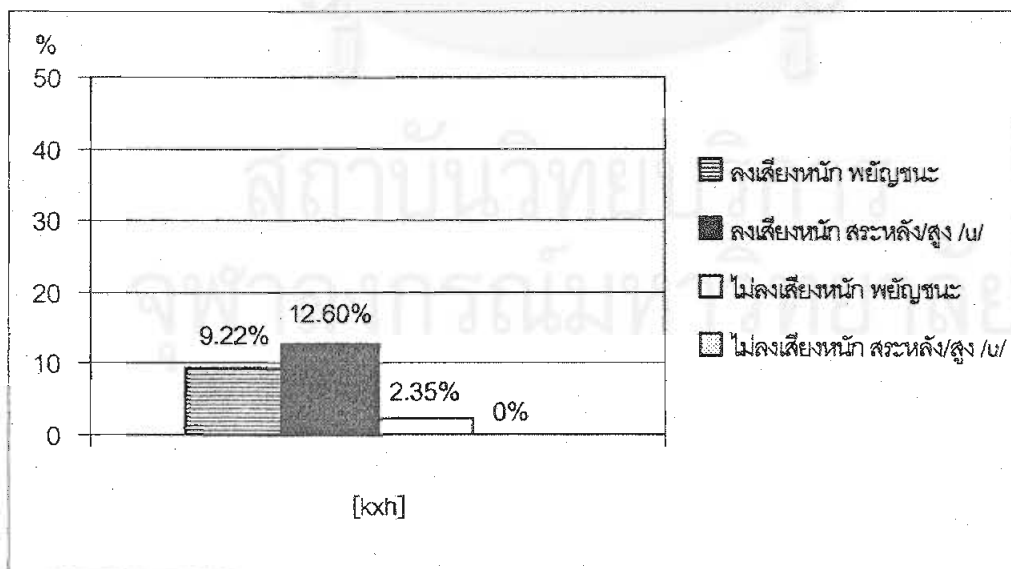

แผนภูมิที่ 5.2.2 ก การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 5.2.2 และแผนภูมิที่ 5.2.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา $[k^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นพยัญชนะ และสระหลัง/สูง คิดเป็นร้อยละ 90.78, 87.40, 97.65 และ 100 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 12.60, 2.35 และ 0 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.2 และแผนภูมิที่ 5.2.2 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 12.60 และ 9.22 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติ กลับพบว่า $\chi^2 = 2.13$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูงมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.2 และแผนภูมิที่ 5.2.2 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะ มากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง คือ ร้อยละ 2.35 และ 0 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 7.91$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะมากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.2.2 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า เมื่อควบคุมการลงเสียงหนักเบา การแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระหลัง/สูง มีพฤติกรรมแปรที่ไม่สม่ำเสมอ โดยเมื่อควบคุมการลงเสียงหนัก (k^h) เมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง มีอัตราการปรากฏเป็นรูปแปร [kx^h] ไม่แตกต่างกันจากเมื่อตามด้วยพยัญชนะ ส่วนในบริบทที่ไม่มีการลงเสียงหนัก พบว่า รูปแปร [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะมากกว่าสระหลัง

5.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

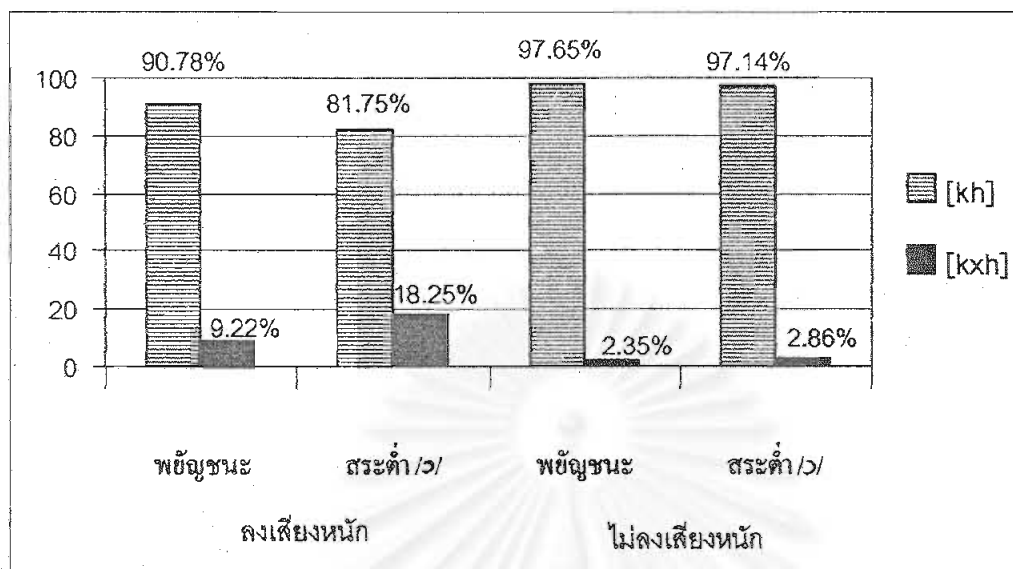
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.2.3 และแผนภูมิที่ 5.2.3 ก

ตารางที่ 5.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	พยัญชนะ		สระต่ำ /อ/		พยัญชนะ		สระต่ำ /อ/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	90.78	315	81.75	318	97.65	166	97.14	374
[kx^h]	9.22	32	18.25	71	2.35	4	2.86	11
รวม	100	347	100	389	100	170	100	385

$$\chi^2 = 12.43, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 0.12, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

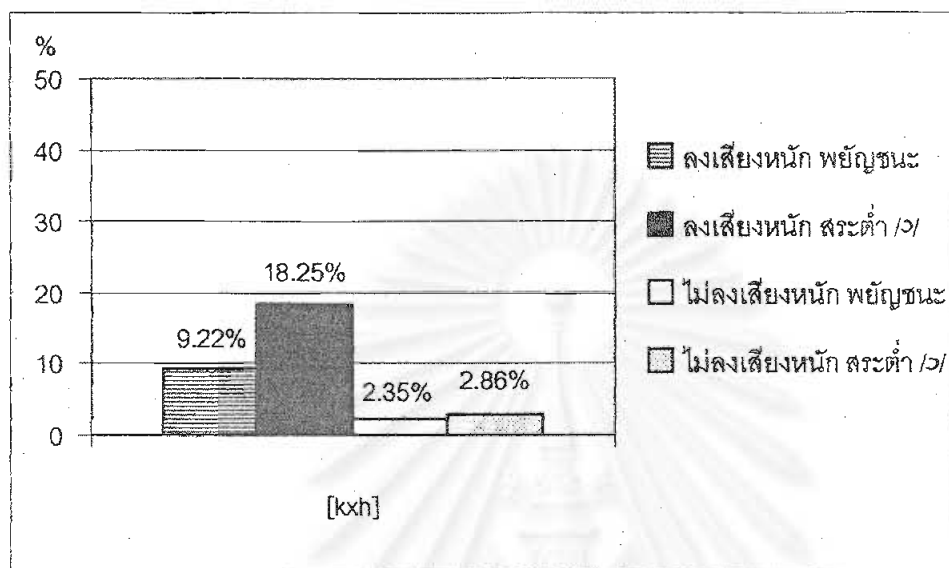
แผนภูมิที่ 5.2.3 ก การแปรของ $[k^b]$ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 5.2.3 และแผนภูมิที่ 5.2.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา $[k^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นพยัญชนะและสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 90.78, 81.75, 97.65 และ 97.14 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^b]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 9.22, 18.25, 2.35 และ 2.86 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.3 และแผนภูมิที่ 5.2.3 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 18.25 และ 9.22 ตามลำดับ เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 12.43$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.2.3 และแผนภูมิที่ 5.2.3 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ คือ ร้อยละ 2.86 และ 2.35 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 0.12$ แสดง

ว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.2.3 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า เมื่อควบคุมการลงเสียงหนักเบา การแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระต่ำ มีพฤติกรรมแปรที่ไม่สม่ำเสมอเช่นกัน โดยเมื่อควบคุมการลงเสียงหนัก (k^h) เมื่อตามด้วยสระต่ำ มีอัตราการปรากฏเป็นรูปแปร $[kx^h]$ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ ส่วนในบริบทที่ไม่มีการลงเสียงหนัก พบว่า รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระหลังในอัตราที่ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา กับการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เห็นได้ว่าขณะนี้ หน่วยเสียงสระหน้าที่ตามมา มีอิทธิพลต่อการแปรของ (k^h) เป็นเสียง $[kx^h]$ มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^h) ในพยางค์ที่ตามด้วยสระประเภทต่างๆ ตามตำแหน่งและความสูงเปรียบเทียบกัน โดยมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของการแปรของ (k^h) ในระหว่างสระแต่ประเภทได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา
(สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

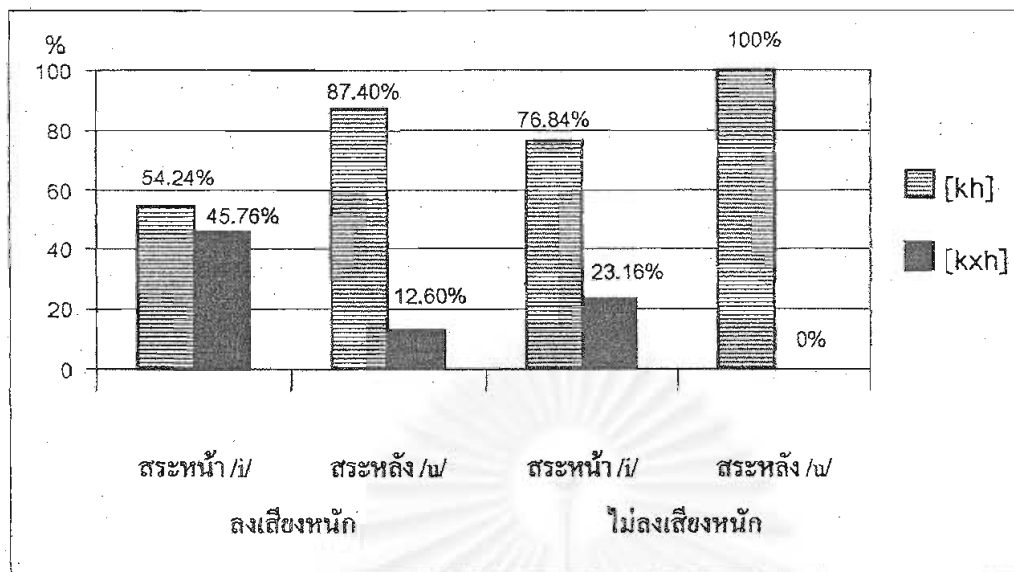
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทเรื่องตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้ากับสระหลัง เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.3 และแผนภูมิที่ 5.3 ก

ตารางที่ 5.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา
(สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	สระหน้า /i/		สระหลัง /u/		สระหน้า /i/		สระหลัง /u/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	54.24	147	87.40	319	76.84	73	100	333
[kx^h]	45.76	124	12.60	46	23.16	22	0	0
รวม	100	271	100	365	100	95	100	333

$$\chi^2 = 87.28, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 81.36, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

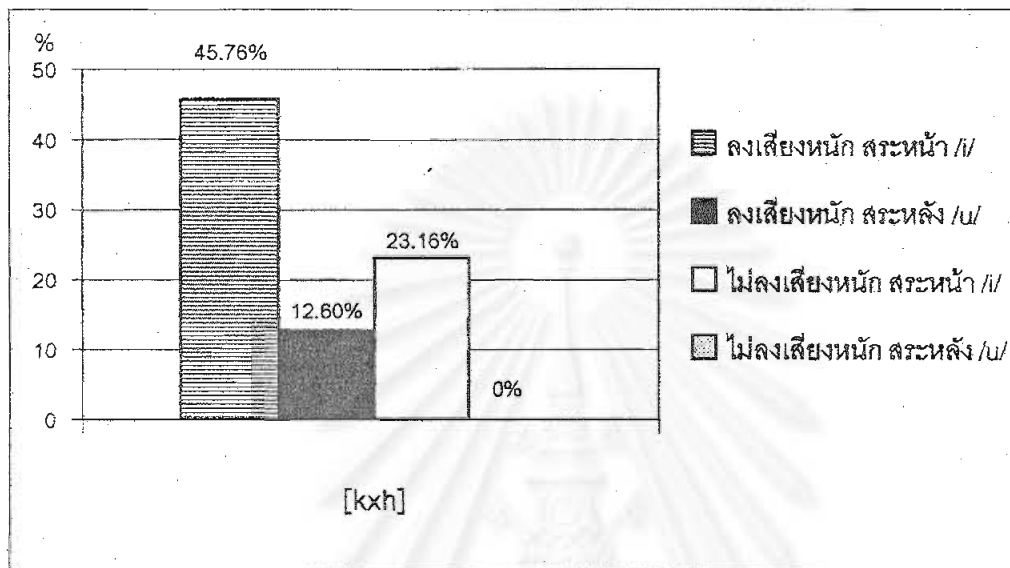
แผนภูมิที่ 5.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักมา

จากตารางที่ 5.3 และแผนภูมิที่ 5.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นสระหน้าและสระหลัง คิดเป็นร้อยละ 54.24, 87.40, 76.84 และ 100 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 45.76, 12.60, 23.16 และ 0 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.3 และแผนภูมิที่ 5.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง คือ ร้อยละ 45.76 และ 12.60 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 87.28$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 5.3 และแผนภูมิที่ 5.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง คือ ร้อยละ 23.16 และ 0 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 81.36$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วย

สระหน้ามากกว่าสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.3 ข รูปการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

เมื่อผู้วิจัยควบคุมการลงเสียงหนักเบา พบว่า ยังคงมีรูปแปร [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง เช่นเดียวกับเมื่อไม่มีการควบคุมตัวแปรใดๆ (ดูรายละเอียดในบทที่ 4 : ข้อ 4.4) แสดงว่า ปัจจัยหน่วยเสียงสระหน้าที่ตามมา มีอิทธิพลทำให้เกิดการแปรของเสียงมากกว่า โดยเฉพาะ (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้าในบริบทที่ลงเสียงหนัก พบว่า มีรูปแปร [k^h] และ [kx^h] ปรากฏในอัตราที่สูงใกล้เคียงกัน ซึ่งเคยอภิปรายไว้แล้วในข้อ 5.1.2 ส่วนปัจจัยเรื่องสระหลังที่ตามมา ผู้วิจัยเชื่อว่าไม่ได้มีอิทธิพลทำให้เกิดการแปรขึ้นหากเปรียบเทียบกับสระหน้าที่ตามมา โดยเฉพาะ (k^h) เมื่อตามด้วยสระหลังในบริบทที่ไม่ลงเสียงหนัก ดังที่เคยอภิปรายไว้แล้วเช่นกันในข้อ 5.1.2

5.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

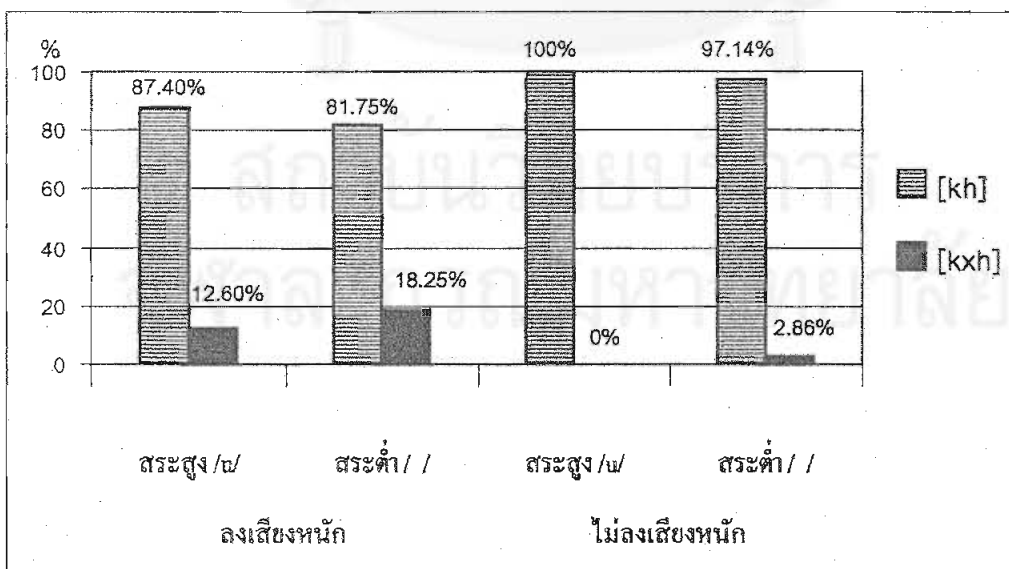
ในตอนนี้เป็นการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูงกับสระต่ำ เมื่อมีการควบคุมตัวแปรสัทบริบทเรื่องการลงเสียงหนักเบา ดังที่แสดงใน ตารางที่ 5.4 และแผนภูมิที่ 5.4 ก

ตารางที่ 5.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	สระสูง /w/		สระต่ำ /v/		สระสูง /w/		สระต่ำ /v/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	87.40	319	81.75	318	100	333	97.14	374
[kx^h]	12.60	46	18.25	71	0	0	2.86	11
รวม	100	365	100	389	100	333	100	385

$$\chi^2 = 4.59, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 9.66, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

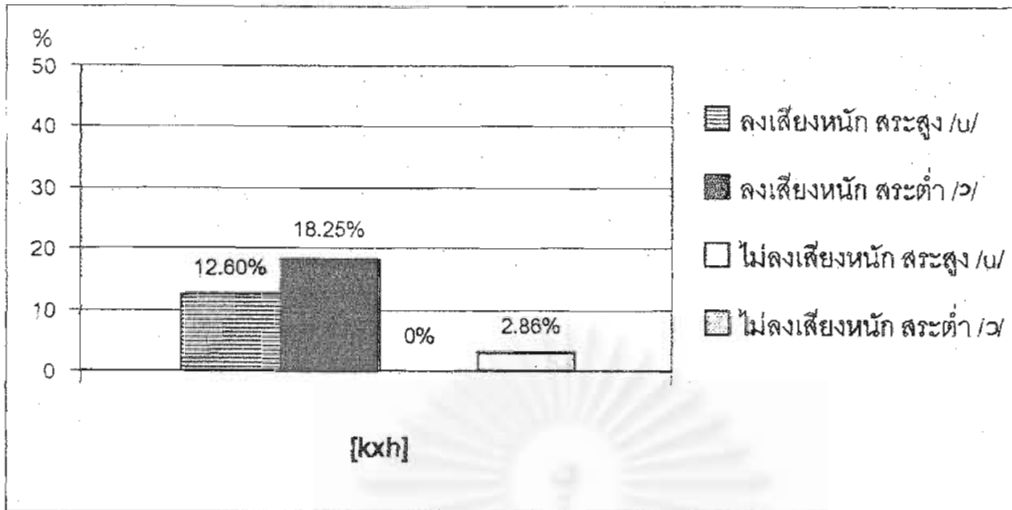
แผนภูมิที่ 5.4 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 5.4 และแผนภูมิที่ 5.4 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา [k^b] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นสระสูงและสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 87.40, 81.75, 100 และ 97.14 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^b] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 12.60, 18.25, 0 และ 2.86 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการแปรของ (k^b) เมื่อตามด้วยสระสูงกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ โดยควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก พบว่ารูปแปร [kx^b] ปรากฏในอัตราที่ไม่มีมีความแตกต่างกันในทั้งสองบริบท ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าการแปรของ (k^b) ไม่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเรื่องสระสูงและสระต่ำที่ตามมา

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 4.5.1 และแผนภูมิที่ 4.5.1 ข) พบว่า [kx^b] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าเมื่อตามด้วยสระสูง คือ ร้อยละ 18.25 และ 12.60 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ จึงพบว่า $\chi^2 = 4.59$ แสดงว่า เสียง [kx^b] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 4.5.1 และแผนภูมิที่ 4.5.1 ข) พบว่า [kx^b] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าเมื่อตามด้วยสระสูง คือ ร้อยละ 2.86 และ 0 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 9.66$ แสดงว่าเสียง [kx^b] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ขัดกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 5.4 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท: ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักมา

เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักมา พบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระสูงกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ มีรูปแบบการแปรไม่แน่นอน โดยเมื่อควบคุมการลงเสียงหนัก รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในอัตราที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งเมื่อหน่วยเสียงที่ตามมาเป็นสระสูงและสระต่ำ แต่ในบริบทที่ไม่ลงเสียงหนัก เมื่อตามด้วยสระต่ำ รูปแปร $[kx^h]$ มีการปรากฏมากกว่าเมื่อตามด้วยสระสูง

หากมองโดยภาพรวมแล้ว ขณะนี้ผู้วิจัยได้พบว่า เมื่อเปรียบเทียบการแปรของ (k^h) ที่ตามด้วยหน่วยเสียงประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้ หน่วยเสียงพยัญชนะ สระสูง/สูง และสระต่ำ พบว่า (k^h) ในแต่ละบริบท มีรูปแปรการแปรที่ไม่แน่นอน ทั้งเมื่อมีการควบคุมและเมื่อไม่มีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักมา ดังนั้น จึงไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ว่า การแปรของ (k^h) เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงที่ตามมาทั้ง 3 หน่วยเสียงนี้จริงหรือไม่

5.5 ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ตามตัวบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรตัวบริบทอื่น โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย

	พ้อยชนะ /ชนะ/ว/ควบคุม การลงเสียงหนัก		ชนะ/ว/ /ชนะ/ว/ ควบคุม การลงเสียงหนัก		ชนะ/ว/ /ชนะ/ว/ ควบคุม การไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก/ไม่ลง เสียงหนัก ควบคุม ชนะ/ว/		พ้อยชนะ/ชนะ/ว/ ควบคุมการ ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก/ไม่ลง เสียงหนัก ควบคุม ชนะ		ลงเสียงหนัก/ไม่ลง เสียงหนัก ควบคุม ชนะ/ว/		พ้อยชนะ/ชนะ ควบคุมการลงเสียง หนัก		ลงเสียงหนัก/ไม่ลง เสียงหนัก ควบคุม ชนะ/ว/	
[k ^h] (ร้อยละ)	90.78	54.24	54.24	87.40	76.84	100	54.24	76.84	97.65	76.84	76.49	95.94	81.75	97.14	90.78	76.49	87.40	100
[kx ^h] (ร้อยละ)	9.22	45.76	45.76	12.60	23.16	0	45.76	23.16	2.35	23.16	23.51	4.06	18.25	2.86	9.22	23.51	12.60	0
ความแตกต่าง ของการเกิด [kx ^h]	36.54		33.16		23.16		22.60		20.81		19.45		15.39		14.29		12.60	
ความมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.01	$\chi^2 = 107.61 *$		$\chi^2 = 87.28 *$		$\chi^2 = 81.36 *$		$\chi^2 = 14.99 *$		$\chi^2 = 29.82 *$		$\chi^2 = 135.26 *$		$\chi^2 = 48.42 *$		$\chi^2 = 33.22 *$		$\chi^2 = 44.94 *$	

* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ $df = 1$

(ต่อตารางด้านบน)

(ต่อจากตารางด้านบน)

	พ้อยชนะ/ชนะ/ว/ ควบคุม การลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก/ไม่ลง เสียงหนัก ควบคุม พ้อยชนะ		ชนะ/ว/ /ชนะ/ว/ ควบคุม การลงเสียงหนัก		พ้อยชนะ/ชนะ/ว/ ควบคุม การลงเสียงหนัก		ชนะ/ว/ /ชนะ/ว/ ควบคุม การไม่ลงเสียงหนัก		พ้อยชนะ/ชนะ/ว/ ควบคุมการ ไม่ลงเสียงหนัก		พ้อยชนะ/ชนะ ควบคุม การไม่ลงเสียงหนัก		พ้อยชนะ /ชนะ/ว/ ควบคุม การไม่ลงเสียงหนัก	
[k ^h] (ร้อยละ)	90.78	81.75	90.78	97.65	84.40	81.75	90.78	87.40	100	97.14	97.65	100	97.65	95.94	97.65	97.14
[kx ^h] (ร้อยละ)	9.22	18.25	9.22	2.35	12.60	18.25	9.22	12.60	0	2.86	2.35	0	2.35	4.06	2.35	2.86
ความแตกต่าง ของการเกิด [kx ^h]	9.03		6.87		5.65		3.38		2.86		2.35		1.71		0.51	
ความมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.01	$\chi^2 = 12.43 *$		$\chi^2 = 8.31 *$		$\chi^2 = 4.59$		$\chi^2 = 2.13$		$\chi^2 = 9.66 *$		$\chi^2 = 7.91 *$		$\chi^2 = 1.14$		$\chi^2 = 0.12$	

* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ $df = 1$

จากตารางที่ 5.5 ผู้วิจัยพบว่า ความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ มีความแตกต่างกันมากที่สุด ในบริบทที่ควบคุมการลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 36.54 อันดับที่สอง คือ เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ กับเมื่อตามด้วยสระหลัง /u/ ในบริบทที่ควบคุมการลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 33.16 และอันดับที่สาม คือ เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ กับเมื่อตามด้วยสระหลัง /u/ ในบริบทที่ไม่ควบคุมการลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 23.16

ส่วนความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ /o/ มีความแตกต่างกันน้อยที่สุด ในบริบทที่ควบคุมการไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 0.12 รองลงมา คือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระ ในบริบทที่ควบคุมการไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 1.71 และอันดับที่สาม คือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหลัง /สูง /u/ ในบริบทที่ควบคุมการไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 2.35

หากพิจารณาโดยรวมจากตารางนี้ พบว่า สระหน้า /i/ เป็นตัวแปรสัทบริบทที่ยังคงมีอิทธิพลทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] มากที่สุด โดยเฉพาะสระหน้า /i/ ที่เกิดในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มีอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงถึงร้อยละ 45.76 ซึ่งเป็นอัตราการปรากฏที่สูงสุดมากกว่าในบริบทอื่น รองลงมา คือ การลงเสียงหนัก แต่ก็ยังไม่เด่นเท่ากับปัจจัยสระหน้า /i/ ที่ตามมา เพราะในบางบริบทเช่น (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พบว่า อัตราการปรากฏของรูปแปร คิดเป็นร้อยละ 9.22 ซึ่งยังน้อยกว่า ในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้า /i/ ส่วนสระหลัง/สูง /u/ ที่ตามมา โดยเฉพาะในบริบทที่ไม่ลงเสียงหนัก พบว่า เป็นปัจจัยที่ด้านการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เพราะจากข้อมูลในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหลัง/สูง /u/ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ไม่พบรูปแปร [kx^h] เลย เพราะสันนิษฐานว่า เป็นสระห่อปาก (rounded vowel) ช่องกำทอนภายในปากจึงมีขนาดใหญ่ โอกาสที่ลมจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์จึงเป็นไปได้น้อย นอกจากนี้ ปัจจัยการไม่ลงเสียงหนัก และหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะและสระต่ำ /o/ พบว่า ยังคงไม่ใช่ปัจจัยทำสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h]

การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบท

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่า ตัวแปรอายุ เป็นปัจจัยทางสังคมประการหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ไม่น้อยไปกว่าปัจจัยสัทบริบท โดยได้พบว่า ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มีการใช้รูปแปร [kx^h] มากกว่ากลุ่มอายุมาก แต่เนื่องจาก การศึกษาการแปรของ (k^h) ตามอายุในบทที่ 4 ไม่มีการควบคุมตัวแปรอื่นที่อาจเป็นปัจจัยแฝงที่มีผลต่อรูปแบบการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ยกตัวอย่างเช่น การปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในกลุ่มอายุน้อย หากมีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา อาจพบรูปแปรการแปรที่แตกต่างจากเมื่อไม่มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา ดังนั้น ในบทนี้ ผู้วิจัยจึงเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับรูปแปรและอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ที่ปรากฏในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ ให้ละเอียดยิ่งขึ้นโดยควบคุมตัวแปรทางสัทบริบทบางประการ งานวิจัยนี้ได้แบ่งตัวแปรทางสัทบริบทที่ใช้เป็นตัวแปรควบคุมออกเป็น 4 ตัวแปร ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) และความสูงของสระที่ตามมา(สระสูง-สระต่ำ) เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว โดยการนับจำนวนครั้งของการปรากฏ การหาค่าร้อยละ และการคำนวณค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ (Chi-square) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

6.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

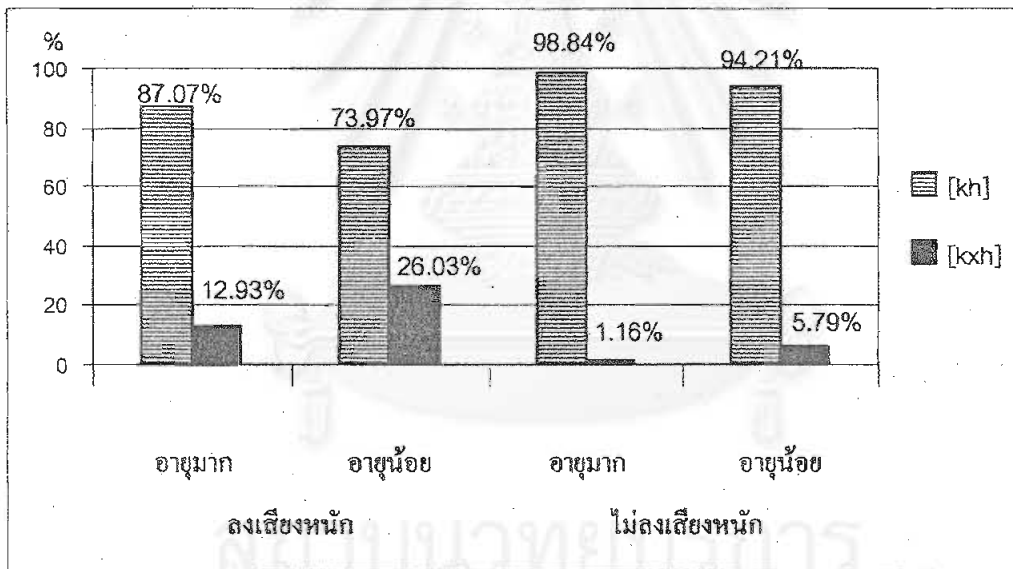
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องการลงเสียงหนักเบา เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 6.1 และแผนภูมิที่ 6.1 ก

ตารางที่ 6.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

	ลงเสียงหนัก				ไม่ลงเสียงหนัก			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
$[k^h]$	87.07	559	73.97	540	98.84	425	94.21	521
$[kx^h]$	12.93	83	26.03	190	1.16	5	5.79	32
รวม	100	642	100	730	100	430	100	553

$$\chi^2 = 36.76, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 14.29, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

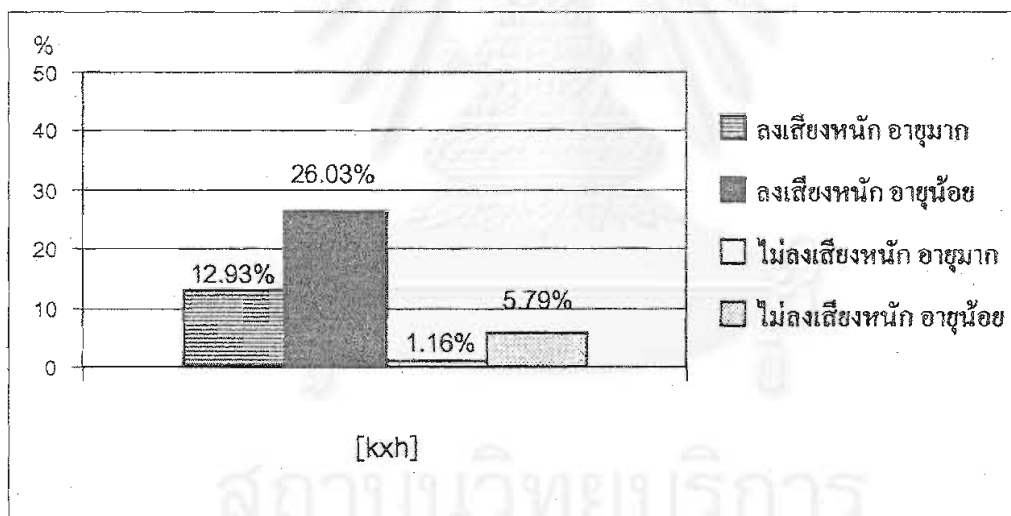

แผนภูมิที่ 6.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

จากตารางที่ 6.1 และแผนภูมิที่ 6.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 87.07, 73.97, 98.84 และ 94.21 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 12.93, 26.03, 1.16 และ 5.79 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 6.1 และแผนภูมิที่ 6.1 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อยในพยางค์ที่ มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 26.03 และ 12.93 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 36.76$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูตารางที่ 6.1 และแผนภูมิที่ 6.1 ข) พบว่า $[kx^b]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 5.79 และ 1.16 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 14.29$ แสดงว่า เสียง $[kx^b]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก

แผนภูมิที่ 6.1 ข รูปแปร $[kx^b]$ ของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนักเบา

ผู้วิจัยพบว่า เมื่อควบคุมการลงเสียงหนักเบา การแปรของ (k^b) ในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ยังคงมีการปรากฏของ $[kx^b]$ มากกว่าในผู้พูดกลุ่มอายุมาก

ในตอนนีผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นว่า ในการพิจารณาเรื่องอายุ หากมีการนำหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระที่ตามมาในภาพรวม มาเป็นตัวแปรควบคุม การแปรของ (k^h) จะเป็นอย่างไร หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงจะศึกษาการแปรที่เกี่ยวข้องกับอายุ โดยนำตัวแปรพยัญชนะกับสระประเภทต่างๆ ที่ตามมาเข้ามาเป็นตัวแปรควบคุมต่อไป

6.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

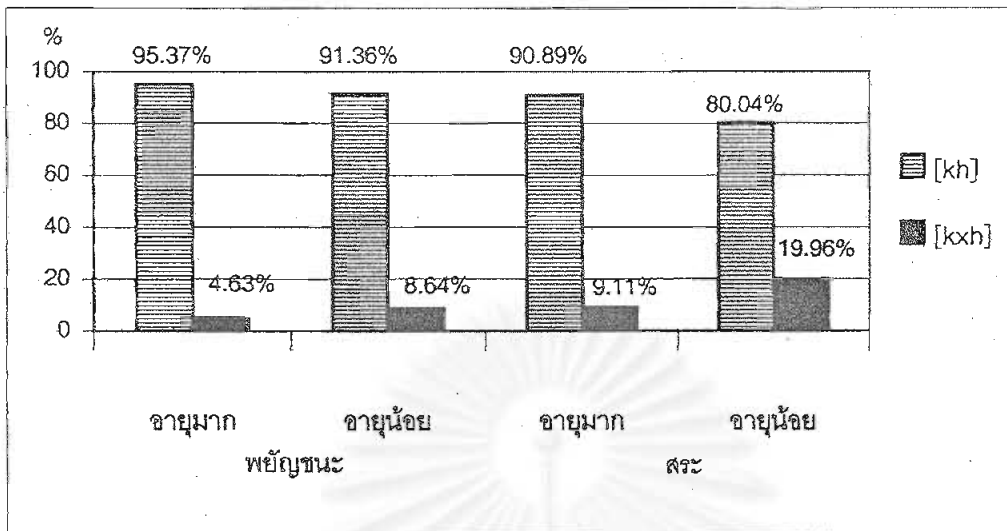
ในตอนนีผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 6.2 และแผนภูมิที่ 6.2 ก

ตารางที่ 6.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

	พยัญชนะ				สระ			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	95.37	206	91.36	275	90.89	778	80.04	786
[kx^h]	4.63	10	8.64	26	9.11	78	19.96	196
รวม	100	216	100	301	100	856	100	982

$$\chi^2 = 3.12, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 42.43, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

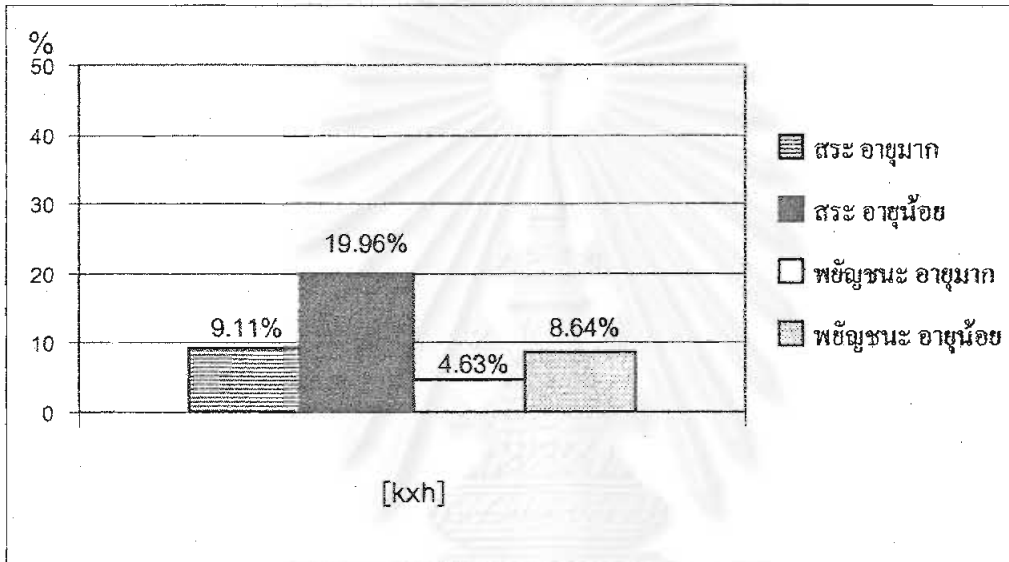
แผนภูมิที่ 6.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

จากตารางที่ 6.2 และแผนภูมิที่ 6.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 95.37, 91.36, 90.89 และ 80.04 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 8.64, 9.11 และ 19.96 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 6.2 และแผนภูมิที่ 6.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.64 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.12$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

สังเกตได้ว่า เมื่อควบคุมหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา การปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก ไม่ได้มีอัตราแตกต่างกัน ซึ่งน่าสนใจว่า พยัญชนะที่ตามมา อาจไม่ใช่ตัวแปรที่มีความเด่นมากพอที่จะทำให้เกิดรูปแปร $[kx^h]$ แตกต่างกันระหว่างกลุ่มอายุ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ สระ (ดูตารางที่ 6.2 และแผนภูมิที่ 6.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 19.96 และ 9.11 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 42.43$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ สระ

แผนภูมิที่ 6.2 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ)

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงสระที่ตามมา โดยยังไม่ได้จำแนกประเภทของสระ การแปรของ (k^h) ยังคงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ในกลุ่มอายุน้อย พบรูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏมากกว่าในกลุ่มอายุมาก ดังนั้น เพื่อให้การศึกษาการแปรของ (k^h) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอายุ มีความแน่ชัดยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอายุเพิ่มเติม โดยครั้งนี้ได้นำหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระแต่ละประเภทเข้ามาเป็นตัวแปรควบคุม เพื่อดูว่าเมื่อมีการจำแนกประเภทของสระที่ตามมาแล้ว ผลการแปรที่ได้จะเป็นอย่างไร

6.2.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

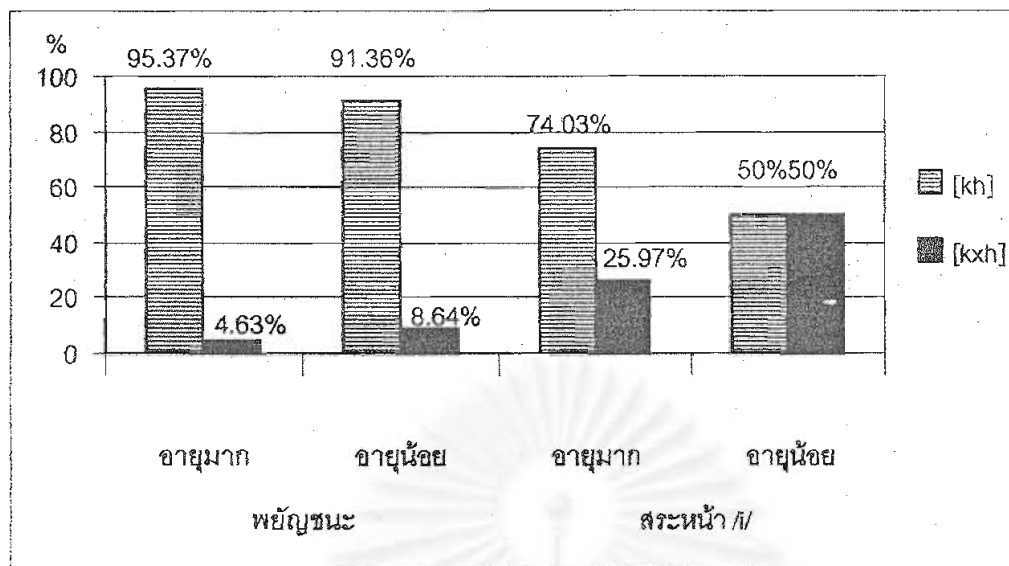
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการแปรปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระหน้า เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 6.2.1 และแผนภูมิที่ 6.2.1 ก

ตารางที่ 6.2.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

	พยัญชนะ				สระหน้า /i/			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	95.37	206	91.36	275	74.03	114	50	106
[kx ^h]	4.63	10	8.64	26	25.97	40	50	106
รวม	100	216	100	301	100	154	100	212

$$\chi^2 = 3.12, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 21.47, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 6.2.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พัญชนะ-สระหน้า)

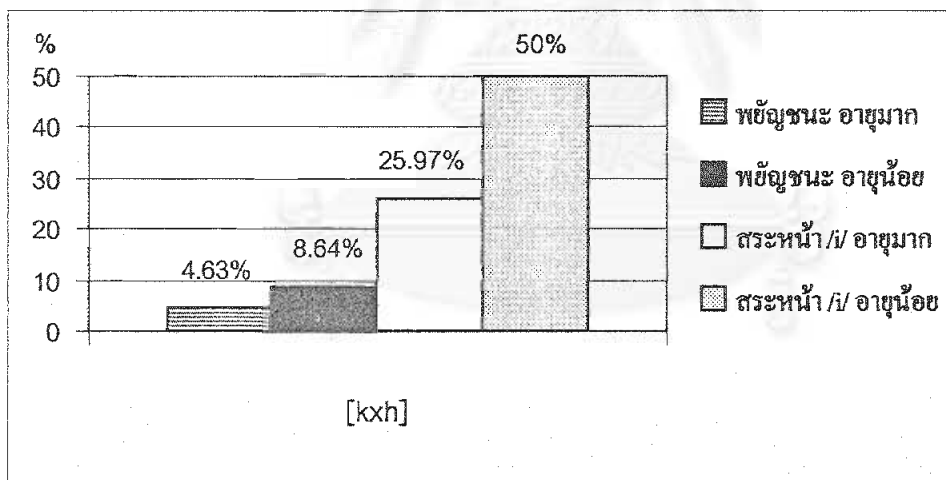
จากตารางที่ 6.2.1 และแผนภูมิที่ 6.2.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พัญชนะกับสระหน้า [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 95.37, 91.36, 74.03 และ 50 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 8.64, 25.97 และ 50 ตามลำดับ

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งว่า การปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในกลุ่มอายุน้อย เมื่อเปล่งเสียง (k^h) ที่ตามด้วยสระหน้า มีอัตราการปรากฏที่สูงมาก เท่ากับการปรากฏของรูปแปร [k^h] ที่เป็นรูปแปรมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 50-50 ซึ่งในบทที่ 5 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า หน่วยเสียงสระหน้าที่ตามมา เป็นปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ (k^h) เกิดการแปรขึ้น (ดูรายละเอียดในบทที่ 5) ดังนั้น เมื่อ (k^h) ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและตามด้วยสระหน้า อัตราการแปรเป็นเสียง [kx^h] จึงยังมีอัตราเพิ่มมากขึ้นเพราะปัจจัยเรื่องอายุน้อยและสระหน้าที่ตามมามีส่วนทำให้เกิดการแปรมากยิ่งขึ้น

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 6.2.1 และแผนภูมิที่ 6.2.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.64 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.12$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่าในกลุ่มอายุมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า (ดูตารางที่ 6.2.1 และแผนภูมิที่ 6.2.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 50 และ 25.97 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 21.47$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า

แผนภูมิที่ 6.2.1 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า)

เมื่อศึกษาการแปรของ (k^b) ตามตัวแปรอายุ พบว่า เมื่อควบคุมตัวแปรพัยุชนะที่ตามมา การปรากฏของรูปแปร [kx^b] ในระหว่างกลุ่มอายุไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อควบคุมตัวแปร สรหะหน้าทีตามมา กลุ่มอายุน้อยมีอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^b] มากกว่าในกลุ่มอายุมาก ใน อัตราทีสูงมาก คาดว่า (k^b) เมื่อตามด้วยสรหะหน้าเป็นตัการ ทำให้เกิดการแปรขึ้นในระหว่างกลุ่ม อายุ

6.2.2 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงทีตาม มา (พัยุชนะ-สรหะหลัง/สูง)

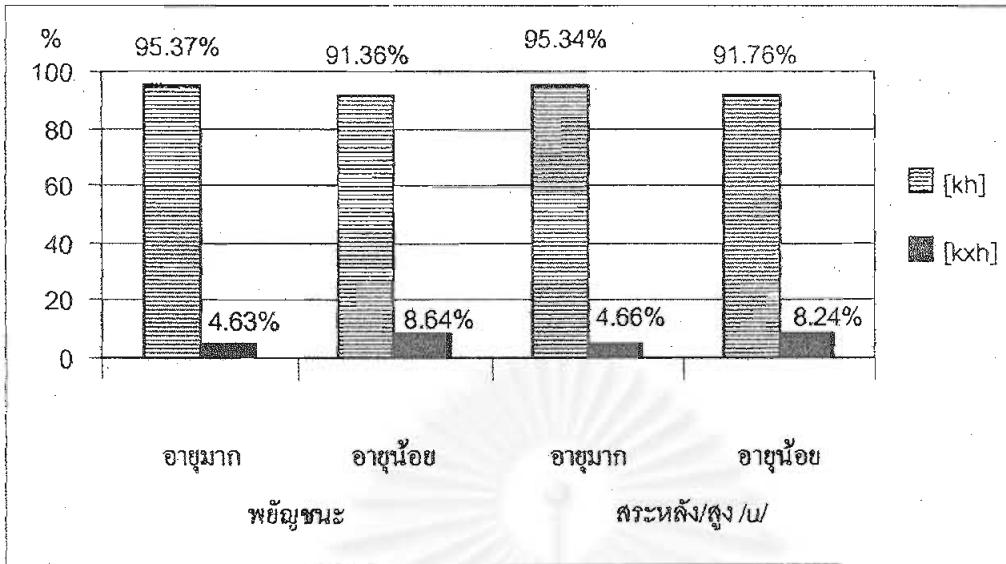
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการแปรปรากฏของรูปแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทีเกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องหน่วยเสียงทีตามมา ได้แก่ พัยุชนะกับสรหะหลัง/สูง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที แสดงในตารางที 6.2.2 และแผนภูมิที 6.2.2 ก

ตารางที 6.2.2 การแปรของ (k^b) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที ตามมา (พัยุชนะ-สรหะหลัง/สูง)

	พัยุชนะ				สรหะหลัง/สูง /w/			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^b]	95.37	206	91.36	275	95.34	307	91.76	345
[kx^b]	4.63	10	8.64	26	4.66	15	8.24	31
รวม	100	216	100	301	100	322	100	376

$$\chi^2 = 3.12, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 3.62, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

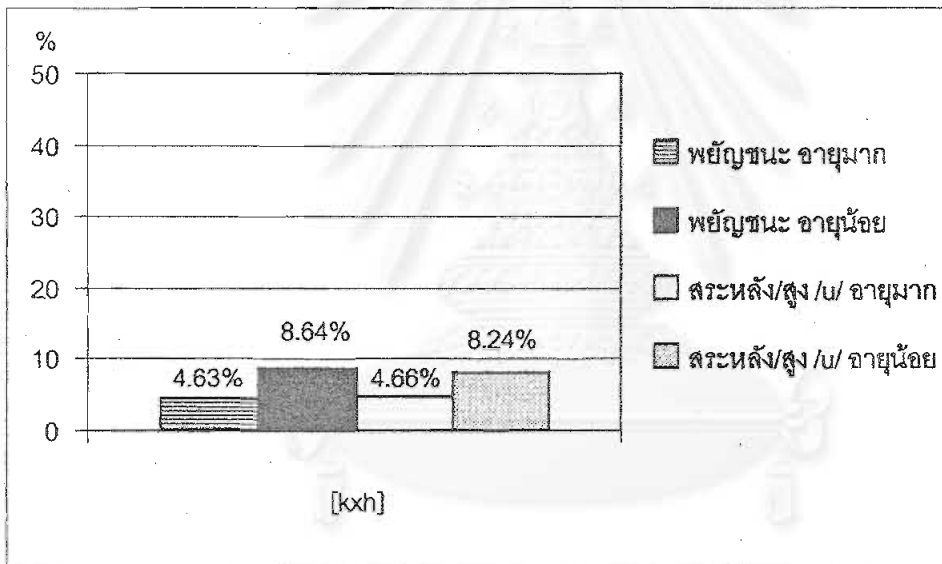
แผนภูมิที่ 6.2.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พัญชนะ-สระหลัง/สูง)

จากตารางที่ 6.2.2 และแผนภูมิที่ 6.2.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พัญชนะกับสระหลัง/สูง $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 95.37, 91.36, 95.34 และ 91.76 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 8.64, 4.66 และ 8.24 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พัญชนะ (ดูตารางที่ 6.2.2 และแผนภูมิที่ 6.2.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.64 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.12$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่พัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง/สูง (ดูตารางที่ 6.2.2 และแผนภูมิที่ 6.2.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.24 และ 4.66 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.62$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง/สูง

นี่เป็นข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ คือ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงสระหลัง/สูง ที่ตามมา การปรากฏของ $[kx^h]$ ในระหว่างกลุ่มอายุ ไม่ได้มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับเมื่อควบคุมหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา

แผนภูมิที่ 6.2.2 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง)

6.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการแปรปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงในตารางที่ 6.2.3 และแผนภูมิที่ 6.2.3 ก

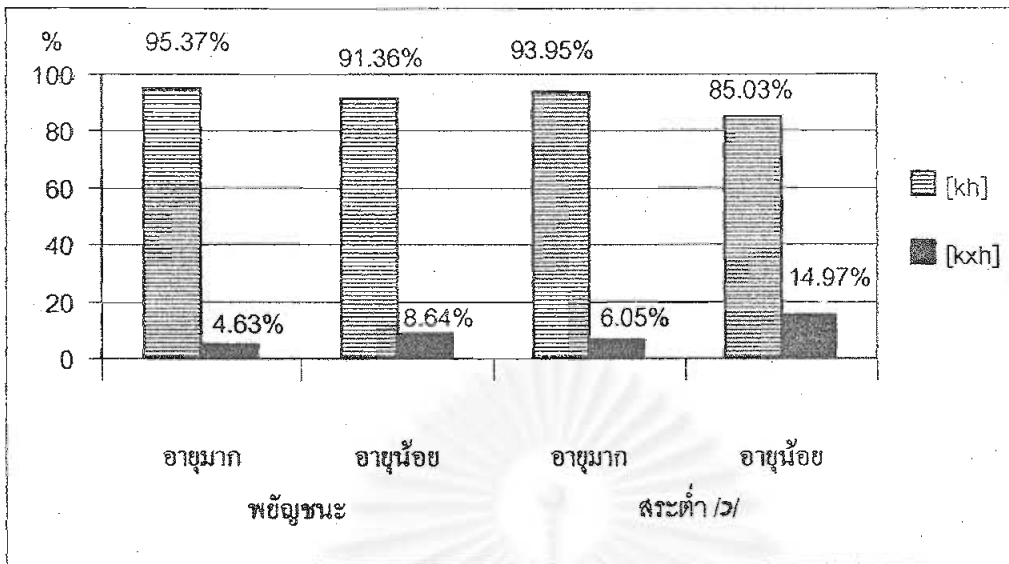
ตารางที่ 6.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

	พยัญชนะ				สระต่ำ /อ/			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	95.37	206	91.36	275	93.95	357	85.03	335
[kx ^h]	4.63	10	8.64	26	6.05	23	14.97	59
รวม	100	216	100	301	100	380	100	394

$$\chi^2 = 3.12, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 17.97, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

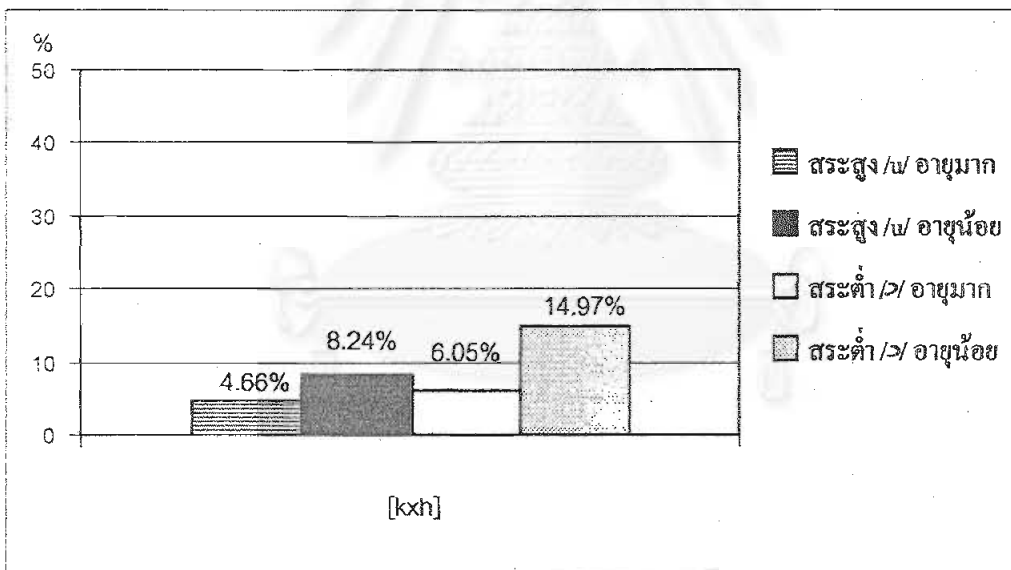
แผนภูมิที่ 6.2.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

จากตารางที่ 6.2.3 และแผนภูมิที่ 6.2.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระต่ำ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 95.37, 91.36, 93.95 และ 85.03 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 8.64, 6.05 และ 14.97 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ (ดูตารางที่ 6.2.3 และแผนภูมิที่ 6.2.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.64 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติ ด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.12$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ (ดูตารางที่ 6.2.3 และ แผนภูมิที่ 6.2.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 14.97 และ 6.05 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 17.97$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ

เห็นได้ว่า เมื่อควบคุมตัวแปรพยัญชนะที่ตามมา การปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในระหว่างสองกลุ่มอายุไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อควบคุมตัวแปรสระต่ำที่ตามมา กลุ่มอายุน้อยมีอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] มากกว่าในกลุ่มอายุมาก แสดงว่า การพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมาเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระต่ำที่ตามมา ทำให้การแปรในระหว่างสองกลุ่มอายุ มีความไม่สม่ำเสมอเกิดขึ้น

แผนภูมิที่ 6.2.3 ข รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรหน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ)

จากการศึกษาการแปรของ (k^h) โดยจำแนกการพิจารณาหน่วยเสียงสระที่ตามมา ออกเป็นประเภทต่างๆ เปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา เห็นได้ว่า มีผลการแปรแตกต่างไปจากการพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระที่ตามมาในภาพรวม

เมื่อควบคุมหน่วยเสียงสระหน้าก็ตามมากับเมื่อควบคุมหน่วยเสียงสระต่ำก็ตามมา
รูปแปร [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่าในกลุ่มอายุมาก แต่เมื่อควบคุมหน่วยเสียงสระ
หลัง/สูงก็ตามมา รูปแปร [kx^h] ปรากฏในระหว่างสองกลุ่มอายุในอัตราที่ไม่แตกต่างกัน ที่เป็น
เช่นนี้อาจเป็นเพราะบางบริบททางสัทศาสตร์ไม่เสริมให้ความแตกต่างของการปรากฏของรูปแปร
[kx^h] ตามกลุ่มอายุมีความชัดเจนพอ

ส่วนปัจจัยที่มีความสำคัญที่ทำให้เกิดการแปร ผู้วิจัยคิดว่า อาจเกิดจากปัจจัยเรื่องหน่วย
เสียงสระที่ตามมาบางประเภท เพราะจากตารางและแผนภูมิที่ 6.2.1 6.2.1 ก 6.2.2 6.2.2 ก 6.2.3
และ 6.2.3 ก พบว่า เมื่อควบคุมหน่วยเสียงสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้าและสระต่ำ ทำให้เกิด
รูปแปร [kx^h] ที่แตกต่างกันในระหว่างสองกลุ่มอายุ ในขณะที่เมื่อควบคุมหน่วยเสียงสระหลัง/สูง
ที่ตามมาในระหว่างสองกลุ่มอายุ ไม่ได้ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ที่แตกต่างกัน ดังนั้น ในบทที่ 7
ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^h) ตามสัทบริบทหน่วยเสียงที่ตามมาให้ละเอียดมากขึ้น แต่ขณะนี้
จะเป็นศึกษาการแปรของ (k^h) ตามอายุ โดยควบคุมหน่วยเสียงสระที่ตามมาแต่ละประเภทเปรียบ
เทียบกันเองก่อน

6.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระ ที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่
เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่
สระหน้ากับสระหลัง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน
ตารางที่ 6.3 และแผนภูมิที่ 6.3 ก

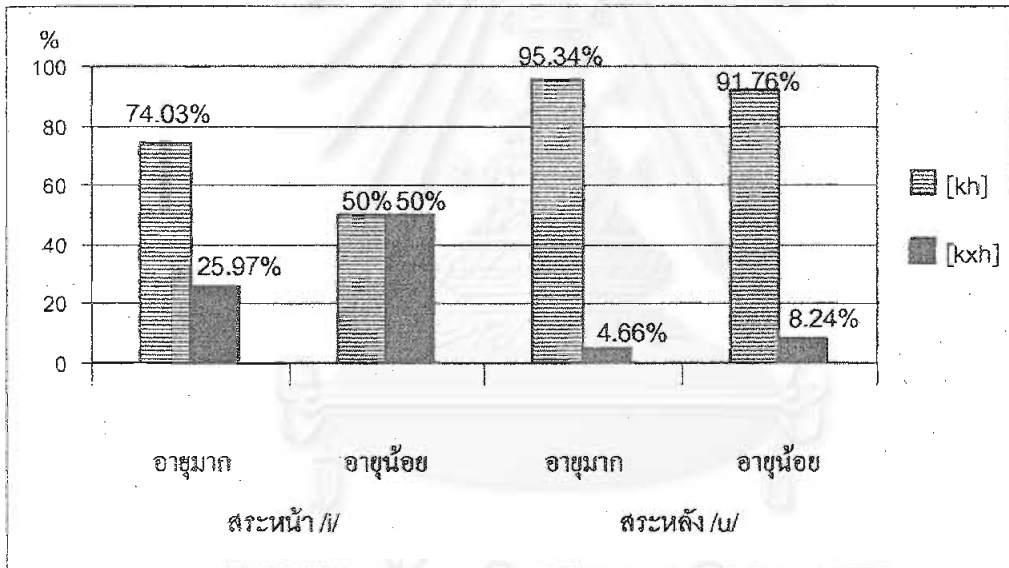

ตารางที่ 6.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

	สระหน้า /i/				สระหลัง /u/			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	74.03	114	50	106	95.34	307	91.76	345
[kx ^h]	25.97	40	50	106	4.66	15	8.24	31
รวม	100	154	100	212	100	322	100	376

$$\chi^2 = 21.47, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 3.62, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

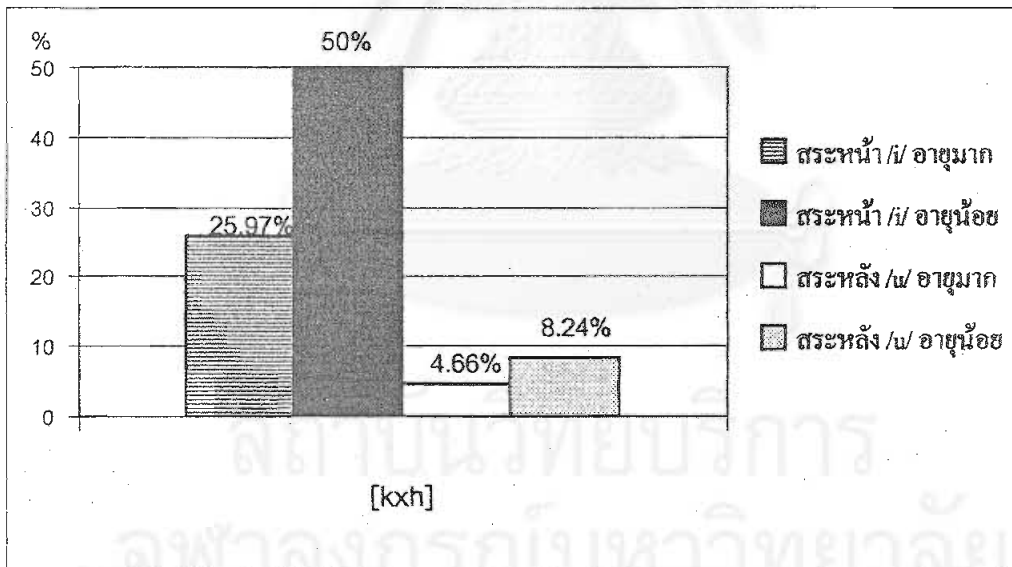

แผนภูมิที่ 6.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

จากตารางที่ 6.3 และแผนภูมิที่ 6.3 ก พบว่า เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา รูปแปร [k^h] มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 74.03, 50, 95.34 และ 91.76 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 25.97, 50, 4.66 และ 8.24 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า (ดูตารางที่ 6.3 และแผนภูมิที่ 6.3 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 50 และ 25.97 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 21.47$ แสดงว่าเสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง (ดูตารางที่ 6.3 และแผนภูมิที่ 6.3 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.24 และ 4.66 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.62$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหลัง

แผนภูมิที่ 6.3 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง)

เมื่อทำการศึกษาการแปรของ (k^h) ในระหว่างกลุ่มอายุ โดยควบคุมตัวแปรสระหน้ากับสระหลังที่ตามมาเปรียบเทียบกัน พบว่า ในบริบทที่มีการควบคุมสระหน้าทีตามมา รูปแปร [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อยมากกว่าในกลุ่มอายุมาก ในขณะที่เมื่อมีการควบคุมสระหลังทีตามมา รูปแปร [kx^h] ปรากฏในอัตราที่ไม่แตกต่างกันในทั้งสองกลุ่มอายุ

6.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระทีตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

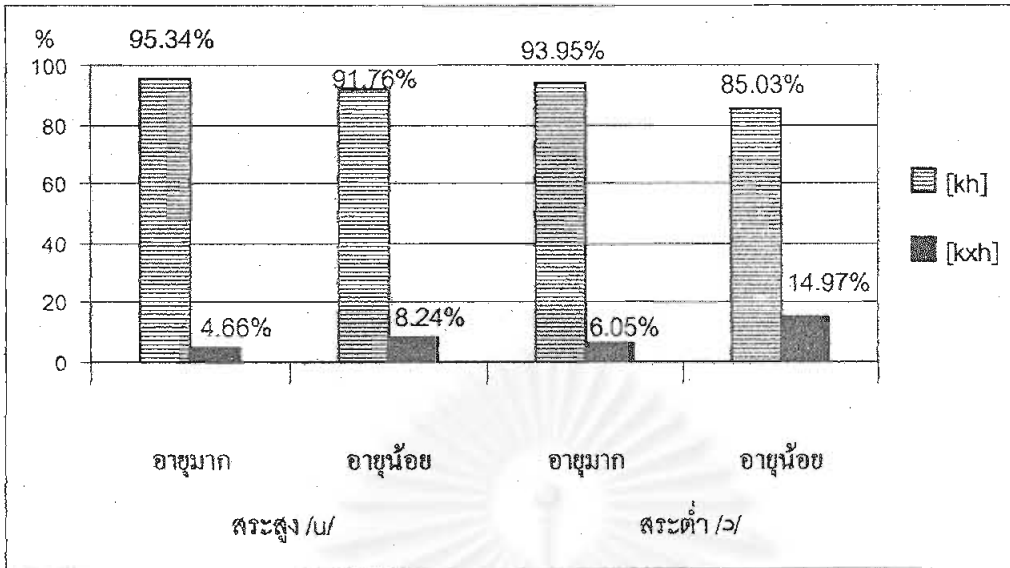
ในตอนนี้ผู้วิจัยจะแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทีเกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เมื่อควบคุมตัวแปรเรื่องความสูงของสระทีตามมา ได้แก่ สระสูงกับสระต่ำ เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังทีแสดงในตารางที 6.4 และแผนภูมิที 6.4 ก

ตารางที 6.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระทีตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

	สระสูง /w/				สระต่ำ /v/			
	อายุมาก		อายุน้อย		อายุมาก		อายุน้อย	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	95.34	307	91.76	345	93.95	357	85.03	335
[kx^h]	4.66	15	8.24	31	6.05	23	14.97	59
รวม	100	322	100	376	100	380	100	394

$$\chi^2 = 3.62, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 17.97, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

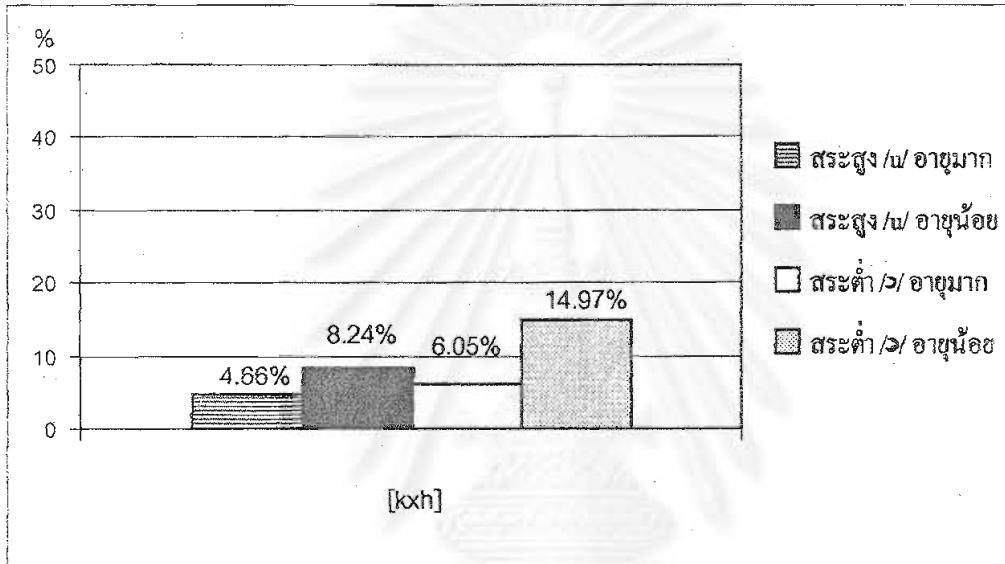
แผนภูมิที่ 6.4 ก การแปรของ $[k^h]$ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

จากตารางที่ 6.4 และแผนภูมิที่ 6.4 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา $[k^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย คิดเป็นร้อยละ 95.34, 91.76, 93.95 และ 85.03 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร $[kx^h]$ เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.66, 8.24, 6.05 และ 4.97 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูง (ดูตารางที่ 6.4 และแผนภูมิที่ 6.4 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 8.24 และ 4.66 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 3.62$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูง

สังเกตเห็นได้ว่า เมื่อควบคุมตัวแปรสระสูงที่ตามมา การปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ทั้งในกลุ่มอายุมากและในกลุ่มอายุน้อย ไม่ได้มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับเมื่อควบคุมตัวแปรสระหลังที่ตามมา (ดูรายละเอียดที่ข้อ 6.3) เพราะงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้สระ /u/ เป็นตัวแทนของทั้งสระหลังและสระสูง ดังนั้น ผลที่ได้ในกรณีนี้จึงออกมาในลักษณะเดียวกัน

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ (ดูตารางที่ 6.4 และแผนภูมิที่ 6.4 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อย มากกว่ากลุ่มอายุมาก คือ ร้อยละ 14.97 และ 6.05 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 17.97$ แสดงว่าเสียง $[kx^h]$ ปรากฏในผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระต่ำ

แผนภูมิที่ 6.4 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ)

เมื่อทำการศึกษาการแปรของ (k^h) ในระหว่างสองกลุ่มอายุ โดยควบคุมตัวแปรสระสูงกับสระต่ำที่ตามมาเปรียบเทียบกัน พบว่า ในบริบทที่มีการควบคุมสระต่ำที่ตามมา รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในกลุ่มอายุน้อยมากกว่าในกลุ่มอายุมาก ในขณะที่เมื่อมีการควบคุมสระสูงที่ตามมา รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในอัตราที่ไม่แตกต่างกันในทั้งสองกลุ่มอายุ

6.5 ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบท โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย

	อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม สระหน้า/i/		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม การลงเสียงหนัก		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม สระ		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม สระต่ำ/ว/		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุมการ ไม่ลงเสียงหนัก		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม พยัญชนะ		อายุมาก/อายุน้อย ควบคุม สระหลัง-สูง/น/	
[k ^h] (ร้อยละ)	74.03	50.00	87.07	73.97	90.89	80.04	93.95	83.03	98.84	94.21	95.37	91.36	95.34	91.76
[kx ^h] (ร้อยละ)	25.97	50.00	12.93	26.03	9.11	19.96	6.05	14.97	1.16	5.79	4.63	8.64	4.66	8.24
ความแตกต่าง ของการเกิด [kx ^h]	24.03		13.10		10.85		8.92		4.63		4.01		3.58	
ความมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.01	$\chi^2 = 21.47 *$		$\chi^2 = 36.76 *$		$\chi^2 = 42.43 *$		$\chi^2 = 17.97 *$		$\chi^2 = 14.29 *$		$\chi^2 = 3.12$		$\chi^2 = 3.62$	

* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ $df = 1$

จากตารางที่ 6.5 ผู้วิจัยพบว่า ในเรื่องการแปรตามอายุ เมื่อควบคุมตัวแปรสัทบริบท ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] มากกว่าผู้พูดกลุ่มอายุมากในทุกบริบท โดยเฉพาะในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้า /i/ พบว่ามีความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ระหว่างกลุ่มอายุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมา คือ ในบริบทที่มีการลงเสียงหนักเบา คิดเป็นร้อยละ 13.10 และอันดับที่สาม คือ ในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระ คิดเป็นร้อยละ 10.85

ส่วนในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหลัง/สูง /w/ พบว่ามีความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ระหว่างกลุ่มอายุน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.58 รองลงมา คือ ในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยพยัญชนะ คิดเป็นร้อยละ 4.01 และอันดับที่สาม คือ ในบริบทที่ไม่มีการลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 4.63 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ในการแปรตามอายุ ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยมีอิทธิพลทำให้ (k^h) เกิดการแปรมากกว่าผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เห็นได้ว่า เมื่อทำการควบคุมตัวแปรสัทบริบท ความแตกต่างในการปรากฏของ [kx^h] ระหว่างกลุ่มอายุ มีการปรากฏที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเกือบทุกบริบท โดยกลุ่มอายุน้อยมีการปรากฏมากกว่า ยกเว้นในบริบทที่มีการควบคุมตัวแปรพยัญชนะ กับเมื่อควบคุมตัวแปรสระหลัง/สูง /w/ การปรากฏของรูปแปร [kx^h] ไม่มีความแตกต่างกันในทั้งสองกลุ่มอายุ

บทที่ 7

การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ในบทที่ 5 ผู้วิจัยศึกษาพบว่า การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสัทบริบทนั้นมีลักษณะการแปรที่แตกต่างกัน ทั้งเมื่อมีการควบคุมและเมื่อไม่มีการควบคุมตัวแปรทางสัทบริบท และต่อมาในบทที่ 6 ผู้วิจัยได้พบว่า ตัวแปรทางสังคมเรื่องอายุ มีผลต่อการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ด้วยเช่นกัน ทั้งเมื่อมีการควบคุมและไม่ได้ควบคุมตัวแปรสัทบริบทอื่น ดังนั้น ในตอนนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า หากนำตัวแปรอายุมาเป็นตัวแปรควบคุมในการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบทแล้ว รูปแปรและอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ที่ปรากฏในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท จะยังคงมีรูปแบบการแปรเช่นที่พบในบทที่ 5 หรือไม่ โดยวิธีการนับจำนวนครั้งของการปรากฏ, การหาค่าร้อยละ และการคำนวณค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ (Chi-square) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

7.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.1 และแผนภูมิที่ 7.1 ก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

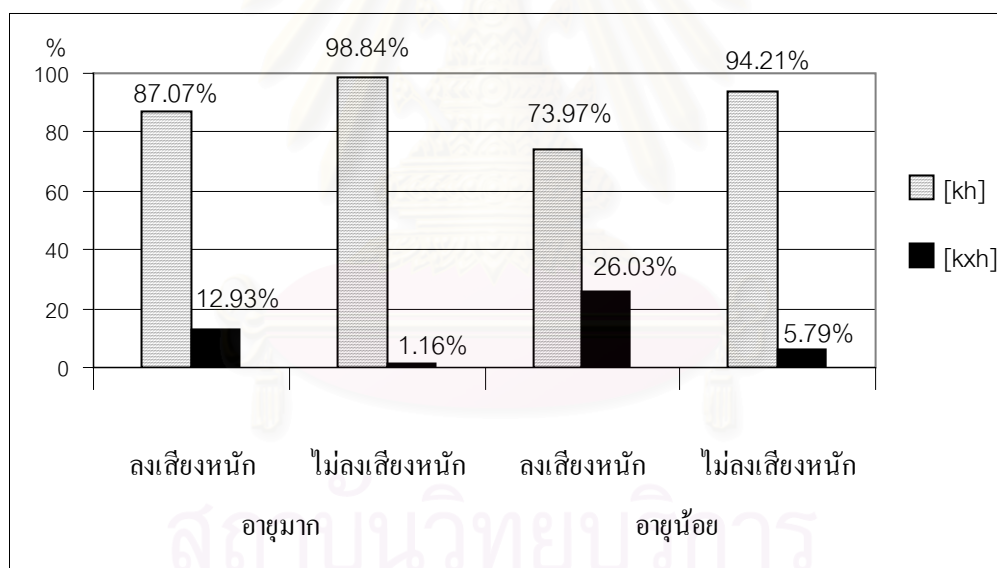

ตารางที่ 7.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก		ลงเสียงหนัก		ไม่ลงเสียงหนัก	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	87.07	559	98.84	425	73.97	540	94.21	521
[kx ^h]	12.93	83	1.16	5	26.03	190	5.79	32
รวม	100	642	100	430	100	730	100	553

$$\chi^2 = 47.32, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 90.09, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

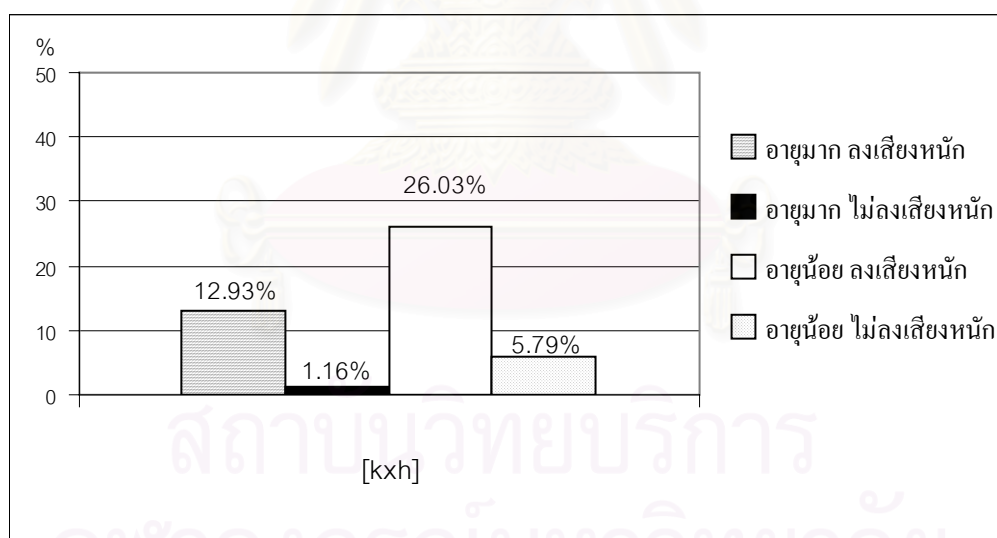

แผนภูมิที่ 7.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 7.1 และแผนภูมิที่ 7.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก คิดเป็นร้อยละ 87.07, 98.84, 73.97 และ 94.21 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 12.93, 1.16, 26.03 และ 5.79 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.1 และแผนภูมิที่ 7.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงหนัก มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 12.93 และ 1.16 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 47.32$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.1 และแผนภูมิที่ 7.1 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงหนักของกลุ่มอายุน้อย มากกว่าไม่ลงเสียงหนัก คือ ร้อยละ 26.03 และ 5.79 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 90.09$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าไม่ลงเสียงหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

แผนภูมิที่ 7.1 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : การลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามการลงเสียงหนักเบา เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ พบว่า ปัจจัยการลงเสียงหนักเบา มีผลต่อการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ทั้งในกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย โดยพบว่า รูปแปร [kx^h] ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในผู้พูดทั้งสองกลุ่มอายุ

ถึงแม้ว่า ในบทที่ 4 และ บทที่ 5 ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นว่า การพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระที่ตามมาในภาพรวม ได้ผลการวิเคราะห์แตกต่างจากการพิจารณาโดยแยกย่อยสระออกเป็นประเภทต่างๆ อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ผู้วิจัยยังคงจะศึกษาการแปรของ (k^h) ที่ตามด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระในภาพรวมเช่นเดิม โดยครั้งนี้มีการควบคุมตัวแปรอายุ เพื่อดูว่า หากนำตัวแปรอายุเข้ามาควบคุมแล้ว การแปรของ (k^h) จะออกมาในลักษณะใด จากนั้นจึงจะศึกษาการแปรของ (k^h) ที่ตามด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระประเภทต่างๆ โดยควบคุมตัวแปรอายุ

7.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

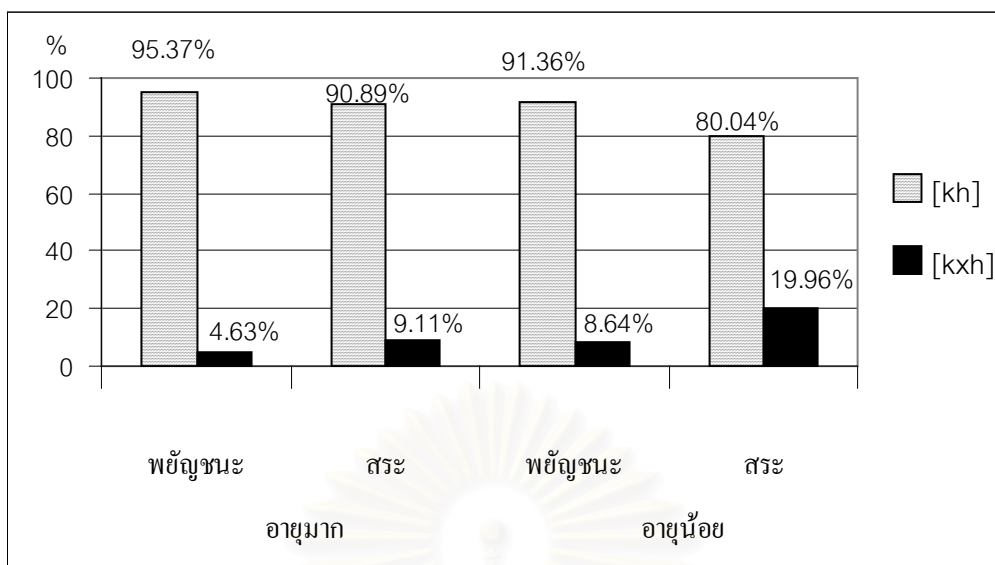
ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.2 และแผนภูมิที่ 7.2 ก

ตารางที่ 7.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	พยัญชนะ		สระ		พยัญชนะ		สระ	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	95.37	206	90.89	778	91.36	275	80.04	786
[kx^h]	4.63	10	9.11	78	8.64	26	19.96	196
รวม	100	216	100	856	100	301	100	982

$$\chi^2 = 4.60, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 20.63, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

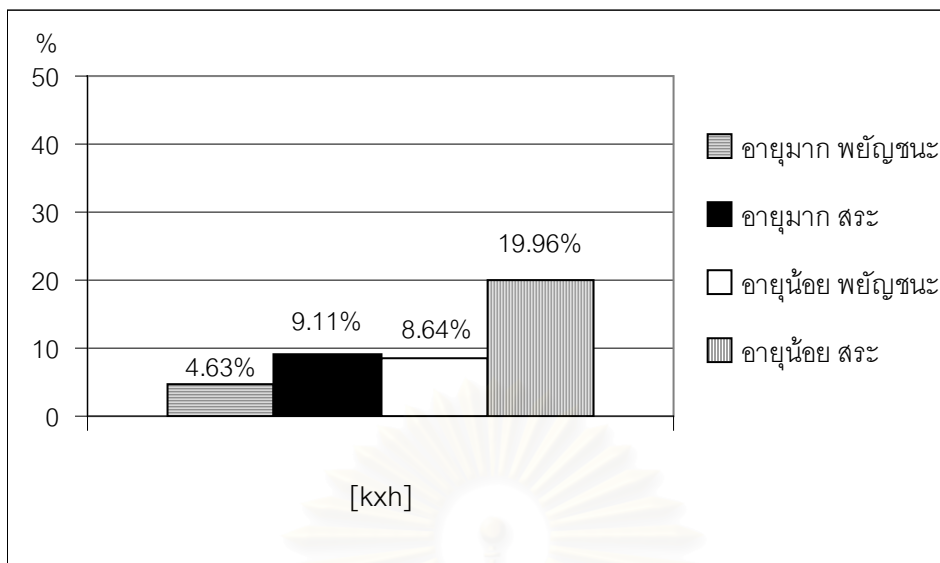

แผนภูมิที่ 7.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 7.2 และแผนภูมิที่ 7.2 ก พบว่า เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะและเมื่อตามด้วยสระ คิดเป็นร้อยละ 95.37, 90.89, 91.36 และ 80.04 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 9.11, 8.64 และ 19.96 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.2 และแผนภูมิที่ 7.2 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระ มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 9.11 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 4.60$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.2 และแผนภูมิที่ 7.2 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระ มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 19.96 และ 8.6 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 20.63$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

แผนภูมิที่ 7.2 ข รูปแปร [kxʰ] ของ (kʰ) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

เมื่อผู้วิจัยทำการควบคุมตัวแปรอายุ พบว่า รูปแปร [kxʰ] ยังคงมีลักษณะการปรากฏที่ไม่แน่นอน โดยเมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุมาก รูปแปร [kxʰ] ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะ ในอัตราที่ไม่แตกต่างจากเมื่อตามด้วยสระ แต่เมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุน้อย รูปแปร [kxʰ] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระ มากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะ

ขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยจะศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงสระที่ตามมา ประเภทต่างๆ โดยในครั้งนี้นี้ยังคงนำเรื่องอายุมาเป็นตัวแปรควบคุม เพื่อดูว่าลักษณะการแปรจะเหมือนหรือแตกต่างจากการเปรียบเทียบพยัญชนะและสระที่ตามมาแบบภาพรวมหรือไม่ และอย่างไร

7.2.1 การแปรของ (kʰ) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (kʰ) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.2.1 และแผนภูมิที่ 7.2.1 ก

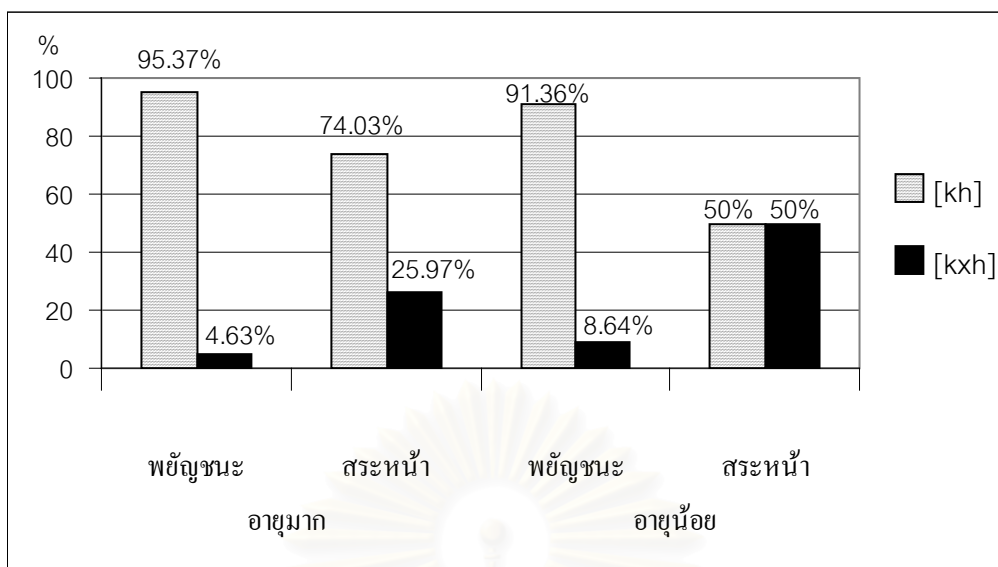
ตารางที่ 7.2.1 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา
(พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	พยัญชนะ		สระหน้า /i/		พยัญชนะ		สระหน้า /i/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	95.37	206	74.03	114	91.36	275	50	106
[kx ^h]	4.63	10	25.97	40	8.64	26	50	106
รวม	100	216	100	154	100	301	100	212

$$\chi^2 = 35.05, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 111.36, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 7.2.1 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

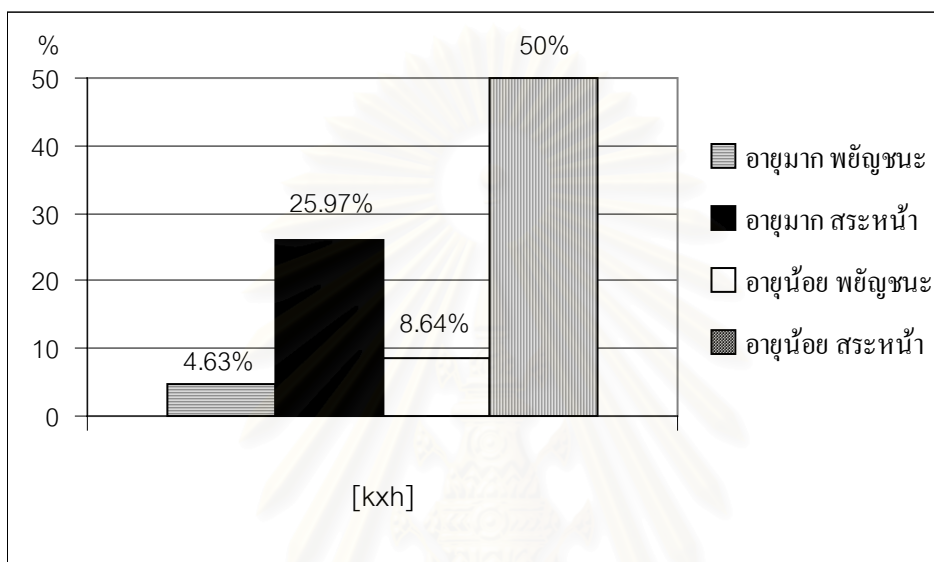
จากตารางที่ 7.2.1 และแผนภูมิที่ 7.2.1 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] นี ี่ รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะและเมื่อตามด้วยสระหน้า คิดเป็น ร้อยละ 95.37, 74.03, 91.36 และ 50 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการ ปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 25.97, 8.64 และ 50 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.2.1 และแผนภูมิที่ 7.2.1 ข) พบ ว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 25.97 และ 4.63 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 35.05$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏ เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อ ควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.2.1 และแผนภูมิที่ 7.2.1 ข) พบ ว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 50 และ 8.64 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 111.36$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

ข้อสังเกตที่น่าสนใจตรงนี้ คือ เมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุน้อย รูปแปร $[kx^h]$ เมื่อตามด้วยสระหน้า มีการปรากฏในอัตราที่สูงมาก ซึ่งเท่ากับการปรากฏของรูปแปร $[k^h]$ ที่เป็นรูปแปรมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 50-50 ส่วนสาเหตุที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์นี้ผู้วิจัยได้เคยกล่าวถึงไปแล้วในข้อ 6.3

แผนภูมิที่ 7.2.1 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหน้า) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ พบว่า รูปแปร $[kx^h]$ มีการปรากฏในพยางค์ที่ตามมาด้วยสระหน้ามากกว่าเมื่อตามด้วยพยัญชนะในทั้งสองกลุ่มอายุ แสดงว่า ปัจจัยเรื่องหน่วยเสียงสระหน้าที่ตามมา มีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ แม้ได้ควบคุมตัวแปรอายุ

7.2.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ในตอนนี้เป็นารแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.2.2 และแผนภูมิที่ 7.2.2 ก

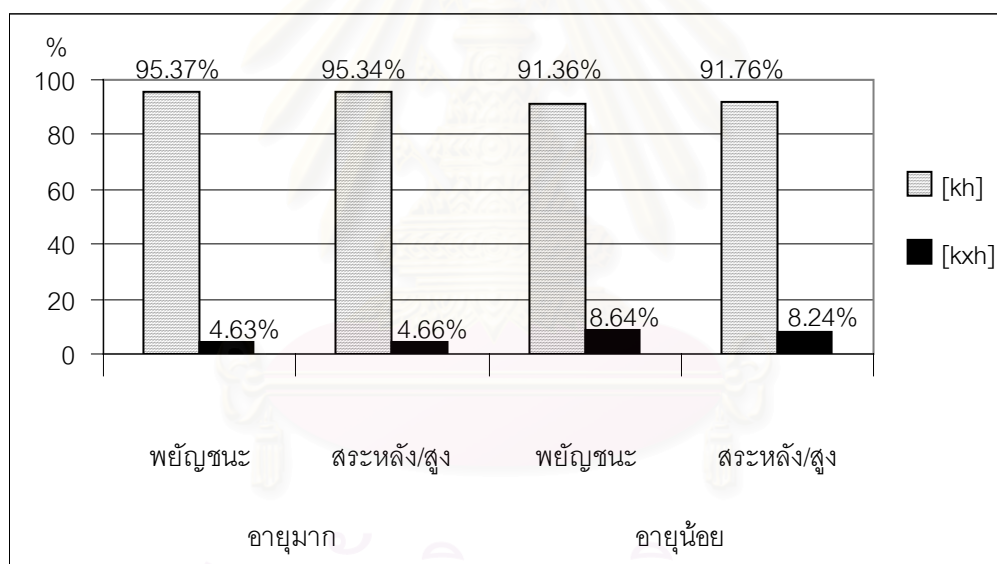

ตารางที่ 7.2.2 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	พยัญชนะ		สระหลัง/สูง /u/		พยัญชนะ		สระหลัง/สูง /u/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k^h]	95.37	206	95.34	307	91.36	275	91.76	345
[kx^h]	4.63	10	4.66	15	8.64	26	8.24	31
รวม	100	216	100	322	100	301	100	376

$$\chi^2 = 0, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 0.03, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

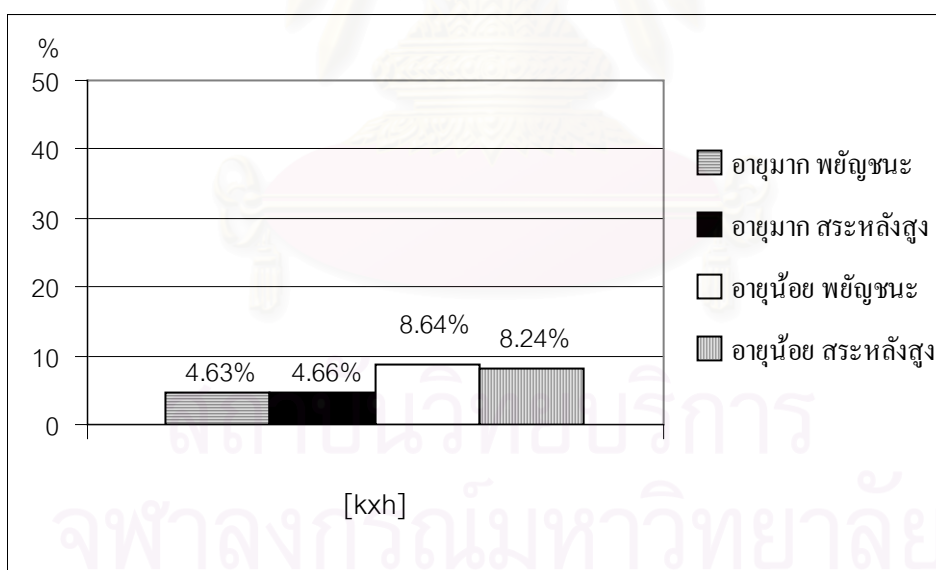
แผนภูมิที่ 7.2.2 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 7.2.2 และแผนภูมิที่ 7.2.2 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] ในรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะและเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง คิดเป็นร้อยละ 95.37, 95.34, 91.36 และ 91.76 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 4.66, 8.64 และ 8.24 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (คูตารางที่ 7.2.2 และแผนภูมิที่ 7.2.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 4.66 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 0$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูงมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (คูตารางที่ 7.2.2 และแผนภูมิที่ 7.2.2 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะ มากกว่าสระหลัง/สูง คือ ร้อยละ 8.64 และ 8.24 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 0.03$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยพยัญชนะมากกว่าสระหลัง/สูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

ตรงจุดนี้มีข้อน่าสังเกตว่า เมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุน้อย รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในอัตราที่ไม่มี ความแตกต่างกัน ทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง

แผนภูมิที่ 7.2.2 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระหลัง/สูง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

เมื่อผู้วิจัยควบคุมตัวแปรอายุ (k^h) ที่ตามด้วยพยัญชนะกับตามด้วยสระหลัง/สูง มีรูปแบบ $[kx^h]$ ปรากฏในอัตราที่ไม่แตกต่างกัน และจากที่เคยศึกษาการแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระหลัง/สูง ในบทที่ 4 และบทที่ 5 พบว่า พฤติกรรมการแปรของ (k^h) ในแต่ละบริบท ทั้งเมื่อควบคุมและไม่ควบคุมตัวแปรใดๆ (k^h) มีรูปแบบการแปรที่ไม่แน่นอนเกิดขึ้น ดังนั้น ตอนนี้อาจสันนิษฐานได้ว่า ปัจจัยเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะและสระหลัง/สูง ไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร $[kx^h]$ ขึ้น เพราะการแปรที่เกิดขึ้นในแต่ละบริบทที่ตามด้วยพยัญชนะกับในบริบทที่ตามด้วยสระหลัง/สูง มีลักษณะที่ไม่แน่นอน

7.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

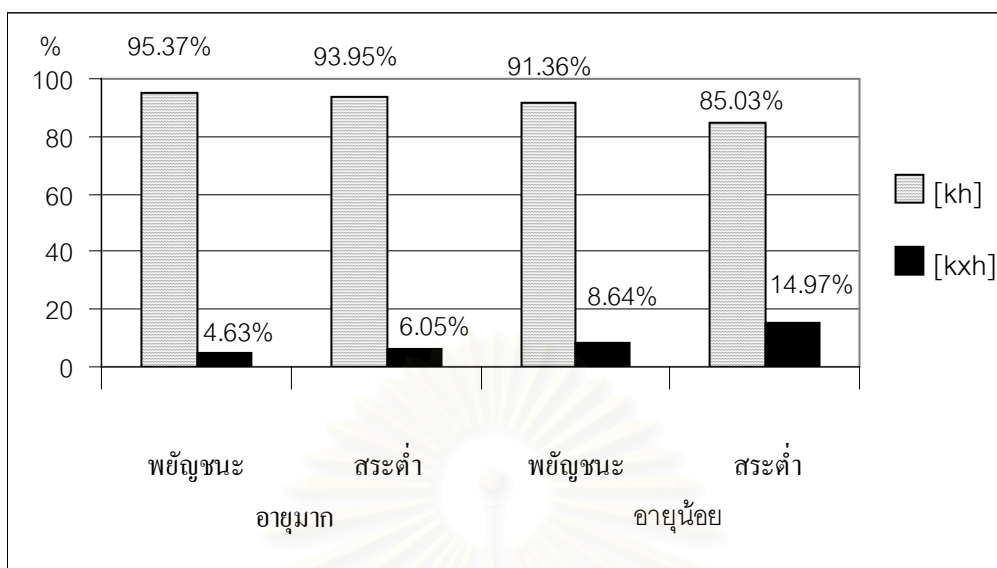
ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.2.3 และแผนภูมิที่ 7.2.3 ก

ตารางที่ 7.2.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	พยัญชนะ		สระต่ำ/๑/		พยัญชนะ		สระต่ำ/๑/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
$[k^h]$	95.37	206	93.95	357	91.36	275	85.03	335
$[kx^h]$	4.63	10	6.05	23	8.64	26	14.97	59
รวม	100	216	100	380	100	301	100	394

$$\chi^2 = 0.53, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 6.37, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

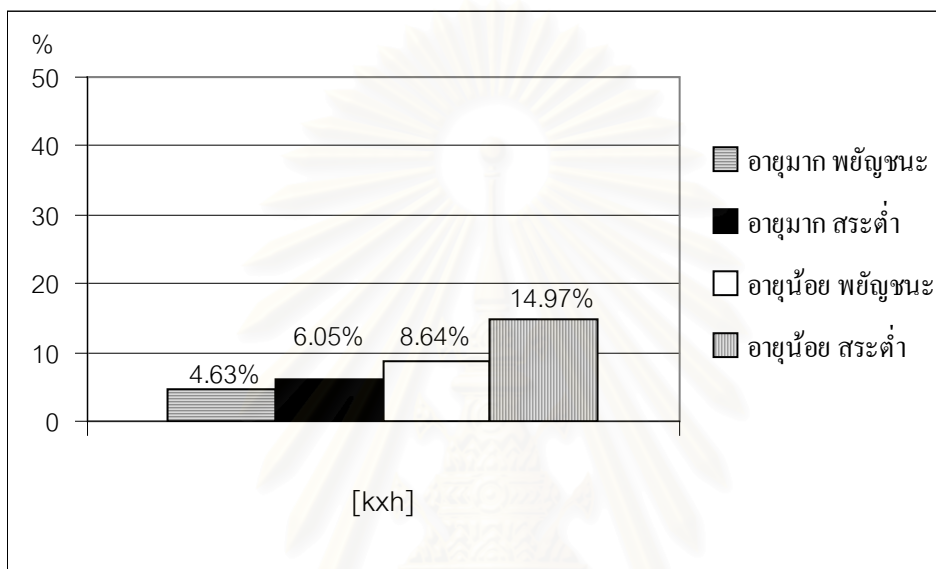
แผนภูมิที่ 7.2.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 7.2.3 และแผนภูมิที่ 7.2.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] ในรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะและเมื่อตามด้วยสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 95.37, 93.95, 91.36 และ 85.03 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.63, 6.05, 8.64 และ 14.97 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.2.3 และแผนภูมิที่ 7.2.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 6.05 และ 4.63 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 0.53$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

ข้อน่าสังเกตตรงนี้ คือ เมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุมาก รูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ มีอัตราการปรากฏที่ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่มีการควบคุมตัวแปรการไม่ลงเสียงหนัก (ดูบทที่ 5 : ข้อ 5.2.3) ดังนั้น ในตอนนี้อาจสันนิษฐานได้ว่า ปัจจัยเรื่องหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะและสระต่ำ ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการแปรขึ้น เพราะลักษณะการแปรที่เกิดขึ้นในแต่ละบริบทนั้น ไม่ได้มีความแน่นอนและสม่ำเสมอ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.2.3 และแผนภูมิที่ 7.2.3 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าพยัญชนะ คือ ร้อยละ 14.97 และ 8.64 ตามลำดับ แต่เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ กลับพบว่า $\chi^2 = 6.37$ แสดงว่าเสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำมากกว่าพยัญชนะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

แผนภูมิที่ 7.2.3 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : หน่วยเสียงที่ตามมา (พยัญชนะ-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

หลังจากผู้วิจัยศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงที่ตามมา กับการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในขณะนี้ เห็นได้ว่า สระหน้าที่ตามมา มีอิทธิพลต่อการเกิดรูปแปร $[kx^h]$ เด่นชัดที่สุด ในขณะที่หน่วยเสียงที่ตามมาเสียงอื่นๆ ได้แก่ พยัญชนะ สระหลัง/สูง และสระต่ำ ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า เป็นปัจจัยทำให้ (k^h) เกิดการแปร

ต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยสระประเภทต่างๆ เปรียบเทียบกัน โดยมีการควบคุมตัวแปรอายุ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของการแปรของ (k^h) ในระหว่างสระแต่ประเภทให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

7.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา
(สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

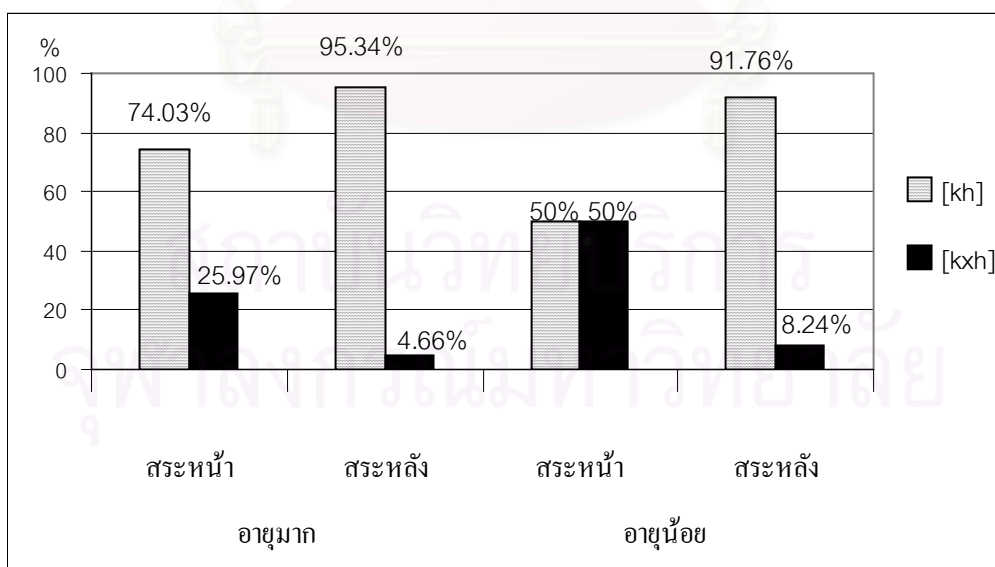
ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.3 และแผนภูมิที่ 7.3 ก

ตารางที่ 7.3 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	สระหน้า /i/		สระหลัง /u/		สระหน้า /i/		สระหลัง /u/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
$[k^h]$	74.03	114	95.34	307	50	106	91.76	345
$[kx^h]$	25.97	40	4.66	15	50	106	8.24	31
รวม	100	154	100	322	100	212	100	376

$$\chi^2 = 46.34, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 132.25, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

แผนภูมิที่ 7.3 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

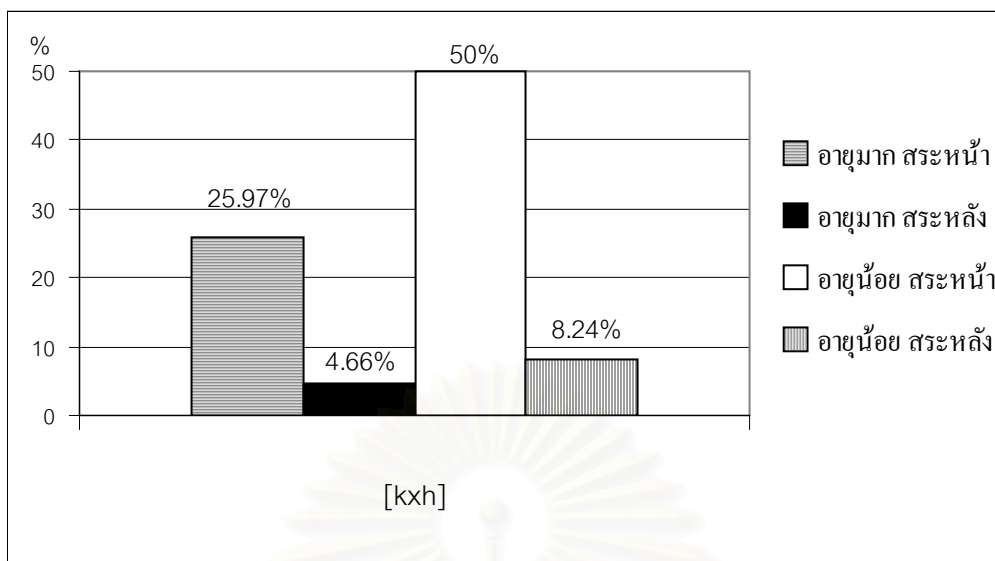
จากตารางที่ 7.3 และแผนภูมิที่ 7.3 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] เป็นรูปแปดที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยสระหน้าและเมื่อตามด้วยสระหลัง คิดเป็นร้อยละ 74.03, 95.34, 50 และ 91.76 ตามลำดับ ส่วนรูปแปด [kx^h] เป็นรูปแปดที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่าในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 25.97, 4.66, 50 และ 8.24 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.3 และแผนภูมิที่ 7.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าสระหลัง คือ ร้อยละ 25.97 และ 4.66 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 46.34$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.3 และแผนภูมิที่ 7.3 ข) พบว่า [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า มากกว่าสระหลัง คือ ร้อยละ 50 และ 8.24 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 132.25$ แสดงว่า เสียง [kx^h] ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าสระหลังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

จากข้อมูลตรงนี้ พบว่า (k^h) ที่ตามด้วยสระหน้า เมื่อควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุน้อย มีการปรากฏของรูปแปด [kx^h] ในอัตราที่สูงมาก เท่ากับการปรากฏของรูปแปด [k^h] ที่เป็นรูปแปดมาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 50-50 ลักษณะการแปรที่เกิดขึ้นนี้ ผู้วิจัยได้แยกกล่าวถึงข้อสังเกตไปแล้ว (ดูรายละเอียดในบทที่ 6)

แผนภูมิที่ 7.3 ข รูปแปร [kx^h] ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ตำแหน่งของสระที่ตามมา (สระหน้า-สระหลัง) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ข้อมูลจากตารางที่ 7.3 และแผนภูมิที่ 7.3 พบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระหน้า มีรูปแปร [kx^h] ปรากฏมากกว่าเมื่อตามด้วยสระหลัง เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ สรุปได้ว่า ในการเปรียบเทียบการแปรของเสียงในระหว่างสองกลุ่มอายุ สระหน้าที่ตามมามีอิทธิพลทำให้ (k^h) เกิดการแปรมากกว่าสระหลัง ส่วนสาเหตุที่ทำให้สระหน้ามีอิทธิพลต่อการแปรมากกว่าสระหลัง ผู้วิจัยเคยตั้งข้อสังเกตไว้ในบทที่ 4 : ข้อ 4.4 และ บทที่ 5 : ข้อ 5.1.2

7.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

ในตอนนี้เป็นการแสดงอัตราการปรากฏของรูปแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อนำปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรในบริบทดังกล่าว ดังที่แสดงใน ตารางที่ 7.4 และแผนภูมิที่ 7.4 ก

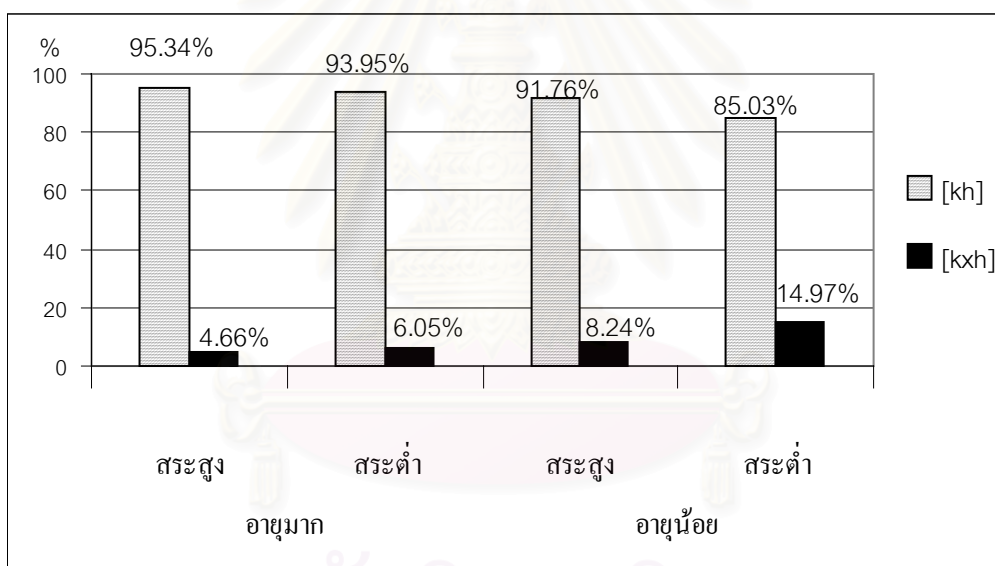

ตารางที่ 7.4 การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

	อายุมาก				อายุน้อย			
	สระสูง /u/		สระต่ำ /ə/		สระสูง /u/		สระต่ำ /ə/	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[k ^h]	95.34	307	93.95	357	91.76	345	85.03	335
[kx ^h]	4.66	15	6.05	23	8.24	31	14.97	59
รวม	100	322	100	380	100	376	100	394

$$\chi^2 = 13.79, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

$$\chi^2 = 8.45, p < 0.01 \text{ df} = 1$$

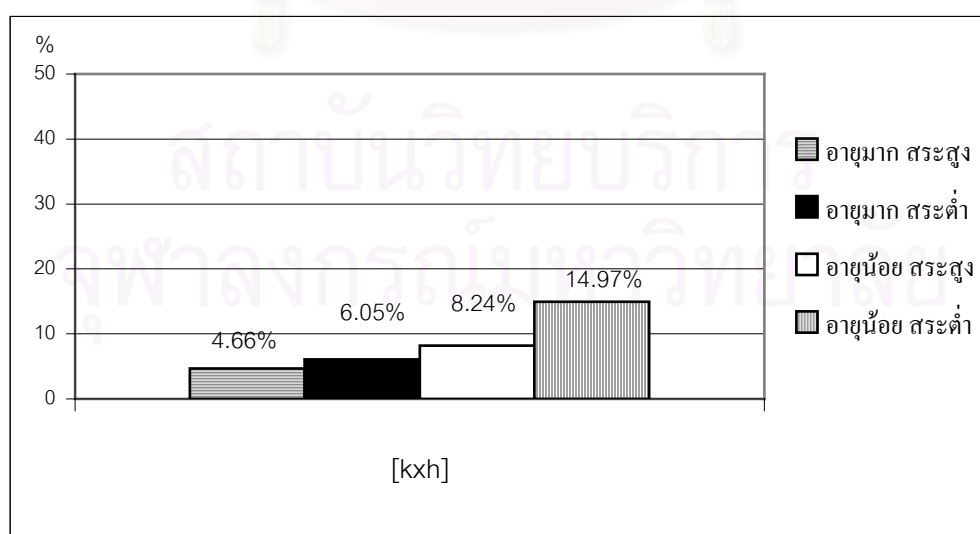
แผนภูมิที่ 7.4 ก การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากตารางที่ 7.4 และแผนภูมิที่ 7.4 ก พบว่า เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ [k^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากกว่า ทั้งเมื่อตามด้วยสระสูงและเมื่อตามด้วยสระต่ำ คิดเป็นร้อยละ 95.34, 93.95, 91.76 และ 85.03 ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [kx^h] เป็นรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยกว่า ในทั้งสองบริบท คิดเป็นร้อยละ 4.66, 6.05, 8.24 และ 14.97 ตามลำดับ

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก (คูตารางที่ 7.4 และแผนภูมิที่ 7.4 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูง คือ ร้อยละ 6.05 และ 4.66 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 13.79$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุมาก

เมื่อได้ควบคุมตัวแปรในกลุ่มอายุมาก พบว่า (k^h) เมื่อตามด้วยสระสูงกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในทั้งสองบริบทในอัตราที่ไม่มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับเมื่อมีการควบคุมตัวแปรการลงเสียงหนัก (ดูบทที่ 5 : ข้อ 5.4) ดังนั้น ถึงตรงนี้อาจสันนิษฐานได้แล้วว่า หน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ สระสูงและสระต่ำ ไม่น่าจะมีอิทธิพลต่อการเกิดรูปแปร $[kx^h]$ เนื่องจากการเกิดของรูปแปร $[kx^h]$ ที่ตามด้วยหน่วยเสียงทั้งสอง มีลักษณะการปรากฏที่ไม่แน่นอน

เมื่อมีการควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (คูตารางที่ 7.4 และแผนภูมิที่ 7.4 ข) พบว่า $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูง คือ ร้อยละ 14.97 และ 8.24 ตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำผลดังกล่าวมาทดสอบค่าความแตกต่างทางสถิติด้วยไคสแควร์ $\chi^2 = 8.45$ แสดงว่า เสียง $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระต่ำ มากกว่าสระสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ผลที่ได้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ เมื่อควบคุมตัวแปรผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

แผนภูมิที่ 7.4 ข รูปแปร $[kx^h]$ ของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามสัทบริบท : ความสูงของสระที่ตามมา (สระสูง-สระต่ำ) เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ

จากการศึกษาการแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยหน่วยเสียงประเภทต่างๆ ได้แก่ พยัญชนะ สระหน้า สระหลัง/สูง และสระต่ำ เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ จากข้อมูลทั้งหมดที่ปรากฏในบทที่ 7 นี้ สามารถสรุปได้ว่า อิทธิพลของสระหน้าที่ตามมา เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ส่วนหน่วยเสียงประเภทอื่นๆ ที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ สระหลัง/สูง และสระต่ำ ยังไม่มีข้อมูลที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ซึ่งในขณะนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า หน่วยเสียงเหล่านี้ไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h]

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.5 ตารางแสดงความแตกต่างอัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ตามสัทบริบท เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย

	สระหน้า/i/ /สระหลัง/u/ ควบคุมอายุน้อย		พยัญชนะ/สระหน้า/i/ ควบคุมอายุน้อย		ลงเสียงหนัก/ ไม่ลงเสียงหนัก ควบคุมอายุน้อย		พยัญชนะ/สระ ควบคุมอายุน้อย		สระสูง/u/ /สระต่ำ/๑/ ควบคุมอายุน้อย		พยัญชนะ/สระต่ำ/๒/ ควบคุมอายุน้อย		พยัญชนะ/สระหลัง- สูง/u/ ควบคุม อายุน้อย	
[k ^h] (ร้อยละ)	85.03	91.76	91.36	50.00	73.97	94.21	91.36	80.04	91.76	85.03	91.36	85.03	91.36	91.76
[kx ^h] (ร้อยละ)	14.97	8.24	8.64	50.00	26.03	5.79	8.64	19.96	8.24	14.97	8.64	14.97	8.64	8.24
ความแตกต่าง ของการเกิด [kx ^h]	41.76		41.36		20.24		11.32		6.73		6.33		0.40	
ความมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.01	๙ ² = 132.25 *		๙ ² = 111.36 *		๙ ² = 90.09 *		๙ ² = 20.63 *		๙ ² = 8.45 *		๙ ² = 6.37		๙ ² = 0.03	

* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ $df = 1$

(ต่อตารางด้านล่าง)

(ต่อจากตารางด้านบน)

	พยัญชนะ/สระหน้า/i/ ควบคุมอายุมาก		สระหน้า/i/ /สระหลัง/u/ ควบคุมอายุมาก		ลงเสียงหนัก/ ไม่ลงเสียงหนัก ควบคุมอายุมาก		พยัญชนะ/สระ ควบคุมอายุมาก		พยัญชนะ/สระ ต่ำ/๑/ ควบคุมอายุมาก		สระสูง/u/ /สระ ต่ำ/๒/ ควบคุมอายุมาก		พยัญชนะ/สระหลัง- สูง/u/ ควบคุม อายุมาก	
[k ^h] (ร้อยละ)	95.37	74.03	74.03	95.34	87.07	98.84	95.37	90.89	95.37	93.95	95.34	93.95	95.37	95.34
[kx ^h] (ร้อยละ)	4.63	25.97	25.97	4.66	12.93	1.16	4.63	9.11	4.63	6.05	4.66	6.05	8.64	4.66
ความแตกต่าง ของการเกิด [kx ^h]	21.34		21.31		11.77		4.48		1.42		1.39		0.03	
ความมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 0.01	๙ ² = 35.05 *		๙ ² = 46.34 *		๙ ² = 47.32 *		๙ ² = 4.60		๙ ² = 0.53		๙ ² = 13.79 *		๙ ² = 0	

* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.01$ $df = 1$

หากพิจารณาเฉพาะผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.5) ความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ กับเมื่อตามด้วยสระหลัง /u/ มีความแตกต่างกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.76 รองลงมา คือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ คิดเป็นร้อยละ 41.36 และอันดับที่สาม คือ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา ส่วนความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระหลัง/สูง /u/ มีความแตกต่างกันน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.04 รองลงมา คือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ // คิดเป็นร้อยละ 6.33 และอันดับที่สาม คือ เมื่อตามด้วยสระสูง /u/ กับเมื่อตามด้วยสระต่ำ // คิดเป็นร้อยละ 6.73

หากพิจารณาเฉพาะผู้พูดกลุ่มอายุมาก (ดูตารางที่ 7.5) ความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ มีความแตกต่างกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.34 รองลงมา คือ เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ กับเมื่อตามด้วยสระหลัง /u/ คิดเป็นร้อยละ 21.31 และอันดับที่สาม คือ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการลงเสียงหนักเบา คิดเป็นร้อยละ 11.77 ส่วนความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระหลัง/สูง /u/ มีความแตกต่างกันน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.03 รองลงมา คือ เมื่อตามด้วยสระสูง /u/ กับสระต่ำ // คิดเป็นร้อยละ 1.39 อันดับที่สาม คือ เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับสระต่ำ // คิดเป็นร้อยละ 1.42

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุมากและอายุน้อย (ดูตารางที่ 7.5) พบว่า ในกลุ่มอายุน้อย มีปริมาณความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงกว่า โดยมีปริมาณความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 41.76 และต่ำที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 0.40 ในขณะที่กลุ่มอายุมาก มีปริมาณความแตกต่างในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 21.34 และต่ำที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 0.03

ส่วนความมีนัยสำคัญทางสถิติในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ในกลุ่มอายุน้อยก็สูงกว่า โดยกลุ่มอายุน้อยมีความมีนัยสำคัญทางสถิติในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงที่สุดอยู่ที่ 132.25 และต่ำที่สุดอยู่ที่ 0.03 ในขณะที่กลุ่มอายุมากมีความมีนัยสำคัญทางสถิติในการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงที่สุดอยู่ที่ 35.05 และต่ำที่สุดอยู่ที่ 0.00

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการควบคุมตัวแปรอายุ ผู้วิจัยยังคงพบว่า สระหน้า /i/ มีอิทธิพลมากที่สุดที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] ทั้งในผู้พูดกลุ่มอายุมากและอายุน้อย โดยเฉพาะในกลุ่มอายุน้อย พบว่า เมื่อ (k^h) ตามด้วยสระหน้า /i/ อัตราการปรากฏของรูปแปร [kx^h] สูงถึงร้อยละ 50 ส่วนปัจจัยที่มีความเด่นรองลงมา คือ การลงเสียงหนัก โดยพบว่า ในพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักของผู้พูดกลุ่มอายุน้อย พบการใช้รูปแปร [kx^h] มากเป็นอันดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 26.03 ส่วนปัจจัยอื่นๆ เช่น เรียงหน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ สระหลัง/สูง /u/ และสระต่ำ /ə/ ไม่พบว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] เกิดขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 8

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรสัทบริบทบางประการ ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา, หน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะกับสระ, ตำแหน่งของสระที่ตามมา ได้แก่ สระหน้า /i/ กับสระหลัง /u/ และความสูงของสระที่ตามมา ได้แก่ สระสูง /u/ กับสระต่ำ /ə/ และตัวแปรทางสังคมเรื่องอายุ หลังจากที่ได้ศึกษา ผู้วิจัยพบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปแปร คือ [k^h] และ [kx^h] อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ารูปแปร [kx^h] มีการปรากฏในอัตราน้อยกว่าเทียบกับการปรากฏของรูปแปร [k^h] แต่เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตว่า รูปแปร [kx^h] มีพฤติกรรมการแปรที่น่าสนใจ เพราะการปรากฏของรูปแปร [kx^h] ในบางบริบท มีลักษณะการปรากฏที่มีรูปแบบแน่นอน

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยไปแล้วในบทที่ 4-7 และในบทที่ 8 นี้ เป็นการสรุปภาพรวมของผลการวิจัยที่ได้ โดยพิจารณาตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย พร้อมทั้งเสนอการอภิปรายผลการวิจัยที่ได้ โดยพิจารณาเปรียบเทียบตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ในตอนต้น และในส่วนสุดท้าย เป็นข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยที่น่าสนใจอันจะเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นอื่นไว้ดังนี้

8.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามการศึกษาความสัมพันธ์ของการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ กับตัวแปรสัทบริบท และตัวแปรทางสังคมเรื่องอายุ สรุปได้ดังนี้

1. (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปแปร 2 รูป คือ [k^h] และ [kx^h] โดยรูปแปร [k^h] ปรากฏมากกว่าในทุกบริบท ซึ่งผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้
2. พบว่า เกิดรูปแปร [kx^h] ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในทุกบริบท ซึ่งผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้

3. การแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยพยัญชนะกับเมื่อตามด้วยสระ พบว่าในบางบริบท เช่น เมื่อตามด้วยสระ รูปแปร [kx^h] มีอัตราการปรากฏมากกว่า แต่ในบางบริบท รูปแปร [kx^h] ปรากฏในอัตราไม่แตกต่างกันทั้งเมื่อตามด้วยพยัญชนะและเมื่อตามด้วยสระ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้ แต่เมื่อทดลองทำการเปรียบเทียบการเกิดของรูปแปร [kx^h] โดยจำแนกสระออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ พยัญชนะ-สระหน้า พยัญชนะ-สระหลัง/สูง และพยัญชนะกับสระต่ำ พบว่าเกิดรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าพยัญชนะในทุกบริบท ส่วนในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยพยัญชนะกับสระหลัง/สูง และพยัญชนะกับสระต่ำ พบว่า [kx^h] มีลักษณะการปรากฏที่ไม่แน่นอน
4. พบว่า เกิดรูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้ามากกว่าสระหลังในทุกบริบท ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้
5. การแปรของ (k^h) เมื่อตามด้วยสระสูงกับเมื่อตามด้วยสระต่ำ พบว่า ในบางบริบท เช่น เมื่อตามด้วยสระต่ำ รูปแปร [kx^h] มีอัตราปรากฏมากกว่า แต่ในบางบริบท รูปแปร [kx^h] ปรากฏในอัตราที่ไม่แตกต่างกันทั้งเมื่อตามด้วยสระสูงและเมื่อตามด้วยสระต่ำ ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้
6. การแปรของ (k^h) ในผู้พูดกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย พบว่า กลุ่มอายุน้อย มีการใช้รูปแปร [kx^h] มากกว่า และเมื่อควบคุมบริบททางสัทศาสตร์ กลุ่มอายุน้อย ยังคงมีแนวโน้มในการใช้รูปแปร [kx^h] มากกว่ากลุ่มอายุมาก แต่ในบางบริบท การใช้รูปแปร [kx^h] ในทั้งสองกลุ่มอายุไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จากการศึกษาการแปรตามตัวแปรอายุนี้ พบข้อมูลที่มีความน่าสนใจอย่างมากประการหนึ่ง คือ รูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ ที่เกิดในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย มีอัตราการปรากฏที่สูงมากเท่ากับอัตราการปรากฏของรูปแปร [k^h] ที่เป็นรูปแปรมาตรฐาน
7. เมื่อควบคุมตัวแปรอายุแล้ว ปัจจัยสระหน้าที่ตามมา และปัจจัยการลงเสียงหนัก ยังคงเป็นปัจจัยเด่นทำให้เกิดการใช้รูปแปร [kx^h] เสมอ

8.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่สรุปไว้ข้างต้น ผู้วิจัยจะขออภิปรายทีละประเด็นดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาพบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีทั้งหมด 2 รูปแปร ได้แก่ $[k^h]$ กับ $[kx^h]$ โดยรูปแปร $[k^h]$ ปรากฏมากกว่าในเกือบทุกบริบท ยกเว้นในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้า /i/ ในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย พบว่ามีการใช้รูปแปร $[kx^h]$ สูงถึงร้อยละ 50 ซึ่งเท่ากับรูปแปร $[k^h]$ ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน โดยปัจจุบันการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ยังไม่เป็นที่สังเกตของคนทั่วไปในสังคม ไม่เหมือนกับการแปรของ (ร) และ (ล) เนื่องจากรูปแปร $[kx^h]$ ยังปรากฏในอัตราที่ไม่สูงมากนัก หากเปรียบเทียบกับปรากฏของรูปแปร $[k^h]$ ดังนั้น หากพิจารณาตามความเห็นของ ลาบอฟ (1972 : 237) การแปรของ (k^h) ในระยะนี้จึงถือเป็นระยะที่ 1 (indicator) คือ ระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปรเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ลักษณะการปรากฏของรูปแปร $[kx^h]$ ก็มีความน่าสนใจและน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะลักษณะการแปรไปสอดคล้องกับทฤษฎีของ Grimm ที่พูดถึงการเปลี่ยนแปลงของเสียงกักในภาษายุโรปเขตนอร์ดิก ไปเป็นเสียงเสียดแทรกในภาษาเยอรมันนิกดั้งเดิม ซึ่งก่อนที่เสียงกักจะกลายเป็นเสียงเสียดแทรก จะต้องผ่านกระบวนการกลายเป็นเสียงกักเสียดแทรกก่อน ดังที่นักภาษาศาสตร์คนหนึ่งเสนอไว้ (ดูรายละเอียดในบทที่ 4) ซึ่งหากเสียง $[kx^h]$ ยังคงปรากฏอยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่อไป และมีอัตราการปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ งานวิจัยนี้จะช่วยให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาได้เป็นอย่างดี

2. สระหน้า มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการแปรของ (k^h) เนื่องจาก พบว่า รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏเมื่อตามด้วยสระหน้า /i/ มากกว่าอย่างสม่ำเสมอในทุกบริบท โดยเฉพาะในบริบทที่ (k^h) ตามด้วยสระหน้า /i/ ในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย และในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พบว่า รูปแปร $[kx^h]$ ปรากฏในอัตราที่สูงมาก

การที่สระหน้ามีอิทธิพลทำให้เกิดการแปรของเสียงนั้น ผู้วิจัยคิดว่า น่าจะมาจากสาเหตุที่สำคัญ คือ เกิดจากช่องก้ำทอนภายในปากที่ออกเสียงสระหน้ามีขนาดเล็ก ทำให้ปริมาณแรงดันลมที่ผ่านออกมาสูงขึ้น กระแสลมจึงมีโอกาสเสียดแทรกกับฐานกรณ์ได้มาก

3. การลงเสียงหนักเบา เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการแปร ในระบบเสียงของภาษาอังกฤษ การลงเสียงหนักเบาบนพยางค์ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของหน่วยเสียงในพยางค์นั้น เช่นคำว่า “adapt” / → ๕ → □♦ / → / ★ ๕ → ๔ □♦ / ถ้าหากพยางค์ตัวแรกไม่ได้ลงเสียงหนัก เสียงสระ /→/ จะมีการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติเป็น /★/ เมื่อการลงเสียงหนักเบา มีอิทธิพลต่อการแปรของเสียงในภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่า การแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ น่าจะเกิดจากอิทธิพลการลงเสียงหนักเบาด้วยเช่นกัน เพราะจากการศึกษา พบว่า ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ทำให้เกิดรูปแปร [kx^h] มากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก เพราะผู้พูดจะต้องใช้ปริมาณแรงดันลมในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าปกติ ดังนั้น ปริมาณแรงดันลมที่เพิ่มขึ้น อาจมีส่วนทำให้ลมเสียดแทรกกับฐานกรณ์ได้มากขึ้น

4. ปัจจัยเรื่องอายุ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยเชื่อว่า ทำให้เสียงเกิดการแปร ในการศึกษาเรื่องอายุ ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มอายุมาก (อายุ 40 ปีขึ้นไป) เป็นตัวแทนของคนรุ่นเก่า กับกลุ่มอายุน้อย (อายุ 15-25 ปี) เป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่ เพื่อศึกษาความแตกต่างของการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในระหว่างสองกลุ่มอายุนี้ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้แสดงว่า ความแตกต่างเรื่องอายุ มีผลต่อการเกิดรูปแปร [kx^h] โดยเฉพาะในกลุ่มอายุน้อย พบว่า เมื่อเปล่งเสียง (k^h) ตามหลังด้วยสระหน้า /i/ มีการแปรเป็น [kx^h] ในอัตราที่สูงมาก เท่ากับการปรากฏของรูปแปร [k^h] ที่เป็นรูปแปรมาตรฐาน ในบริบทเดียวกันนี้

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ มีความน่าสนใจและน่าติดตามเป็นอย่างยิ่ง เพราะหากในอนาคต ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ยังคงมีการใช้รูปแปร [kx^h] ในอัตราที่สูงเช่นนี้ หรือมีอัตราที่เพิ่มขึ้น อาจทำให้หน่วยเสียง (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เกิดมีหน่วยเสียงย่อยขึ้นใหม่ในอนาคต

ส่วนการแปรของ (k^h) ในบริบทอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุ เช่น เมื่อตามด้วยสระประเภทต่างๆ ได้แก่ สระหลัง/สูงกับสระต่ำ /๒/ หรือในบริบทที่มีการลงเสียงหนักเบา ผู้วิจัยยังไม่สามารถกล่าวได้ว่า ปัจจัยเรื่องอายุ มีผลทำให้เกิดการแปรขึ้น เนื่องจาก ในบางบริบท รูปแปร [kx^h] ปรากฏในกลุ่มอายุน้อยมากกว่า แต่ในบางบริบทรูปแปร [kx^h] ปรากฏในทั้งสองกลุ่มอายุอย่างไม่แตกต่างกัน ในกรณีนี้ผู้วิจัยคิดว่า อาจเป็นเพราะบางบริบททางสัทศาสตร์ไม่เสริมให้ความแตกต่างเรื่องอายุมีผลต่อการแปรของ (k^h) ชัดเจนเพียงพอ อย่างไรก็ตาม การที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ มีอัตราการแปรของ (k^h) สูงกว่ากลุ่มคนรุ่นเก่า ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า เพราะเวลาพูดคนรุ่นใหม่ไม่ค่อยขยับฐานกรณ์มากนัก โดยเฉพาะการเคลื่อนลิ้น รวมถึงคนรุ่นใหม่มีการใช้ปริมาณแรง

ต้นลมมากกว่าคนรุ่นเก่า ในการออกเสียงพยัญชนะกลุ่มมีลม เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ ซึ่งการออกเสียงพยัญชนะกลุ่มมีลมในภาษาอังกฤษจะต้องใช้ปริมาณแรงต้นลมมากกว่าในภาษาไทย ดังนั้นเมื่อคนรุ่นใหม่ออกเสียงพยัญชนะโดยใช้ปริมาณแรงต้นลมเพิ่มขึ้นกว่าปกติ โอกาสที่ลมจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์ ทำให้เสียงเกิดการแปรจึงย่อมเป็นไปได้มากกว่า

5. สำหรับตัวแปรสัทบริบทอื่นๆ คือ หน่วยเสียงที่ตามมา ได้แก่ พยัญชนะ, สระหลัง/สูง /u/ และสระต่ำ /ə/ ผู้วิจัยคิดว่า ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เกิดการแปรขึ้น เนื่องจากเมื่อได้ศึกษาการแปรของ (k^h) ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเหล่านี้ พบว่า รูปแปร [kx^h] มีอัตราการปรากฏที่ไม่แน่นอน ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า ตัวแปรสัทบริบทเหล่านี้ เกี่ยวข้องกับการแปรของ (k^h) จริงหรือไม่

เหตุผลที่ผู้วิจัยเชื่อว่า หน่วยเสียงพยัญชนะที่ตามมา ไม่น่าจะเป็นปัจจัยทำให้เกิดการแปร เนื่องจาก พยัญชนะที่ตามมาเป็นตัวทำให้ปริมาณลมที่ผ่านออกมามีปริมาณกระแสมลลดลง ดังนั้นโอกาสที่ลมจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์จึงน้อยลงไปด้วย

อีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยคิดว่า ไม่น่าจะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ คือ เรื่องหน่วยเสียงสระหลัง/สูง กับสระต่ำที่ตามมา เนื่องจาก สระสูง /u/ และสระต่ำ /ə/ เป็นสระห่อปาก ดังนั้น ช่องก้ำทอนภายในปากจึงมีปริมาตรเพิ่มขึ้น โอกาสที่ลมเมื่อผ่านออกมาจะเสียดแทรกกับฐานกรณ์คู่ที่ใช้ออกเสียงจึงเป็นไปได้น้อย

จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดจากแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เกิดจากปัจจัยหลายประการมาช่วยเสริมกันทำให้เกิดการแปรขึ้น ทั้งปัจจัยสัทบริบทและปัจจัยสังคมเรื่องอายุ เช่น รูปแปร [kx^h] จะยังมีอัตราการปรากฏมากขึ้น ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและตามด้วยสระหน้า /i/ ในผู้พูดกลุ่มอายุน้อย และปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการแปรอย่างเห็นเด่นชัดในงานวิจัยนี้ คือ อิทธิพลของสระหน้า อิทธิพลของการลงเสียงหนักเบา และสุดท้ายอิทธิพลเรื่องอายุ ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นว่า การศึกษาการแปรควรจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรทั้งปัจจัยทางสัทบริบทและปัจจัยทางสังคมร่วมกัน จึงจะทำให้เห็นปัจจัยที่เป็นผลกระทบที่ทำให้เกิดการแปรที่สมบูรณ์ขึ้น

8.3 ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษาและวิจัยที่ผ่านมาทั้งหมดนี้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาการแปรของเสียงในภาษาคำต่อไป ควรศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงในภาษา ทั้งที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสัทบริบทและปัจจัยทางสังคมควบคู่กัน เพราะในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า การแปรของเสียงในภาษาไม่ได้เกิดขึ้นจากปัจจัยอย่างเดียวอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น หากแต่เกิดจากปัจจัยหลายปัจจัยมาเสริมกัน ทำให้เกิดการแปรในลักษณะต่างๆ ขึ้น

2. น่าจะมีการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทย ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรสัทบริบทอื่นเพิ่มเติม เช่นที่เกี่ยวข้องกับ วรรณยุกต์ ระดับเสียง รวมถึงหน่วยเสียงสระต่างๆ ที่ตามมาที่ยังไม่ได้มีการศึกษาให้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. น่าจะมีการศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยถิ่นอื่น หรือในภาษาอังกฤษ เพื่อดูว่ามีเกิดรูปแปรอื่นนอกจากรูปแปรมาตรฐานบ้างหรือไม่ และถ้ามีจริง อิทธิพลอะไรบ้างที่ทำให้เกิดการแปรของเสียงนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม. 2537. ลักษณะภาษาที่ใช้ในรายการโทรทัศน์
; เอกสารประกอบการประชุมวิชาการเรื่อง “จากความคิดสู่ความอ่านผ่านภาษา”.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ
กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม.

กาญจนา นาคสกุล. 2520. ระบบเสียงในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ฉวีรัตน์ หันชัยเนา, นันทิกา จุลกสิลปี และวรากร อภิสุขไพศาล. 2540. “ลักษณะความเบี่ยง
เบนของเสียงพยัญชนะภาษาไทย ในเพลงจากนักร้องขวัญใจวัยรุ่น”; วารสารภาษาและ
ภาษาศาสตร์ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ. 2525. “จังหวะในภาษาไทย” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3
หน่วยที่ 1 – 6, ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. กรุงเทพมหานคร :
หจก. ป. สัมพันธ์พาณิชย์.

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. 2535. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษ
ตามตัวแปรสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประภา ภิรมย์. 2542. การแก้ไขเกินเหตุของ (ล) ในภาษาไทย ของบุคคลกรประจำสถานีวิทยุ
โทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ปราณี กุลละวณิชย์. 2526. “หน่วยที่ 14 การเปลี่ยนแปลงของภาษา” ; ภาษาไทย 3
มหาวิทยาลัยสุโขทัย. กรุงเทพมหานคร : หจก. ป. สัมพันธ์พานิชย์.
- ปราณี กุลละวณิชย์และคณะ. 2537. ภาษาทัศนนา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปาลีรัฐ ททรัพย์ปรุง. 2536. การแปรของเสียง (๒) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมือง ตามปัจจัย
ทางสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยฉัตร ปานโรจน์. 2533. ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ : การ
แปรตามกลุ่มอายุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2540. “เอกลักษณ์ของการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานกับความเบี่ยงเบน
ที่ปรากฏในสื่อมวลชน”; วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์. 2525. การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นกักสติลในภาษาถิ่นเชียงใหม่
กับตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รตญา กอบศิริกาญจน์. 2534. การแปรของวรรณยุกต์ สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี
ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2518. ภาษาถิ่นผู้ไทย นครพนม ; Studies in Thai Linguistics in
honors of William J. Gedney, ed. Jimmy G. Harris and James R. Chamberlain.
Bangkok : AP printers.
- ศรัญชร นิ่มไพบูลย์. 2538. การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (◆◆, ◌◌, ◌◌) ในคำยืม
ภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ป็นผู้หญิงไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศรีพิมล ดุษดี. 2539. การแปรของ (๑) ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. 2536. การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย
ตามวงจลลีลาและพื้นฐานการศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษา
ศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภฤกษ์ หอมแก้ว. 2540. การแปรของ (๑) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามตัวแปรอายุ
และทัศนคติต่อภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. 2536. สรวิตยา : การวิเคราะห์ระบบเสียง. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม
เพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สหธรรมิก จำกัด.
- สุดาพร ลักษณ์นินาวิน. 2526. "Reduplication in Thai" ; สัทศาสตร์และภาษาศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธิดา พูลทรัพย์. 2536. การแปรตามวงจลลีลาของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษา
ไทยกรุงเทพฯ ของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรินทร์ นิยมางกูร. 2533. สถิติวิจัย. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายโรงพิมพ์สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- แสงจันทร์ ตรีกุล. 2529. การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวงจลลีลา :
การศึกษาการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาค เอฟ.เอ็ม.
ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อรุณี อรุณเรือง. 2533. การแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุผู้พูด.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Abercrombie, David. 1967. Elements of General Phonetics. Great Britain : Edinburgh
University Press.

Beebe, Leslie Moir. 1974. Socially Conditional Variation in Bangkok Thai. Ph.D.
dissertation, School of Linguistics, The University of Michigan.

Bloomfield, L. 1933. Language, New York : Holt.

Harris, Jimmy G. 1972. Tai phonetics and phonology. Mahidol University.

Jack C. Richards, John Platt and Heidi Platt. 1993. Longman Dictionary of Language
Teaching and Applied Linguistics. Singapore : Longman Singapore Publishers
Pte Ltd.

Labov, William A. 1972c. Sociolinguistic Patterns. Philadelphia : University of
Pennsylvania Press and Oxford : Blackwell.

Pike, Kenneth L. 1947. Phonemics. Ann Arbor : The University of Michigan Press.

Pornpimol Senawong. 1989. Sociolinguistic Aspects of Transference from English to
Thai.

Ph.D. Dissertation, Monash University.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
วาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก .

วิธีการคำนวณทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์

ก. การทดสอบข้อมูลที่มี 1 มิติ (The χ^2 one - variable case)

1. สูตร
$$\chi^2 = \sum \frac{(O-E)^2}{E}$$

หรือ
$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O-E)^2}{E}$$

O คือ ค่าความถี่จากการสังเกต (Observed Frequency)

E คือ ค่าความถี่ที่คาดหวัง (Expected Frequency)

K คือ จำนวนกลุ่ม

2. สูตร
$$E = \frac{N(O)}{K}$$

N (O) คือ ผลรวมของความถี่จากการสังเกต

K คือ จำนวนกลุ่ม

3. สูตร df หรือ $v = k-1$

df คือ ชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

ข. การทดสอบข้อมูลที่มี 2 มิติ (The χ^2 two - variable case)

1. สูตร
$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O-E)^2}{E}$$

2. สูตร
$$E_{ij} = \frac{n_i n_j}{N}$$

i คือ แถว (row)

j คือ สดมภ์ (column)

n_i คือ ผลรวมของความถี่จากการสังเกตในแถว i

n_j คือ ผลรวมของความถี่จากการสังเกตในแถว j

N คือ ผลรวมของความถี่จากการสังเกตทั้งหมด

3. สูตร $df = (R - 1)(C - 1)$

R คือ จำนวนแถวทั้งหมด

C คือ จำนวนสดมภ์ทั้งหมด

ค. ข้อตกลงเบื้องต้นของไคสแควร์

1. ความถี่ที่คาดหวัง ต้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 5 จึงจะทดสอบได้
2. ถ้าความถี่ที่คาดหวังมีค่าน้อยกว่า 5 ให้รวมความถี่นั้นกับชั้นอื่นที่อยู่ติดกันเข้าด้วยกัน จนกว่าจะมีค่าตั้งแต่ 5 ขึ้นไป
3. ผลบวกของความถี่ที่คาดหวังต้องเท่ากับผลบวกของความถี่จากการสังเกต

ง. การอ่านค่าไคสแควร์

ในการอ่านค่าไคสแควร์จากตาราง จะต้องทราบค่าต่อไปนี้เสียก่อน

1. ค่า df หรือ v (ดูจากสูตรในข้อ ก.3. และ ข.8.)
  2. ค่า p หรือ α คือ ค่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้หรือระดับความเชื่อมั่น โดยทั่วไป นิยมตั้งแต่วันที่ $\alpha = 0.05$ (ระดับความเชื่อมั่น 95%) หรือ $\alpha = 0.01$ (ระดับความเชื่อมั่น 99%)
- โดยในตารางได้กำหนดค่า α ไว้ที่ระดับ 0.05

เมื่อได้ค่า x^2 จากการคำนวณแล้ว ให้นำไปเทียบค่า x^2 ในตาราง โดยดูค่า df และ p ประกอบด้วย ถ้า x^2 คำนวณมากกว่าหรือเท่ากับ x^2 ตาราง (x^2 คำนวณ $\geq x^2$ ตาราง) แปลความว่า สัดส่วนต่างๆแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือกล่าวง่าย ๆ ว่าจำนวนข้อมูลหรือความถี่ในกลุ่มต่างๆที่ผู้วิจัยรวบรวมมาได้ แตกต่างกันอย่างจริง

แต่ถ้า x^2 คำนวณน้อยกว่า x^2 ตาราง (x^2 คำนวณ $< x^2$ ตาราง) แปลความว่า สัดส่วนต่างๆแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวง่าย ๆ คือ จำนวนข้อมูลหรือความถี่ในกลุ่มต่างๆที่ผู้วิจัยรวบรวมมาได้ไม่แตกต่างกัน ที่เห็นตัวเลขว่าแตกต่างกันนั้นเป็นการบังเอิญ

ภาคผนวก ข.

รายชื่อนักแสดงในละครทางโทรทัศน์ ที่เป็นตัวแทนของผู้พูดกลุ่มอายุมาก (อายุ 40 ปีขึ้นไป)
จำนวน 20 คน มีดังต่อไปนี้

1. กรุง ศรีวิไล	จากละครเรื่อง	18 มงกุฎสะคราญรัก	(ช่อง5)
2. เกียรติไกร อุณหะนันท์	"	คุณชาย	(ช่อง7)
3. ญาณี ตราโมท	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
	และ	บังเอิญรายช่วยไม่ได้	(ช่อง5)
4. นพพล โกมารชุน	"	คุณชาย	(ช่อง7)
5. ไพโรจน์ สวรรุบุตร	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง7)
6. รุจน์ รณภพ	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
	และ	พระจันทร์ลายกระต่าย	(ช่อง5)
7. ฤทธิ์ ลือชา	"	บังเอิญรายช่วยไม่ได้	(ช่อง5)
8. สมบัติ เมทะนี	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	
9. สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์	"	เสน่หานางจิว	(ช่อง3)
10. สุเทพ ประยูรพิทักษ์	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	
	และ	คุณชาย	(ช่อง7)
11. จารุวรรณ ปัญโญภาส	"	คุณชาย	(ช่อง7)
12. เฉลลา ประสพศาสตร์	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง7)
13. โนมฉาย ฉัตรวิไล	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
14. บรรเจิดศรี ยมาภย์	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง7)
15. วิไลวรรณ วัฒนพานิช	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	
16. สุทธิจิตร วีระเดชกำแหง	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
17. ดวงตา ตุงคะมณี	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
18. รัชฎ์รัตนันท์ โลหะนันท์	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	
19. พิสมัย วิไลศักดิ์	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	
	และ	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวดาย	(ช่อง5)
	และ	เสน่หานางจิว	(ช่อง3)
20. อุทุมพร ศิลาพันธ์	"	ท่านชายกำมะลอ(ช่อง3)	

รายชื่อนักแสดงในละครทางโทรทัศน์ ที่เป็นตัวแทนของผู้พูดกลุ่มอายุน้อย (อายุ 15-25ปี)
จำนวน 20 คน มีดังต่อไปนี้

1. เกริกพล มัสยวาณิช	จากละครเรื่อง	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวตาย	(ช่อง 5)
2. ดอม เหดระกุล	"	กัลป์inga	(ช่อง 3)
3. นพชัย มัททวิวงศ์	"	ท่านชายกำมะลอ	(ช่อง 3)
4. พลังธรรม กล่อมทองสุข	"	เสน่หานางจิว	(ช่อง 3)
5. ศรราม เทพพิทักษ์	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง 7)
6. ศรารุช นวแสงอรุณ	"	พระจันทร์ลายกระต่าย	(ช่อง 5)
7. ศิววงศ์ ปิยะเกศิน	"	คุณชาย	(ช่อง 5)
8. สมชาย เข็มกลัด	"	บ้านไร่เรือนรัก	(ช่อง 3)
9. อรรถพร ธีมากร	"	18 มงกุฎสะกดรัก	(ช่อง 5)
10. อัลเบิร์ต เดม่อน	"	18 มงกุฎสะกดรัก	(ช่อง 5)
11. เก็จมณี พิษัณรณรงค์สงคราม	"	ชายในฝัน	(ช่อง 5)
12. เข็มอัปสร สิริสุขะ	"	ท่านชายกำมะลอ	(ช่อง 3)
13. ชลิตา เฟื่องอารมณั้	"	บ้านไร่เรือนรัก	(ช่อง 3)
14. พรชิตา ณ สงขลา	"	เมียหลวง	(ช่อง 3)
15. พิชดา อัครเศรณี	"	โคดเดี่ยวไม่เดี๋ยวตาย	(ช่อง 5)
16. รามาวดี สิริสุขะ	"	ท่านชายกำมะลอ	(ช่อง 3)
17. ศิริลักษณ์ ผ่องโชค	"	เสน่หานางจิว	(ช่อง 3)
18. สุวพันธ์ คงยิ่ง	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง 7)
19. สุวัจณี ชัยมุสิก	"	ดาวพระศุกร์	(ช่อง 7)
20. อินทิรา แดงจำรูณ	"	พระจันทร์ลายกระต่าย	(ช่อง 5)

ภาคผนวก ค.

ข้อมูลแสดงการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของกลุ่มตัวอย่างอายุมากและ
กลุ่มตัวอย่างอายุน้อย

(กลุ่มตัวอย่างอายุมาก)

1. กรุง ศรีวิไล

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	3	-	3	-
/u/	6	-	-	-
/ɔ̄/	9	1	10	-
พยัญชนะ	9	-	1	-

2. เกรียงไกร อุณหะนันท์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	8	1	1	-
/u/	2	-	2	-
/ɔ̄/	10	-	10	-
พยัญชนะ	9	1	-	-

3. ญานี ตราโมท

	Stressed	Unstressed

	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	8	2	-
/u/	-	8	10	-
/๒/	-	10	10	-
พยัญชนะ	-	8	1	-

4. นพพล โกมารชุน

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	5	5	2	-
/u/	10	-	6	-
/๒/	10	-	10	-
พยัญชนะ	9	1	3	-

5. ไพโรจน์ สัจจวิบุตร

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	2	1	-
/u/	10	-	6	-
/๒/	8	2	10	-
พยัญชนะ	8	2	-	-

6. รุจ รมภพ

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	9	1	5	-
/u/	4	2	1	-
/๒/	7	3	10	-
พยัญชนะ	9	1	-	-

7. ฤทธิ์ ลือชา

	Stressed	Unstressed

	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	2	-	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	8	2	9	-
พยัญชนะ	2	-	1	-

8. สมบัติ เมทะนี

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	2	2	-
/u/	3	7	10	-
/๒/	7	3	10	-
พยัญชนะ	10	-	9	-

9. สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	5	-	3	-
/u/	9	1	10	-
/๒/	7	3	10	-
พยัญชนะ	10	-	7	-

10. สุเทพ ประยูรพิทักษ์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	3	-	2	-
/u/	9	1	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	5	-	4	-

11. จารุวรรณ ปัญโญภาส

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]

/i/	-	5	-	1
/u/	6	-	6	-
/๒/	7	-	8	-
พยัญชนะ	8	-	2	-

12. เฉลา ประสพศาสตร์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	6	-	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	8	2	9	-
พยัญชนะ	10	-	-	-

13. โจมฉาย ถักรวีไล

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	10	-	4	-
/u/	9	1	1	-
/๒/	10	-	10	-
พยัญชนะ	2	-	3	-

14. ดวงตา ตุงกะมณี

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	6	-	3	-
/u/	5	-	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	10	-	4	-

15. ัญญรัตน์ โลหะนันท์

	Stressed	Unstressed

	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	1	1	-
/u/	9	-	9	-
/๒/	4	2	6	-
พยัญชนะ	3	-	-	-

16. บรรเจิดศรี ยมาภัย

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	7	1	1	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	10	-	10	-
พยัญชนะ	9	1	6	-

17. พิสมัย วิไลศักดิ์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	7	3	2	3
/u/	9	1	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	10	-	9	-

18. วิไลวรรณ วัฒนพานิช

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	1	1	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	10	-	-	-

19. สุทธิจิตร วีระเดชกำแหง

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]

/i/	2	-	-	-
/u/	9	-	10	-
/ɔ̄/	9	-	6	-
พยัญชนะ	5	-	-	-

20. อุทุมพร ศิลาพันธ์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	-	5	-	-
/u/	8	2	10	-
/ɔ̄/	10	-	9	1
พยัญชนะ	6	4	4	-

(กลุ่มตัวอย่างอายุน้อย)

1. เกริกพล มัสยวานิช

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	5	5	6	1
/u/	9	1	10	-
/ɔ̄/	8	2	10	-
พยัญชนะ	9	1	7	-

2. ดอม เหตระกูล

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	8	2	3
/u/	4	6	9	-
/ɔ̄/	4	6	9	1
พยัญชนะ	9	1	8	2

3. นพชัย มัททวิวงศ์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	4	-	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	5	5	9	1
พยัญชนะ	6	4	3	-

4. พลังกรรม กล่อมทองสุข

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	8	1	1
/u/	4	6	1	-
/๒/	3	7	6	1
พยัญชนะ	8	2	-	1

5. สรราม เทพพิทักษ์

	Stressed		unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	-	8	7	3
/u/	9	1	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	9	1	10	-

6. สรวุฑ นวแสงอรุณ

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	3	2	1	-
/u/	4	4	9	-
/๒/	8	2	10	-
พยัญชนะ	5	-	1	-

7. ศิวะวงศ์ ปิยะเกศิน

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]

/i/	4	-	2	-
/u/	9	-	10	-
/ɔ̄/	8	1	10	-
พยัญชนะ	7	-	4	-

8. สมชาย เข้มกลัด

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	3	2	1	1
/u/	8	-	10	-
/ɔ̄/	7	2	10	-
พยัญชนะ	8	2	1	-

9. อรรดพร ชีมากร

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	8	-	4	-
/u/	9	1	8	-
/ɔ̄/	10	-	10	-
พยัญชนะ	9	1	10	-

10. อัลเบิร์ต เคม่อน

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	-	-	-
/u/	9	1	10	-
/ɔ̄/	8	2	10	-
พยัญชนะ	8	-	5	-

11. เกี่ยมณี พิษัณรงศ์สงคราม

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]

/i/	4	6	1	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	4	5	9	1
พยัญชนะ	10	-	1	-

12. เข็มอัปสร สิริสุขะ

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	2	8	1	2
/u/	8	2	10	-
/๒/	8	2	10	-
พยัญชนะ	6	4	7	-

13. ชลิตา เฟื่องอารมณ์

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	4	5	1	1
/u/	7	3	9	-
/๒/	5	5	8	2
พยัญชนะ	10	-	10	-

14. พรชิตา ณ สงขลา

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	6	4	3	-
/u/	9	1	10	-
/๒/	10	-	10	-
พยัญชนะ	10	-	8	-

15. พิชดา อัครเสรณี

	Stressed	Unstressed
--	----------	------------

	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	4	5	2	3
/u/	9	1	10	-
/ɔ̄/	10	-	10	-
พยัญชนะ	10	-	8	-

16. รามาวดี สิริสุขะ

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	4	-	-
/u/	8	2	10	-
/ɔ̄/	7	3	10	-
พยัญชนะ	9	1	1	-

17. ศิริลักษณ์ ผ่องโชค

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	-	3	1	-
/u/	10	-	6	-
/ɔ̄/	9	1	10	-
พยัญชนะ	10	-	8	-

18. สุวนันท์ คงยิ่ง

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	1	9	6	3
/u/	9	1	10	-
/ɔ̄/	9	1	6	4
พยัญชนะ	7	3	9	1

19. สุวัจน์ ชัยมุสิก

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	9	1	-	-
/u/	8	1	10	-
/๒/	9	1	10	-
พยัญชนะ	10	-	10	-

20. อินทรา แดงจำรุญ

	Stressed		Unstressed	
	[k ^h]	[kx ^h]	[k ^h]	[kx ^h]
/i/	4	6	1	-
/u/	10	-	10	-
/๒/	7	3	10	-
พยัญชนะ	3	2	1	-

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง.

ข้อมูลเสียงของนักแสดงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้

คนที่ 1

กรุง ศรีวิไล อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “18 มงกุฎสะคร้อก”

1. ของหนูมีนสามหมื่น	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
2. ส่วนของหนูปรึมนะต้องมารับจากฉันเอง	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
3. มันไม่มีความสุข เข้าใจไหม	[k ^h waam ¹]	(us)
4. เป็นของฉัน	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
5. ป้าก็คิดถึงรุ่ง	[k ^h it ⁴]	(us)
6. มีของมาฝากด้วย	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
7. ของอะไรลูก	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
8. ขอให้หนูอะคิดถึงป้าคนเดียวก็พอใจแล้วลูก	[k ^h วอ ⁵]	(us)
	[k ^h it ⁴]	(us)
9. เอาของไปเก็บแล้วเมื่อก็มึงถือของไปเปล่า	[k ^h วอŋ ⁵]	(s),
	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
10. ไปร้านขายของเก่า	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
11. อาทิตย์หน้านี่นะ จะมึงงานโชว์เพชรของร้านเพชรร้อย	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
12. เราต้องหาทางสับเปลี่ยนอาเพชรนั้นเป็นของเราให้ได้	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
13. หนูปรึมนะนะ มีหน้าที่ตีสันทกับเสี่ยเจ้าของร้านเพชร	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
14. นี่คือข้อมูลทั้งหมดของเพชร	[k ^h วอ ³]	(s),
	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
15. และก้อย่าลืมเสี่ยมานพ เจ้าของร้านเพชรนั่นด้วย	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
16. ของมึงอะล้านนี้ไง	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
17. ป้ากำลังคุยถึงเรื่องเหยี่ของปลา	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)

18. สวัสดีครับ ท่านครับ [k^hrap⁴] (s)
19. ครับ [k^hrap⁴] (s)
20. ครับผม [k^hrap⁴] (s)
21. ครับท่านครับ [k^hrap⁴] (s)
22. คิดหะอะ ว่าจะหนักนอย่างฉั้นพั้นอะ [k^hit⁴] (s)
23. เรียกฉั้นคุณอาคมเฉยๆ ก็ได้เนะจ๊ะ [k^hun¹] (s)
24. ไหนเอาของมาให้ป้าฉั้นใจหน้อยสิจ๊ะ [k^hวอญ⁵] (s)
25. มันหมายความว่ายังเงี้ย [k^hwaam¹] (s)
26. ก็เพชรที่แกเอามาให้เนี้ยะ มันของปลอม [k^hxวอญ⁵] (s)
27. แล้วของจริงอยู่ที่ไหน [k^hวอญ⁵] (s)
28. หมายความว่ายังเงี้ย [k^hwaam¹] (s)
29. พวกมันเป็นใคร [k^hraj¹] (s)
30. จะเป็นเพราะใครฉั้นไม่สนใจหะออก แต่ในเมื่อแผนมันไม่สำเร็จเนี้ยก็ต้องคิดหาทางใหม่ [k^hit⁴] (s)
31. ใครมีแผนอะไรว่ามา [k^hraj¹] (s)
32. แต่ป้าคิดว่าจะ เราควรจะทำให้ผิวเมียคุณั้นะแตกแยกกันก่อน [k^hit⁴] (s),
[k^huan¹] (s),
[k^hun³] (s)
33. คิดมากเปล่า [k^hit⁴] (us)
34. มากันครบก็ดีแล้ว [k^hrop⁴] (s)
35. ฉั้นจะคุยกับแก [k^huj¹] (s)
36. จั้นแต่นี้ต่อไปนะถือมีหน้าที่คุ้มกันลูกสาวฮิวะตลอดเวลา [k^hum⁴] (s)
37. จั้นบอกว่าแต่นี้ต่อไปแกมีหน้าที่คุ้มกันลูกสาวฉั้นตลอดเวลา [k^hum⁴] (s)

ตอนที่ 2

เกรียงไกร อุณหะนันท์ อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "คุณชาย"

1. ผมก็คิดที่จะอุปการะเด็กคนนี้อยู่แล้วแหละครับ [k^hit⁴] (s)

2. แต่ยังไงผมขอไปปรึกษาคุณเขาก่อนนะครับ [k^h w⁵] (s)
3. ไม่รู้ว่าเขาจะคิดยังไง [k^h it⁴] (s)
4. ของแม่จ๊ะ [k^h w⁵] (us)
5. แล้วใครสอนให้พูดครับล่ะเรา [k^h raj¹] (s),
[k^h rap⁴] (s)
6. การจะเรียกคนเนี่ย ให้มีคุณนำหน้า [k^h un¹] (s)
7. แทนที่จะเรียกหัวๆ ว่าป้าเนี่ย ก็เรียกว่าคุณป้า [k^h un¹] (us)
8. ชีวิตถึงไม่ได้ร่ำรวยมาจากไหน แต่ก็ต้องสร้างตัวเองจากความรู้ที่เรียนมาแหละ ใจโคง
[k^h waam¹] (s)
9. นี้อย่ายืนขวางทางผู้ใหญ่ [k^h waa⁵] (s)
10. เตี่ยเขาไม่ค่อยได้ใช้คงใส่กันได้นะ [k^h w⁵] (us)
11. โคง.. เขาให้ของต้องทำยังไง [k^h w⁵] (s)
12. ขอบใจนะ [k^h w²] (s)
13. โคงมาช่วยลุงชนของหน่อยเร็ว [k^h w⁵] (s)
14. นี่ของคุณเตี่ยนะ [k^h w⁵] (us),
[k^h un¹] (us)
15. พ่อยังคิดไม่ออกเลยว่าจะให้มันนอนตรงไหน [kx^h it⁴] (s)
16. หันไปฟังใครก็ไม่ได้ [k^h raj¹] (s)
17. คิดไรเธอโคง [k^h it⁴] (s)
18. อย่าคิดมากเรื่องเตี่ยนะ [k^h it⁴] (s)
19. ไม่มีใครว่าอะไรหรอก [k^h raj¹] (s)
20. เรื่องเรียนของเอ็ง [k^h w⁵] (us)
21. ลุงคิดว่าเอ็งยังเป็นเด็กอยู่เสมอ [k^h it⁴] (us)
22. พ่อสอนทีไรก็ห็นแล้วไม่ให้กินเหล้า [k^h ra⁴] (s)
23. ขอโทษด้วย [k^h w⁵] (us)
24. ไม่มีอะไรเกินความพยายามของเราหรอกนะ [k^h waam¹] (s),
[k^h w⁵] (us)
25. พ่อว่านะ เตี่ยหัดขับรถคันเก่าของพ่อให้คล่องก่อนดีกว่านะ [k^h w⁵] (us),

26. นีขนาดยังไม่ได้เรียนนะเนีย ยังวิเคราะห์เศรษฐกิจได้ขนาดนี้เชียว [k^hwaɯŋ³] (s)
27. จะให้ขี้จักรยานเหมือนเมื่อก่อนนะ สุขภาพลูกก็ไม่ดีลูก [kx^h rɔʔ⁴] (s)
28. เดี๋ยวลุงคอยเปิดประตูให้ป้าตัวเอง [k^hii²] (s)
29. เวลาคิดเรื่องแล้วออกรถเนีย เราปล่อยค้อย-ค้อยผ่อนครั้นนะ [k^hɔɯŋ¹] (s)
30. ค้อย-ค้อยผ่อนนะลูก [k^hɔɯŋ³] (s)
31. ค้อย-ค้อย [k^hɔɯŋ³] (s)
32. ค้อย-ค้อยไปนะ [k^hɔɯŋ³] (us), [k^hɔɯŋ³] (us)
33. เมื่อกี้นะขับรถเขี้ยวตาแหลมตกคูไปเลย [k^huu¹] (s)
34. นีเองคิดเพื่อวันนั่งลงตายไปไซไหม [k^hit⁴] (s)
35. คิดได้อย่างนั้นมันก็ดี [k^hit⁴] (s)
36. ปกติเด็กอายุเท่าเอ็งนี้ไม่ค้อยคิดแบบนี้กันหรอก [k^hit⁴] (s)

คนที่ 3

ญาติ ตราโมท อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “โดดเดีวไม่เดีวคาย”
และละครเรื่อง “บั้งเอิญรายช่วยไม่ได้”

1. แล้วโทรมาคุยกันใหม่แล้วกัน [k^hui¹] (s)
2. ต้องรอบคอบหน่อย [k^hɔɯŋ³] (s)
3. แล้วไม่แน่ผลบุญครั้งนี้จะทำให้ลูกได้พบสาวในสุขาก็ได้ [k^hraŋ⁴] (s)
4. คุณหมายถึงใคร [k^hum¹] (s)
5. ผมมีคุณอยู่ทั้งคน ผมจะมีไปดูญาติไปยุ่งกับใครเขาได้อีก [k^hum¹] (us)
6. ไร! คิดมาก [k^hit⁴] (s)
7. แต่แกไม่ต้องกัวเลขเรื่องความแค้นเนีย [k^hwaam¹] (us)

8. แก่ต้องใ้ความแก่ให้เป็นประโยชน์ [k^hwaam¹] (s)
9. ก็เวลาเลขาพอนะ จะขอขึ้นเงินเดือนก็ทำแบบนี้แหละ [k^hoo⁵] (s)
10. อย่าคิดมากนะแม่ [k^hit⁴] (us)
11. พ่อว่ามูลนิธินี้ต้องมีของดีแน่ๆ เลย [k^hooŋ⁵] (s)
12. มันบังคับให้พ่อร้องเพลงต่อหน้าลูกน้อง แล้วจนเขาคิดว่าพ่อเป็นบ้าเพราะพิษเศรษฐกิจ [k^hit⁴] (s)
13. แก่ต้องไม่ให้เขาคิดว่า ครอบครัวเรานี้เป็นครอบครัวดลก [k^hxit⁴] (s)
14. ค่อย-ค่อยอ่าน [k^hooj³] (us),
[k^hooj³] (us)
15. ซีประคัมแค่เนียซ่อมได้ [k^hii³] (s)
16. คุณบูรมานานยัง [k^hun¹] (s)
- .....
- จากละครเรื่อง “บั้งเอิฏรวยช่วยไม่ได้”
17. เวลาใครมารังแกพีเนียนะ สมชายเขาจะเป็นคนคอยปกป้อง [k^hooj¹] (s)
18. ชุดของคุณสุคาราไฟ [k^hooŋ⁵] (s),
[k^hun¹] (s)
19. คุณแม่ของคุณสุไงจ๊ะ [k^hun¹] (us),
[k^hooŋ⁵] (us),
[k^hun¹] (us)
- .. ก็ไปงานหมั้นของคุณสุคาราไฟไงจ๊ะ [k^hooŋ⁵] (us),
[k^hun¹] (us)
- .. นี่ชุดของท่านผู้หญิงอะ [k^hooŋ⁵] (us)
- .. ถ้าอย่างนั้นหน่งขอ ไปดูคุณสุก่อนได้ไหมอะ [k^hoo⁵] (s)
[k^hun¹] (us)
- .. นี่สำหรับคุณพริ่งนะคำ [k^hun¹] (us)
24. ไปงานหมั้นคุณสุคาราไฟจ๊ะ [k^hun¹] (us)
25. แน่นอนอยู่แล้วคะคุณพริ่งนะ [k^hun¹] (us)
26. อ้อ.. คุณพริ่งพริมเป็นลูกสาวของคุณหญิงแพรวพรรณรายนะจ๊ะ [k^hun¹] (us)
[k^hooŋ⁵] (us)

27. เขาจะแข่งกันสวยๆ งามๆ ให้มันเข้ากับชื่อของงาน [k^hooŋ³] (us)
28. นึกถึงชีวิตของเพื่อนกระทะด้วยกันแล้วมันซ้ำหัวอก [k^hooŋ³] (us)
29. ซ้ำใจกินยาตายก็มี เพราะว่าผู้ชายขี้กะโล้โหดนี้แหละ [k^hii³] (us)
30. หนูจะต้องเลิกคิด สิ่งที่หนูกำลังคิดอยู่เดียวนี้ [k^hit⁴] (us)
31. คิดอย่างนั้น ใช่ไหม [k^hit⁴] (s)
32. อ้าว! ก็เมื่อที่หนูบอกว่าเดินผ่านน้ำมา หนูคิด หนูรู้สึกอะไรล่ะจ๊ะ [k^hit⁴] (s)
33. ก็พี่เหง่งนะสิ แอบไปชมคุณสุดต่อหน้าคุณพริ่งเข้า [k^hun¹] (s),
34. อู๊ย! จับเคียว เกี่ยวไค้งแขงซ้ายแขงขวา [k^hiiw³] (s),
35. มีหลักการอยู่ตามข้อ [k^hoo³] (s)
36. ใครเอ่ย [k^hraj¹] (s)
37. ผมนะใครล่ะยะ [k^hraj¹] (s)
38. ขอบใจนะ จะแล้วค่อยนัดกันอีกที่นี่ [k^hooj²] (us),
39. เขาดอดมาคนเดียว [k^hooj³] (s)
40. พี่เหง่งเป็นคนบอกเขาเองแหละคะว่าคุณนะเป็นแฟนคุณพริ่งเขา [k^hun¹] (s),
41. แต่ฟังพล็อตดูแล้ว มันเหมือนกับละครน่าน่ายัง งไม่รู้นะ ง [k^hooŋ¹] (s)

คนที่ 4

นพพล โกมารชุน อายุ 40 ปี ขึ้นไป

จากละครเรื่อง "คุณชาย"

1. อยากจะมาขอให้หลวงพ่อช่วยหน่อยละ [k^hoo³] (s)
2. แหม.. นี่หลวงพ่อคิดเหมือนฉันเลยนา [k^hit⁴] (s)
3. ฉันก็อยากจะให้หลวงพ่อช่วยไปคุยกะคุณมหาเขาหน่อย [k^huj¹] (s)
- [k^hun¹] (s)

4. ก็บอกให้คุณมหาเขาช่วยรับเลี้ยงคุณมัน [k^hun¹] (s)
5. ไปอยู่กับคุณมหา เอ็งต้องทำตัวให้เป็นประโยชน์ เป็นที่รักของครอบครัวเขา
[k^hun¹] (us),
[k^hวอญ⁵] (us),
[k^hวอป³] (s),
[k^hruua¹] (s)
6. ยายไฮ้โค้งเขาทั้งไฮ้โค้งให้เป็นมรดกของคุณมหาแล้วนะ [k^hวอญ⁵] (us),
[k^hun¹] (s)
7. ไม่ค่อยสบายไวย [k^hวอจ³] (us)
8. ไปตัดต้นไม้ที่บ้านครู*ทองข้อย [k^hun¹] (us)
9. ขอบใจนะ [k^hวอป²] (us)
10. ข้าขอบบรรยากาศของการร่ำสุราไวย [k^hวอญ⁵] (s)
11. ชีวิตอย่างข้านี้ะไวย มันมีความสุขมากที่สุดแล้ว [k^hwaam¹] (s)
12. ข้านะมีความสุขมากที่สุด [k^hwaam¹] (s)
13. เงินทองมันของนอกกายไวย [k^hวอญ⁵] (s)
14. เอ็งคิดดูสิวะ [k^hit⁴] (s)
15. เดียวก็เอามือปิดคอให้ตายจริงๆ ชะนี่ [k^hวอ¹] (s)
16. ขี้เกียจรอไวย [k^hii³] (us)
17. ขอพักสักแป๊บเถอะวะ [k^hวอ⁵] (us)
18. โกศลความจริงแล้วนะไวยไฮ้โค้ง [k^hwaam¹] (us)
19. ทาวน์เฮ้าส์อันแสนสวยของเอ็ง [k^hวอญ⁵] (us)
20. ตั้งแต่ข้าส่งเอ็งมาอยู่กับคุณมหา นี่นะ ข้ายังไม่เคยได้ยินคุณมหาหรือว่า คุณหมอบเขาเรียกเอ็งว่า
คนใช้แม่แต่คำเดียว
[k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s)
21. เขานะมีบุญคุณกับเอ็งมากนะไวย [k^hun¹] (s)
22. แล้วนี่คุณมหาเขาทวงบุญคุณกับเอ็งประจําไรเง [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (s)

23. บุญคุณนี่มันลึ้มกันง่ายจะตายไป [k^hun¹] (s)
24. เวลาที่ใครมีบุญคุณกับเรา เรามักจะแก้งทำลื้มไว้ย [k^hraj¹] (s)
25. เฮ้ย! ควายมันยังไม่เคยสงสัยเลยนะ [k^hwaaj¹] (s)
26. แต่ถ้าหากว่าเอ็งคิดว่า ใจเอ็งมันเป็นสินค้าที่มันจะแลกเปลี่ยนได้ละก็ไม่ต้องพูดเรื่องบุญคุณ
[k^hxit⁴] (s)
27. เอ็งลองใช้สมองของเอ็งนะคิดดูสิวะ [k^hwoj³] (us),
[k^hxit⁴] (s)
28. คนอย่างคุณหมอกับคุณหมอเนี่ย เขาไม่ได้มีความจำเป็นอะไรเลย [k^hxwaam¹] (s)
29. ความรู้เอ็งไม่เคยมีเลย แต่เขาสนับสนุนส่งเสริมให้เอ็งเรียน [k^hwaam¹] (s)
30. คิดสิวะ [k^hit⁴] (s)
31. แต่ถ้าคิดว่า เอ็งจะนั่งสบายๆ คอยให้เขาป้อนข้าวป้อนน้ำให้เอ็งกิน เอ็งไปเกิดเป็นเทวดาซะสิวะ
[k^hxit] (s),
[k^hwoj¹] (s)
32. คนไม่มีความคิด [k^hwaam¹] (us)
[k^hxit] (s)
33. เอ็งอย่าลืมนะว่า คุณหมอกับคุณหมอเนี่ยประเสริฐ [k^hun¹] (us)
34. เขาเป็นคนที่ประเสริฐเหนือกว่าพ่อแม่ที่แพ่ๆ ของเอ็งอีก [k^hwoj³] (us)
35. เอ็งอย่าคิดอะไรให้มันเป็นภัยกับตัวเอง [k^hxit⁴] (s)
36. เอ็งคิดว่า เขาเหมือนคนอื่นไซ้ไหม [k^hit⁴] (s)
37. คิดสิวะ [k^hit⁴] (s)
38. ใครหนอใครช่างลื้มจิต [k^hraj¹] (s),
[k^hraj¹] (s)
39. เอ็งมีความพยายามมากแค่ไหน [k^hwaam¹] (s)
40. ไม่ได้คิดว่า เอ็งจะรอให้ มีญาติรววยๆ แล้วเอ็งจะ ไปขอพึ่งเขา [k^hwo⁵] (s)
41. เห็นหมู่นี้เคี้ยเอ็ง ไม่ค้อยอยู่ร้านนี้หว่า [k^hwoj³] (us)
42. มันไปไหนของมันเป็นวะ [k^hwoj⁵] (us)
43. กูไม่ใช่ขอทานนะไว้ย [k^hwo⁵] (s)
44. คุณหมอเขาไม่หุงข้าวหะรอ [k^hun¹] (us)
45. ขอบพระทัชมั่งคะ [k^hwoj²] (s)

46. ผู้บริโภ�อย่างข้ามันก็คิดคอดสัวะ [k^hoo⁵] (s)
47. ก็อย่างกะคุณเด็ชเวยากไปกะแก้งันนะนังหมวย [k^hum¹] (us)
48. ไครคิดมาก [k^hit⁴] (us)
49. นีละไวยคัวอย่างของคววมเลว [k^hwaam¹] (us)

กนที่ 5

ไพโรจน์ สัจวรินทร อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "ดาวพระศุกร์"

1. ไคร ไทรมาแต่เช้าละ [k^hraj¹] (s)
2. อย่างจันไครละ [k^hraj¹] (s)
3. แต่ก็ไม่ควรรจะไปแข่งเขามันไม่ดี [k^huan¹] (s)
4. แล้วคุณจะไปไหนละ [k^hum¹] (s)
5. เรานะมัวแต่คอยอะอะ ไวยวาย [k^hooj¹] (s)
6. นีเอาไว้ค้อยคุยกับพีศศิเขากี่แล้วกัน [k^hooj³] (s),
[k^huj¹] (s)
7. ใจคุณอาทร [k^hum¹] (us)
8. ได้ข่าวว่าลูกบุญธรรมของคุณเนี่ย ก่อเรื่องทำประวัติศาสตร์ชำระหนีออกจากบ้านภาคไซใหม่ [k^hooj¹] (us),
[k^hum¹] (s)
9. เอ...แล้วเมื่อไหร่ น้ำคุณถึงจะรับแกมาอยู่ด้วยชะที [k^hum¹] (s)
10. ต่อให้นายภาคยกขันหมากมาขอรัศมีน้องสาวผมเนี่ย ผมก็ไม่เต็มใจจะยกให้หรอกนะ [k^hoo⁵] (s)
11. คุณลองคิดดูก็แล้วกัน [k^hum¹] (us),
[k^hit⁴] (s)
12. เรื่องส่วนตัวเนี่ยผมไม่ค่อยอยากจะเข้าไปวุ่นวายนักหรอก [k^hooj¹] (us)
13. เด็ชรับรองคุณภาคข้างนอกไม่ดีหรือ [k^hum¹] (us)
14. ผมอยากจะถามนิตินึงนะ เรื่องที่ถูกสาวคุณหนีออกจากบ้านนายภาคเนี่ย [k^hum¹] (s),
ลูกสาวคุณเขบอกคุณมั่งรีเปล่าว่าเรื่องอะไรถึงได้หนี [k^hum¹] (s),

- 16.ภาคเขาเป็นเจ้าของบ้าน ไม่ใช่ผู้รักชะหน้อย [k^hun¹] (s)
 [k^hวอญ⁵] (s),
 [k^huu³] (s)
- 17.ผมว่าคุณน่าจะรับลูกสาวคุณไปอยู่ด้วยนะ [k^hun¹] (s)
- 18.มันครั้นเนื้อครั้นตัวแล้วก็ปวดเมื่อยไปหมดเลย เลยคิดว่ากลับบ้านมานอนพักผ่อนดีกว่า
 [kx^hit⁴] (s)
- 19.เดี๋ยวผมคิดว่านอนพักชะหน้อยก็คงจะดีขึ้นนะนะ [k^hit⁴] (us)
- 20.ขอบใจจ้ะ [k^hวอญ²] (us)
- 21.ไม่ว่าเรื่องอะไร หรือว่าใครก็แล้วแต่นะที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับศตโลหะก็ สำคัญกับฉันทั้งนั้น
 [k^hraj¹] (s)
- 22.ไอ้ที่คุณคอยเที่ยวไปเที่ยวมาวิ่งไปบ้านนายภาคเนีย ไปหาใครกันแน่
 [k^hวอญ¹] (s),
 [k^hraj¹] (s)
- 23.ที่ขอโทษนะ [k^hวอญ⁵] (us)
- 24.คุณมาที่นี่ทำไม [k^hun¹] (us)
- 25.ไม่ใช่เมียที่คุณต้องคอยห่วงใยชื่อเสียง
 [kx^hวอญ¹] (s)
- 26.ขอให้มันจริงเถอะ [k^hวอญ⁵] (s)

คนที่ 10

สุเทพ ประยูรพิทักษ์ อายุ 40 ปี ขึ้นไป

ฉากละครเรื่อง "ท่านชายกำมะลอ"

1. นี่หมายความว่าไอ้เมียไปคิดแค้นเชียร์ที่ร้านเราเธอ [k^hwaam¹] (us)
2. พรงนี้เตรียมขันหมากไปขอเมียให้ลูกชายเรา [kx^hวอญ⁵] (s)
3. ขอให้สำเร็จนะ [k^hวอญ⁵] (s)
4. คุณพลอยทานได้นะอะ [k^hun¹] (us)
5. คุณทวดก็ทานดินนะอะ [k^hun¹] (us)
6. ใช้รับเพราะตระกูลพี่งามมีพระธรรมของคุณพลอยเป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่มาตั้งแต่โบราณ
 มารวมกับของผม [k^hวอญ⁵] (s),
 [k^hun¹] (us)
7. คิดว่าสองตระกูลมารวมกันนะอะคงจะยิ่งใหญ่นะครับ [k^hit⁴] (us)

8. คิดว่าดีแน่นอนอะ [k^h it⁴] (us)
9. เดี๋ยวไปคุยกันที่บ้าน [k^h uj¹] (us)
10. ขอโทษด้วยนะครับ [k^h wv⁵] (us)
11. ขอโทษนะครับ [k^h wv⁵] (us)
12. ของเทียมอะ [k^h wvŋ⁵] (us)
13. ครับของเทียม [k^h wvŋ⁵] (s)
14. คิดสั้นฆ่าตัว [k^h it⁴] (s)
15. นี่หมายความว่าไงเนี่ย [k^h waam¹] (us)
16. ลูกชายเจ้าตัว เสียใหญ่เจ้าของร้านเพชรถูกสาวมอมยา [k^h wvŋ⁵] (s)
17. เวลาน้องกระแตเจอเขาละก็เข้าไปถือสาหาความอะไรครับเพราะลูกชายผมเนี่ยก่อนข้างต้องๆ
พอสวมควร [k^h waam¹] (s),
[k^h wvŋ³] (us)
18. นอกเสียจากว่าไปเจอคนที่มีใจโอบอ้อมอารีไม่คิดถือโทษโกรธเคือง [k^h it⁴] (s)
19. ผมกะคุณหงษ์ทานทั้งปี [k^h un¹] (us)
20. กำลังคุยถึงสรรพคุณให้ฟังอยู่พอดีเลยอะ [kx^h uj¹] (s),
[k^h un¹] (s)
21. ผมว่าคุณพามันไปโรงพยาบาลบ้าดีกว่า [k^h un¹] (s)
22. ขอบคุณมากนะครับ [k^h wv²] (us),
[k^h un¹] (us)
23. ขอบคุณมากเลยครับ [k^h wv²] (us),
[k^h un¹] (us)
24. ขอบคุณครับ [k^h wv²] (us),
[k^h un¹] (us)
25. ขอบคุณมาก [k^h wv²] (us),
[k^h un¹] (us)
26. ขอบคุณมาก [k^h wv²] (us),
[k^h un¹] (us)
27. ขอบคุณครับ [k^h un¹] (s)

28. ส่วนเรื่องที่ถูกกล่าวถึงก็มีเรื่องคลุมคลั่งเกี่ยวกับเรื่องทีกระแตกๆ อะไรนี่ครับ
[k^hum⁴] (s),
[k^hlan³] (s)
29. อ้าวทำไมคุณรู้ครับ
[k^hum¹] (s)
30. ได้เห็นความเสวของไอ้เจี๊ยะมันจริงๆ เลย
[k^hwaam¹] (s)
31. เจี๊ยะค่อมงจับซี่โครง
[k^hวอ¹] (s)
- .....
- จากละครเรื่อง “คุณชาย”
32. ลื้อนี่ต้องคิดถึงบุญคุณเขามากๆ หน่อย เพราะมหาเนี้ยเขามีบุญคุณกะลื้อมามากเลย
[k^hit⁴] (s),
[k^hum¹] (s),
[k^hum¹] (s)
33. ถ้าลื้อไม่ได้เขามา ป่านี่ลื้อไปเป็นเด็กอนาถาเด็กพเนจรขทานตรงไหนไม่รู้
[k^hวอ⁵] (s)
34. รู้คุณคนมันถึงจะเจริญ
[k^hum¹] (s)
35. ถ้าลื้อไม่กตัญญูรู้คุณคนนะทำอะไรก็ไม่ขึ้นหรอก
[k^hum¹] (s)
36. วันนี้หน้าตาไม่ค่อยดีเลยอะ
[k^hวอ³] (s)
37. เสียถ้าขอไม่ให้นะ
[k^hวอ⁵] (s)
38. อ้าวก็ให้มันได้แต่ความรู้เท่านั้นเอง
[k^hwaam¹] (us)
39. คุณนี่งหลับอย่างงี้คนเอของหมดทั้งร้านนะ
[k^hวอ⁵] (s)
40. ไม่เคยทำความดีใครนให้ใคร
[k^hwaam¹] (s)
41. ไหนถ้ามีงรวยนะควักออกมามีงให้กูดูดี
[k^hwak⁴] (s)
42. ควักซี่
[k^hwak⁴] (us)

ตอนที่ 10

สุเทพ ประยูรพิทักษ์ อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”

43. นี่หมายความว่าไอ้เงี้ยไปติดแคชเชียร์ที่ร้านเราหรือ [k^h waam¹] (us)
44. พรุ่งนี้เตรียมขันหมากไปขอเมียให้ลูกชายเรา [kx^h wɔ̃⁵] (s)
45. ขอให้สำเร็จนะ [k^h wɔ̃⁵] (s)
46. คุณพลอยทานได้นะฮะ [k^h un¹] (us)
47. คุณทวดก็ทานดินะฮะ [k^h un¹] (us)
48. ไร่ครับเพราะตระกูลพี่งามมีพระธรรมของคุณพลอยเป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่มาตั้งแต่โบราณ
มารวมกับของผม [k^h wɔ̃ŋ⁵] (s),
[k^h un¹] (us)
49. คิดว่าสองตระกูลมารวมกันนะฮะคงจะยิ่งใหญ่ นะครับ [k^h it⁴] (us)
50. คิดว่าดีแน่นอนฮะ [k^h it⁴] (us)
51. เดี่ยวไปคุยกันที่บ้าน [k^h uj¹] (us)
52. ขอโทษด้วยนะครับ [k^h wɔ̃⁵] (us)
53. ขอโทษนะครับ [k^h wɔ̃⁵] (us)
54. ของเทียมฮะ [k^h wɔ̃ŋ⁵] (us)
55. ครับของเทียม [k^h wɔ̃ŋ⁵] (s)
56. คิดสั้นฆ่าตัว [k^h it⁴] (s)
57. นี่หมายความว่าเงี้ย [k^h waam¹] (us)
58. ลูกชายเจ้าตัว เลี้ยใหญ่เจ้าของร้านเพชรถูกสาวมอมยา [k^h wɔ̃ŋ⁵] (s)
59. เวลาน้องกระแตเจอเขาละก็อย่าไปถือสาหาความอะไรครับเพราะลูกชายผมเนียค่อนข้างต้องๆ
พอสมควร [k^h waam¹] (s),
[k^h wɔ̃n³] (us)
60. นอกเสียจากว่าไปเจอคนที่มิใจโอบอ้อมอารีไม่คิดถือโทษโกรธเคือง [k^h it⁴] (s)
61. ผมกะคุณหงษ์ทานทั้งปี [k^h un¹] (us)
62. กำถึงคุยถึงสรรพคุณให้ฟังอยู่พอดีเลยฮะ [kx^h uj¹] (s),
[k^h un¹] (s)
63. ผมว่าคุณพามันไปโรงพยาบาลบ้าดีกว่า [k^h un¹] (s)
64. ขอบคุณมากนะครับ [k^h wɔ̃p²] (us),
[k^h un¹] (us)

65. ขอบคุณมากหลายครับ [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
66. ขอบคุณครับ [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
67. ขอบคุณมาก [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
68. ขอบคุณมาก [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
69. ขอบคุณครับ [k^h un¹] (s)
70. ส่วนเรื่องที่แกกงวลอยู่กี่มีเรื่อจกล้มค่งเกยวกับเรื่อที่กระดแกๆ อะไรนี้ครับ [k^h um⁴] (s),
[klay³] (s)
71. อ้าวทำไมกุณรู้ครับ [k^h un¹] (s)
72. ได้ทีนควานแลวของไ้อ่เยีบมันจริงๆ เลย [k^h waam¹] (s)
73. เื่บคอมิงจับชีคโรง [k^h wɔ¹] (s)
- .....
- จากละครเรื่อ "กุณชาย"
74. ลี้นะคองคิดถึงบุญกุณเจามากๆ นหอย เพระมหานเยเามีบุญกุณกะลือมากเลย [k^h it⁴] (s),
[k^h un¹] (s),
[k^h un¹] (s)
75. ถ้าลี้นะได้เานา ปำนี้ลี้นะไปเ็นเด็กอนาตาเด็กพเนจรขอทานครงไทนไมรู้ [k^h wɔ⁵] (s)
76. รู้กุณคนมันดิงจะเจริญ [k^h un¹] (s)
77. ถ้าลี้นะไม่กัดญรู้กุณคนนะทำอะไรกี่ไม่ชีนหรอก [k^h un¹] (s)
78. วันนี้หนำคาไม่คอยคิเลยอะ [k^h wɔj³] (s)
79. เยีถำขอไม่ใหเนะ [k^h wɔ⁵] (s)
80. อีะกี่ใหมันใด้แดควานรู้ทำนันเอง [k^h waam¹] (us)
81. คูคินงหลับอยำงักนเอ ของหมดทังรำนะ [k^h wɔj⁵] (s)

82. ไม่เคยทำความเดือดร้อนให้ใคร [k^hwaam¹] (s)
83. ไหนถ้ามีงรวนระควักออกมาฉีกให้กูดูดี [k^hwak⁴] (s)
84. ควักดี [k^hwak⁴] (us)

27. คุณมาเพื่อจะปกป้องเด็กคนนี้อย่างไหนไม่ให้แต่งงานกับพ่อของเขาใช้ไหน [k^hวอญ⁵] (us)
28. คุณรู้เพราะว่าคุณเป็นแม่ของเด็กคนนี้อย่างไหน [k^hวอญ⁵] (us)
29. ผมขอเพียงแค่ความซื่อสัตย์ คุณก็ให้ผมไม่ได้ [k^hวอ⁵] (s),
- [k^hwaam¹] (s)
30. แล้วไอ้เจ้าผู้พิพากษาก็เป็นพ่อของมัน [k^hวอญ⁵] (us)
31. แต่ทุกอย่างมันเป็นความจริง [kx^hwaam¹] (s)
32. พี่ไม่ได้เชื่อใครนะ [kx^hraj¹] (s)
33. เอาไว้เราค่อยคุยกันอีกทีนะลูกนะ [k^hวอญ³] (us)
34. ใคร [k^hraj¹] (s)
35. คุณพ่อไม่ถามก็ได้ [k^hun¹] (us)
36. เดี๋ยวคุณพ่อเข้าไปดูเองก็ได้ [k^hun¹] (us)
37. ดาวพระสุกรเขามาขอดีๆ แล้วนี่นา [kx^hวอ⁵] (s)
38. เสน่ห์ของดาวพระสุกรเธอ ก็ความจริงใจ ใจ [k^hวอญ⁵] (us),
- [k^hwaam¹] (s)
39. ดาวพระสุกรเขาเป็นเด็กที่มีความจริงใจ [k^hwaam¹] (s)
40. แต่ที่พ่อจะไปเนี่ย เพราะว่าดาวขอร้องพ่อหรือกนะ [k^hวอ⁵] (s)
41. ผมคิดว่าคุณทำดีที่สุดแล้วนะ [kx^hit⁴] (s)

คนที่ 6

รุจน์ รณภพ อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “โคดเดี้ยวไม่เดี้ยวตาย”
และละครเรื่อง “พระจันทร์ลายกระต่าย”

1. ถ้างั้นท่านเห็นกับข้อเสนอของเราไหม [k^hวอ³] (s),
[k^hวอ⁵] (us)
2. ก็ข้อเสนอที่ว่า ให้จัดหาผลไม้มาให้เรากินหลังอาหาร ตามฤดูกาล [kx^hวอ³] (s)
3. อะไรคุณ [k^hun¹] (s)
4. ฉันไม่ได้ชื่อคุณ [kx^hun¹] (s)
5. ฉันชื่อชาติรี หรือเรียกว่าครูใหญ่ก็ได้ [k^hruu¹] (s)
6. ถ้าไม่ยอมรับข้อเสนอของเรา คอยรับศพเราดูด้วยกันแล้วกัน [k^hวอ³] (s),
[k^hวอ⁵] (us),
[k^hวอ¹] (s)
7. คอยคุณะ นำหน้าอย่างแจะ ไม่มีวันที่จะฝีกงานจบ [k^hวอ¹] (us)
8. ฉันจะขัดขวางทุกวิถีทางไม่ให้แจะ [k^hwaan⁵] (s)
9. จะมาคอยสมน้ำหน้าฉันรีไร [kx^hวอ¹] (s)
10. ไกลชื่อเกียจ [kx^hi³] (us)
11. ขอบใจมากนะหนูที่ช่วยทำแผลให้ [k^hวอ²] (s)
12. อืม.. ขอบใจมาก [k^hวอ²] (s)
13. ทั้งหมดเนียเป็นแผนการของมัน [k^hวอ⁵] (us)
14. ตราบใดที่อีนั่งผู้จัดการนี้ไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องของเราละ เราอย่าไปกิน [kx^hวอ³] (s),
[k^hวอ⁵] (us)
15. นั่งคุยกันก่อน ไหนๆ ก็มาแล้ว [k^huj¹] (s)
16. ฉันนิสัยอย่างนี้เอง พูดจาปากเสียงนไม่มีใครเขาอยากจะคบด้วย [k^hraj¹] (s)
17. มันคงคิดมาตั้งแต่สมัยเป็นครูใหญ่แล้วละ [k^hruu¹] (s)
18. แล้วคิดว่าคงจะต้องตายที่นี่ [k^hit⁴] (s)
19. แต่คิดว่า เธอคงจะไม่หวังว่ามาอยู่ที่นี่หรอกนะ [k^hit⁴] (s)
20. เมื่อก่อนตอนที่ฉันมาอยู่ที่นี่ใหม่ๆ ใคร-ใครก็รู้ว่าฉันเป็นครูใหญ่ [k^hraj¹] (s),
[k^hruu¹] (s)

21. แต่เรื่องให้เป็นนักเรียนนี่ต้องขอกิดก่อนนะ [k^hoo⁵] (s),
[k^hit⁴] (s)
22. ขอให้คุณตาเรียกหนูว่าหลานจริงๆ ได้ไหม [k^hoo⁵] (s),
[k^hun¹] (s)
23. ขอบใจมากนะหนู [k^hoo²] (us)
24. ขอบใจมากนะ [k^hoo²] (s)
25. นี่เขาเรียกกิมไงล่ะ [kx^him⁵] (s)
26. วันหลังมาอีกนะตาจะสอนเพลงครูให้ [k^hruu¹] (s)
27. ใครเป็นครูแก [kx^huu¹] (s)
28. ฉันไม่ใช้ครูแก [k^hruu¹] (s)
29. เฮ้ย! นี่มันคำจี้รวี่นี่หว่า [k^hii³] (us)
30. นี่เตรียมเครื่องไว้ให้เรียบร้อยแล้ว [k^hruu^ung³] (s)
31. อย่างเราหรอจะมาเล่นคนดรีไทย เหยียยชู้ไ้กัยังไม่ม่อลย
.....
จากละครเรื่อง “พระจันทร์ลายกระต่าย”
32. ขอแก่มือหน่อย [k^hoo⁵] (us)
33. คอยเดียว [k^hooj¹] (us)
34. คอยเดียว [k^hooj¹] (us)
35. อ๊ะ จะดองทอษว่ามันเป็นควมฝิดของลือ [kx^hwaam¹] (s)
36. โอ๊ย.. ลืมไปลือเดียวม่ได้หนิ [k^hiiaw⁴] (s)
37. คยอะรไกันนักหนวะ [k^huj¹] (s)
38. ม่ควรจะไปคอยอะรไมันลย! [k^huan¹] (us)
39. คิดคุสินีย วันไหว่พระจันทรแท้ห มันลืมได้ยัง ง [k^hit⁴] (s)
40. เดียวอ๊ะ กังอ๊ะออยู่มีงจิน ไหว่มาทุกปี ม่เคยขาดเนื่อคิดคุชิ [k^hit⁴] (us)
41. คิดละข ม่ออกใ้หม [k^hit⁴] (us)
42. เดียวอ๊ะ ใ้ยีมลูกคิด [k^hit⁴] (s)

1. ความจริงมันไม่ใช่ของข้าหรือ เป็นของแม่เขา	[k ^h waam ¹] (us), [k ^h วอญ ⁵] (us), [k ^h วอญ ⁵] (us)
2. ข้อแรกนะ ก็ส่งไอ้ชนิดโหน่งไปเรียนใจดีไหม	[k ^h วอ ³] (s)
3. เอาเครื่องซักผ้า	[k ^h ruum ³] (s)
4. ขอบใจนะคุณนะ	[k ^h วอ ²] (s)
5. แต่ละคนที่มาเนี่ยนะ ขอโน้นขอนี้	[k ^h วอ ⁵] (s), [k ^h วอ ⁵] (s)
6. เดี่ยวของเขาเสียหมด	[k ^h วอญ ⁵] (s)
7. กินกันเคยครับคุณหญิง คุณหญิง คุณชาติ	[k ^h un ¹] (us), [k ^h un ¹] (us), [k ^h un ¹] (us)
8. มาชิมผี มือแม่ครัวบ้านนอกกันหน่อย	[k ^h uua ¹] (s)
9. ฉันต้องขอโทษด้วยนะคุณหญิง	[k ^h วอ ⁵] (us), [k ^h un ¹] (us)
10. ไอ้เรื่องแล้วๆ มานะ อย่าไปคิดอะไรผู้ใหญ่วอน	[kx ^h it ⁴] (s)
11. ฉันขอโทษ	[k ^h วอ ⁵] (s)
12. อย่างงั้นฉันต้องขอบคุณผู้ใหญ่มากเลย	[kx ^h วอ ²] (s), [k ^h un ¹] (s)
13. มันเขียนผิดรีเปล่าวะ	[k ^h lian ³] (s)
14. ต้องขอบคุณมากเลยนะที่ได้พาพวกเรามาเที่ยวเนี่ย	[k ^h วอ ²] (us), [k ^h un ¹] (s)
15. วันๆ นั่งฉันเครียดนั่งจับเจ้าอยู่แต่ในห้อง	[kx ^h iat ³] (s)
16. อย่างงี้ต้องขอบคุณมากเลย	[kx ^h วอ ²] (s), [k ^h un ¹] (s)

17. คุณหญิงจะให้ผมเอาเงินไปบริจาคงานอะไรก็ไม่รู้ แล้วนี่มีอีกนะ คุณหญิงเขาจะให้เอาเงินไป
ซื้อหุ้น [k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (us)
18. ขอบใจ [k^hoɔp²] (us)
19. ขอบใจ [k^hoɔp²] (us)
20. อะไรของมันเป็นวะเมียฮ้า [k^hoɔp⁵] (us)
21. ไปซื้อบั้งกะคุณพริ้ง [k^hun¹] (s)
22. เอ... นี่มันชื่อคุณหญิงนี่ครับ [k^hun¹] (s)
23. คุณหญิงเนียเขาเอาหุ้นมาขายให้ [k^hun¹] (us)
24. เอาคุณช่วยคูซิ [k^hun¹] (us)
25. ต้องขอบคุณคุณชาติเป็นอย่างมากนะ [k^hoɔp²] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (us)
- กักริงของนั่งหนูมันนะแม่ [k^hoɔp⁵] (us)
27. ดินะคุณ ที่ผมไม่เกิดมาเป็นผู้หญิงอะ [k^hun¹] (s)
28. ขอบคุณคุณชาติมากนะที่ได้ดูแลครอบครัวผมอะ [k^hoɔp²] (us),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (us),
[k^hoɔp³] (s)
29. ดูแล้วทันสมัยเหมือนพวกคุณหญิงโสภานัน [k^hun¹] (us)
30. เราจะมืรถขี่กันแล้วนะ [k^hii²] (s)
31. ผมขอความกรุณานะครับ [k^hwaam¹] (s)

คนที่ 8

สมบัติ เมทะนี อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "ท่านชายกำมะลอ"

1. คร่อม เหนือ [k^hroɔm³] (s)
2. คร่อม* เหนือ [k^hoɔm³] (s)

3. ไครบอกร้อม* [k^hraj¹] (s),
[k^hวอม³] (s)
4. ผมอะเทรอร้อมเทรอ [k^hroom³] (s)
5. ปัดไครคุณใจไลแหละคร้อม* [k^hun¹] (us),
[k^hวอม³] (s)
6. แหมคุณนะ คร้อม*เอา คร้อม*เอา [k^hun¹] (us),
[k^hวอม³] (us),
[k^hวอม³] (us)
7. ผมนะร้องเพลงตั้งแต่เด็กๆ ไม่เคยคร้อม* [k^hวอม³] (s)
8. ก็คุณนะเสียงแปร็นแปร็นอยู่คนเดียว [k^hun¹] (us)
9. นี่หมายความว่าขอผมเดินร้านเทรอ [k^hwaam¹] (us),
[k^hวอ⁵] (us)
10. คุณพวงอย่าพูดอย่างนี้อีกนะ [k^hun¹] (us)
11. เพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้คุณจำเสียงผมได้นะ [k^hun¹] (s)
12. คุณพวง [k^hun¹] (s)
13. คุณไม่ต้องมาขออะไรผมมากหรอกนะ [k^hun¹] (s)
14. คืออยากจะถามความในใจเขาสักสองสามคำ [k^hwaam¹] (us)
15. อ้อ... เดี่ยวๆ คุณพวง [k^hun¹] (us)
16. เอาล่ะไม่รบกวนคุณมากละแค่นี้ [k^hun¹] (us)
17. อ้อ...คุณพวง [k^hun¹] (us)
18. นี่คุณอย่ามาบิดๆ พรึ่วๆ เถใจเป็นอันขาด [kx^hun¹] (s)
19. เอ๊ะ?... แต่ว่าน้องพริ้งกำลังจัดข้าวของอยู่ใช่ไหมเนี่ย [k^hวอญ⁵] (us)
20. นี่ที่คุณพูดนี้หมายความว่าคุณมีเงินที่จะใช้หนี้ผมแล้วใช่ไหม [k^hun¹] (s),
[k^hwaa¹] (us),
[kx^hun¹] (s)
21. เอ... นี่คุณพูดยังงั้นैया [kx^hun¹] (s)
22. นี่หมายความว่า คุณจะ โกงผมมันเลยใช่ไหม [k^hwaam¹] (us),
[kx^hun¹] (s)
23. พริ้งนี้เข้าคุณเตรียมรอหมายศาลได้เลขนะ [kx^hun¹] (s)
24. เอ๊ะ! คุณพูดยังงั้นวกไปวนมาเนี่ยผมเวียนหัวจริง [kx^hun¹] (s)

25. นี่หมายความว่า นื่องพริ้งยินดีที่จะแต่งงานกับผมแล้ว [k^hwaam¹] (us)
26. นี่หมายความว่า ผมแก่ไปแล้วใช่ไหมล่ะ [k^hwaam¹] (s)
27. ก็นี่หมายความว่า คุณกับนื่องพริ้งจะประวิงหนีถึงต้นปีหน้า [k^hwaam¹] (us)
28. ผมขอคำมัดจำ [kx^hoo⁵] (s)
29. ครั้งเดียวเพียงครั้ง*เดียว ถึงจะเป็นของประกันว่านื่องพริ้งไม่เบี้ยวผม [k^hraŋ⁴] (s),
[kx^hooŋ⁵] (s)
30. ขอตัวก่อน [k^hoo⁵] (us)
31. ทำเหมือนครั้งที่แล้วสิจ๊ะ [k^hraŋ⁴] (s)
32. ต้องขัดขวางทำไมเล่า [k^hwaan⁵] (s)
33. เตี้ยๆ ขอให้พี่คุยกับนื่องพริ้งนิดนะ [k^hoo⁵] (s)
34. นี่ใจจะไม่พูดไมคุยกันเลยรีใจ [kx^hoo¹] (s)
35. ไม่ว่านื่องพริ้งจะเป็นใครมาจากไหนนะ แต่ก็เป็นผู้หญิงที่ทำให้พี่มีความสุขที่สุดเลย [k^hraŋ¹] (s),
[k^hwaam¹] (s)
36. แต่ก็ไม่เคยมีใครเลยที่จะวิเศษเท่ากับนื่องพริ้งของพี่คนนี่ [k^hooŋ⁵] (s)
37. พี่ต้องยอมรับนะว่าพี่รักและกั้หลงนื่องพริ้งของพี่จริงๆ นะเนี่ย [k^hooŋ⁵] (us)
38. ทรัพย์สินสมบัติมรดกของพี่ทั้งหมดที่พี่มีเนี่ย พี่จะยกให้นื่องพริ้งของพี่คนเดียว แต่ว่าขอให้นื่อง
เนี่ย สัญญากับพี่ก่อนว่า ต้องแต่งงานกับพี่นะ [k^hooŋ⁵] (us),
[k^hooŋ⁵] (us),
[k^hoo⁵] (us)
39. ขอโทษ [k^hoo⁵] (us)
40. คุณพวง..! [k^hun¹] (us)
41. นี่ๆ คุณแม่หนูเป็นฝ่ายกระทำพี่ก่อนนะ [k^hun¹] (us)
42. อันนี้หมายความว่าคิดสัญญา [k^hwaam¹] (us)
43. คุณพวง..! [k^hun¹] (us)
44. คิด-คิดไปแล้วน่าเจ็บใจนัก [k^hit⁴] (us),
[k^hit⁴] (us)
45. แต่ถ้าคิด-คิดไป นื่องพวงเนี่ยไม่เบาเหมือนกัน แต่ว่ามันเสียวความรู้สึก [k^hit⁴] (s),
[kx^hit⁴] (s),
[k^hwaam¹] (us)

46. ไอ้ผู้ชายวัยอย่างฉันนี่นะ ถ้าคิดจะมีเมียสักคนอายุสักยี่สิบหกลยี่สิบเจ็ดเมีย แกว่ามันจะนำ
เกลียดไปไหม [kx^hit⁴] (s)
47. ถ้าแกพูดความจริงนะ ฉันจะให้แกหนึ่งพันบาทเดี๋ยวนี้เลย [k^hwaam¹] (us)
48. บอกผมซิชยอดรัก ว่าคุณมีความรู้สึกกับผมอย่างไรบ้าง [k^hwaam¹] (us)
49. ขอบใจไอ้แห้ว [k^hooj²] (s)

คนที่ 9

สะอาด เปี่ยมพงษ์สานต์ อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “เสน่หานางจ้าว”

1. โอ๊ย.. คุณนี่! [k^hun¹] (s)
2. เรื่องคุณนี่อย่าเพิ่งไปพูดเลย [k^huu³] (s)
3. หลังจากที่เราใช้เวลารอคอยกันมาเป็นเวลานานก็ไม่ได้ทำให้เราผิดหวังเลย
[k^hooj¹] (s)
4. ลูกชายผมก็ได้ปริญญาบัตรมาจากเมืองนอกสองใบควาบ [k^huunap³] (s)
5. และขอแนะนำให้ท่านทั้งหลายได้รู้และขอประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้ด้วยว่า เกียรติกำจรจะต้อง
กำจรเกียรติต่อไปในอนาคต [kx^hooj⁵] (s),
[k^hooj⁵] (s)
6. ตัวจริงเสียงจริงครับ [k^hrap⁵] (s)
7. เฮ้คุณ! เจริญถ่าयरูป [k^hun¹] (s)
8. พ่อจะแนะนำให้รู้จักคุณจุมพจน์นะ เป็นเจ้าของบริษัทใหญ่ [k^hun¹] (us),
[kx^hooj⁵] (s)
9. เป็นเจ้าของคนเดียวครับ [k^hooj⁵] (s)
10. คุณพ่อคุณแม่ไม่ได้มาด้วยหรอ [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us)
11. อยู่ด้วยกันให้สนุกนะหนุนะ [k^huj¹] (s)
12. แล้วมันไปเอาเลือดโบราณคร่ำครึมาจากใคร [k^hruu⁴] (s),
[k^hraj¹] (s)

13. รู้จักไปขอโทษขอโพยเขา แสดงว่าอย่างไรลูกเราใช้ได้ [k^h wǝ⁵] (us),
[k^h wǝ⁵] (us)
14. ขอบใจ [k^h wǝp²] (us)
15. ขอบใจจะ [k^h wǝp²] (us)
16. อยากจะบอกคุณวลีว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปเนี่ย ผมควรจะจัดการขั้นเด็ดขาดกะมันซะที
[k^h un¹] (us),
[kx^h uuan¹] (s)
17. และเพื่อฉลองวันเกิดของลูกปีนี้ พ่อก็อยากจะมอบตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทของเราให้
แก่เจ้าเป็นของขวัญ
[k^h wǝŋ⁵] (us),
[k^h wǝŋ⁵] (us),
[k^h wǝŋ⁵] (s),
[k^h wan⁵] (s)
18. คงไม่ขัดข้องนะครับ [k^h wǝŋ³] (s)
19. ความคิดดีลูก [k^h waam¹] (us),
[k^h it⁴] (s)
20. จะได้ว่าของเราอร่อย [k^h wǝŋ⁵] (s)
21. เป็นไงคุณถ้วน [k^h un¹] (us)
22. เด็กจะเก็บได้ไงคุณถ้วน [k^h un¹] (us)
23. ผมไม่เชื่อคุณถ้วนเด็ดขาดเลย [k^h un¹] (us)
24. ผมว่าคุณแม่คุณอะนะ [k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (s)
25. คุณนี่ให้เงินแม่ใช้เดือนละเท่าไร [k^h un¹] (s)
26. นั่นไม่ใช่วิธีแก้ไขปัญหาทางคันเหตุของคุณ [k^h un¹] (s)
27. เศรษฐกิจอย่างนี้ละ ไม่ว่าใครที่ไหนมันก็เครียดด้วยกันทั้งนั้น
[k^h raj¹] (s),
[k^h riiat³] (s)
28. ตอนนี้จะไปหาใครมาจ้างคงอยากหน่อย [k^h raj¹] (s)
29. ถ้าฉันนี้น่าจะให้ความช่วยเหลือ เพียงแต่เราแลกเปลี่ยนข้อเสนอของฉันเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นละ

- [k^h waam¹] (us),
- [k^h wɔ³] (s),
- [k^h wɔŋ⁵] (us)
30. บ้านกับที่ดินของนายเจียงไฉ่ [k^h wɔŋ⁵] (us)
31. ความจริงฉันเคยที่จะส่งคนมาติดต่อกับนายเจียงไฉ่ครั้งนึงนานมาแล้ว [k^h waam¹] (us),
- [k^h raŋ⁴] (s)
32. ไม่ต้องไปนึกถึงความหลัง [k^h waam¹] (us)
33. คราวนี้ได้เห็นแล้วนายเจียง [k^h raaw¹] (s)
34. อ้า..! คุณวดี เดียวไม่สบาย [k^h un¹] (us)
35. แะจะให้พวกไอ้ขี้คโลกมันมาเยาะเย้ยถากถางย้าอี ไปถึงไหน [k^h i³] (us),
- [k^h look³] (s)
36. ฉันส่งเสียให้แกไปโรงเรียนได้วิชาความรู้มา หวังจะให้แกไปทำเงินเพิ่มขึ้น [k^h waam¹] (us)
37. นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป สมุดเล่มนี้ของแะจะ ไม่มีเงินเพิ่มขึ้นมาให้แกถอนใช้อีกเป็นอันขาด [k^h wɔŋ⁵] (us)
38. อ๊ะนะ ไม่คิดจะมากู้เงินรื้อนะ [k^h it⁴] (s)
39. แะถ้าเราคิดจะเอาสมบัติของเขา เอากิจการของเขาเราก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงทุนจ๊ะ [k^h it⁴] (s),
- [k^h wɔŋ⁵] (us)
40. ก็ทำไมคุณไม่ทำอย่างงี้เล่า พามันไปเช็กไอ้กิวชะมั่งละ [k^h un¹] (s),
- [k^h iw¹] (s)
41. เดี่ยวๆ คุณแม่ [k^h un¹] (us)
42. ความกิดดี [k^h waam¹] (us),
- [k^h it⁴] (us)
43. ความกิดดี [k^h waam¹] (us),
- [k^h it⁴] (us)
44. แกนะตัวโตชะเปล้า ไม่รู้จักมีความกิด [k^h it⁴] (s)
45. แต่มีข้อแลกเปลี่ยน [kx^h wɔ³] (s)

สุเทพ ประยูรพิทักษ์ อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "ท่านชายกำมะลอ"

85. นี่หมายความว่าไอ้เจ๊ไปติดแคชเชียร์ที่ร้านเราหรือ [k^h waam¹] (us)
86. ฟรุ้งนี่เตรียมขันหมากไปขอเมียให้ลูกชายเรา [kx^h w⁵] (s)
87. ขอให้สำเร็จนะ [k^h w⁵] (s)
88. คุณพลอยทานได้นะคะ [k^h un¹] (us)
89. คุณทวดก็ทานดีนะคะ [k^h un¹] (us)
90. ไซ้ครับเพราะตระกูลฝั่งบารมีพระธรรมของคุณพลอยเป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่มากตั้งแต่โบราณ
มารวมกับของผม [k^h w⁵] (s),
[k^h un¹] (us)
91. คิดว่าสองตระกูลมารวมกันนะจะคงจะยิ่งใหญ่ครับ [k^h it⁴] (us)
92. คิดว่าดีแน่นอนนะ [k^h it⁴] (us)
93. เดี่ยวไปคุยกันที่บ้าน [k^h uj¹] (us)
94. ขอโทษด้วยนะครับ [k^h w⁵] (us)
95. ขอโทษนะครับ [k^h w⁵] (us)
96. ของเทียมละ [k^h w⁵] (us)
97. ครับของเทียม [k^h w⁵] (s)
98. คิดสั้นฆ่าตัว [k^h it⁴] (s)
99. นี่หมายความว่าไงเนี่ย [k^h waam¹] (us)
100. ลูกชายเจ้าตัว เลี่ยใหญ่เจ้าของร้านเพชรลูกสาวอมยา [k^h w⁵] (s)
101. เวลาน้องกระแฉะเจอเขาจะก็เข้าไปถือสาหาความอะไรครับเพราะลูกชายผมเนี่ยค่อนข้างดี
องๆ พอสมควร [k^h waam¹] (s),
[k^h w⁵] (us)
102. นอกเสียจากว่าไปเจอคนที่มิโจโอบอ้อมอารี ไม่นึกถือโทษโกรธเคือง [k^h it⁴] (s)
103. ผมกะคุณหงษ์ทานทั้งปี [k^h un¹] (us)
104. กำลังคุยถึงสรรพคุณให้ฟังอยู่พอดีเลยละ [kx^h uj¹] (s),

105. ผมว่าคุณพามันไปโรงพยาบาลบ้าดีกว่า [k^hun¹] (s)
[k^hun¹] (s)
106. ขอบคุณมากนะครับ [k^hooɲ²]
(us), [k^bun¹] (us)
107. ขอบคุณมากเลยครับ [k^hooɲ²]
(us), [k^bun¹] (us)
108. ขอบคุณครับ [k^booɲ²]
(us), [k^hun¹] (us)
109. ขอบคุณมาก [k^hooɲ²]
(us), [k^bun¹] (us)
110. ขอบคุณมาก [k^hooɲ²]
(us), [k^bun¹] (us)
111. ขอบคุณครับ [k^bun¹]
(s)
112. ส่วนเรื่องที่เกี่ยวข้องอยู่กับเรื่องอื่นๆ อยู่นี่ครับ [k^hun⁴] (s),
[klay³] (s)
113. ฮ่าวทำไมคุณรู้ครับ [k^hun¹]
(s)
114. ได้เห็นความเภาของไอ้เสียบมันจริงๆ เลย [k^hwaam¹] (s)
115. เจ็บคอมึงจับซี่โครง [k^booɲ¹]
(s)

116. ถื่อน่ะต้องคิดถึงบุญคุณเขามากๆ หน่อย เพราะมหาเนี่ยเขามีบุญคุณกะถื่อนมากเลย
[k^hit⁴] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s)
117. ถ้าถื้อไม่ได้เขานา ป่านนี้ถื้อไปเป็นเด็กอนาเด็กพเนจรขอทานตรงไหนไม่รู้
[k^hoo⁵] (s)
118. รู้คุณคนมันถึงจะเจริญ
[k^hun¹] (s)
119. ถ้าถื้อไม่กตัญญูรู้คุณคนนะทำอะไรก็ไม่ขึ้นพรอก
[k^hun¹] (s)
120. วันนี้หน้าตาไม่ก้อยดีเลยอะ
[k^hooj³] (s)
121. เฮี้ยถ้าขอไม่ให้นะ
[k^hoo⁵] (s)
122. อื้อจะก็ให้มัน ได้แต่ความรู้เท่านันเอง
[k^hwaam¹] (us)
123. คูดีนั้งหลับอย่างงึคนเอของหมดทั้งร้านนะ
[k^hooj⁵] (s)
124. ไม่เคยทำความเคื่อคร้อนให้ใคร
[k^hwaam¹] (s)
125. ไหนถ้ามีงรวนะกวักออกมาลึกให้กูคูดี
[k^hwak⁴] (s)
126. กวักชี
[k^hwak⁴] (us)

กนที่ 10

สุเทพ ประยูรพิทักษ์ อายุ 40 ปี ขึ้นไป จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”

1. นี้หมายความว่าไอเจียนไปคิดเคชเชียร์ที่ร้านเราเรอ
[k^hwaam¹] (us)
2. พรุงนี้เดริยมขันหมากไปขอเมียให้ถูกชายเรา
[kx^hoo⁵] (s)
3. ขอให้ถ่าเร็งนะ
[k^hoo⁵] (s)
4. คุณพลอยทานได้นะอะ
[k^hun¹] (us)
5. คุณทวดก็ทานคินนะอะ
[k^hun¹] (us)

6. ไร่รับเพราะตระกูลพึ่งบารมีพระธรรมของคุณพลอยเป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่มากตั้งแต่โบราณ
มารวมกับของผม [k^h wɔŋ⁵] (s),
[k^h un¹] (us)
7. คิดว่าสองตระกูลมารวมกันนะจะคงจะยิ่งใหญ่นะครับ [k^h it⁴] (us)
8. คิดว่าดีแน่นอนชะ [k^h it⁴] (us)
9. เดี่ยวไปคุยกันที่บ้าน [k^h uŋ¹] (us)
10. ขอโทษด้วยนะครับ [k^h wɔŋ⁵] (us)
11. ขอโทษนะครับ [k^h wɔŋ⁵] (us)
12. ของเทียมชะ [k^h wɔŋ⁵] (us)
13. ครับของเทียม [k^h wɔŋ⁵] (s)
14. คิดสั้นฆ่าตัว [k^h it⁴] (s)
15. นี่หมายความว่าใ้งเนีย [k^h waam¹] (us)
16. ลูกชายเจ้าสาว เสียใหญ่เจ้าของร้านเพชรลูกสาวมอมยา [k^h wɔŋ⁵] (s)
17. เวลาน้องกระแฉะเจอเขาละก็อย่าไปถือสาเหตุความอะไรครับเพราะลูกชายผมเนียก่อนข้างต้องๆ
พอสมควร [k^h waam¹] (s),
[k^h wɔŋ³] (us)
18. นอกเสียจากว่าไปเจอคนที่มีใจโอบอ้อมอารีไม่คิดถือโทษใครเรื่อง [k^h it⁴] (s)
19. ผมกะคุณหงษ์ทานทั้งปี [k^h un¹] (us)
20. กำลังคุยถึงสรรพคุณให้ฟังอยู่พอดีเลยชะ
[kx^h uŋ¹] (s),
[k^h un¹] (s)
21. ผมว่าคุณพามันไปโรงพยาบาลบ้าดีกว่า [k^h un¹] (s)
22. ขอบคุณมากนะครับ [k^h wɔŋ²] (us),
[k^h un¹] (us)
23. ขอบคุณมากเลยครับ [k^h wɔŋ²] (us),
[k^h un¹] (us)
24. ขอบคุณครับ [k^h wɔŋ²] (us),
[k^h un¹] (us)

25. ขอบคุณมาก [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
26. ขอบคุณมาก [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
27. ขอบคุณครับ [k^h un¹] (s)
28. ส่วนเรื่องที่แกกังวลอยู่ก็มีเรื่องคล้ายคลึงเกี่ยวกับเรื่องที่กระเตาะ อะไรนี่ครับ
[k^h um⁴] (s),
[k^h laŋ³] (s)
29. ข้าวทำไมคุณรู้ครับ [k^h un¹] (s)
30. ได้เห็นความเหลวของไอ้เงี้ยมันจริงๆ เลย [k^h waam¹] (s)
31. เก็บคอมมิ่งจับชี้โครง [k^h wɔ¹] (s)
- .....
- จากละครเรื่อง “คุณชาย”
32. ลีโอน่ะต้องคิดถึงบุญคุณเขาหลายๆ หน้อย เพราะมหาเนี่ยเขามีบุญคุณกะลือมากเลย
[k^h it⁴] (s),
[k^h un¹] (s),
[k^h un¹] (s)
33. ถ้าลือไม่ได้เขานา ป่านนี้ลือไปเป็นเด็กกอนาตาเด็กพเนจรขอทานตรงไหนไม่รู้
[k^h wɔ⁵] (s)
34. รู้คุณคนมันถึงจะเจริญ [k^h un¹] (s)
35. ถ้าลือไม่กตัญญูรู้คุณคนนะทำอะไรก็ไม่ขึ้นหรอก [k^h un¹] (s)
36. วันนี้หน้าตาไม่ค่อยดีเลยอะ [k^h wɔj³] (s)
37. เฮ้ยถ้าขอไม่ให้ นะ [k^h wɔ⁵] (s)
38. อีวะก็ให้มันได้แต่ความรู้เท่านั้นเอง [k^h waam¹] (us)
39. คิดนั่งหลับอย่างจืดคนเอของหมดทั้งร้านนะ [k^h wɔŋ⁵] (s)
40. ไม่เคยทำความเดือดร้อนให้ใคร [k^h waam¹] (s)
41. ไหนถ้ามีงรวณะควักออกมาฉีกให้กูดูดี [k^h wak⁴] (s)

42. ควักซี่[k^hwak⁴] (us)

ตอนที่ 11

จากรรรณ ปัญญาภาส อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "คุณชาย"

1. ก็ทำไมไม่ให้ลูกเรียนปริญญาตรีที่เมืองไทยให้จบซะก่อนล่ะ ค่อยไปเรียนต่อเมืองนอก [k^hwɔj³] (s)
2. ฉันจะให้ใครไปเรียนที่ไหน มันเป็นสิทธิของฉัน [k^hraj¹] (s),
[k^hwɔŋ⁵] (us)
3. เธอไม่มีสิทธิมาตัดสินว่าการตัดสินใจของฉันผิดหรือถูก [k^hwɔŋ⁵] (us)
4. ก็เพราะมันเป็นหลานฉันนะสิ ถึงไม่ยอมให้พ่อมันคิดถูกคิดตะราง [k^huk⁴] (s)
5. ยังมีหน้ามาขอเงินส่งลูกไปเรียนเมืองนอกอีก [k^hwɔ⁵] (s)
6. ก็มีแต่ผู้หญิงนะสิถึงไม่คิด [kx^hit⁴] (s)
7. ที่นี้แหละ ย่าว่าแกต้องคิดอย่างที่ย่าบอกนี่แหละ [kx^hit⁴] (s)
8. ส่วนร้านกฟที่ซ้อปเนี่ยฉันจะให้คุณหญิงพิมดูแล [k^hun¹] (us)
9. อะเดี๋ยวขอโทษ [k^hwɔ⁵] (s)
10. เงินในกระเป๋าถูกตักไปเป็นของคนอื่นเนี่ยมันไม่คุ้มกับความเหนื่อยที่แม่ทามาจะ [k^hwɔŋ⁵] (us),
[k^hum⁴] (s),
[k^hwaam¹] (s)
11. เอาไว้ให้ได้ซะก่อนเถอะนะแล้วค่อยคุย [k^hwɔj³] (us),
[k^huj¹] (s)
12. ขอให้รางวัลมีความสุข [k^hwɔ⁵] (s),
[k^hwaam¹] (us)
13. จะคิดอะไรก็คิดในสิ่งดีๆ ใส่ตัวสิลูก [kx^hit⁴] (s),
[kx^hit⁴] (s)
14. ย่าให้เครื่องเพชรนี่แล้วนี่ก็อย่าเคยตัว [k^hruumj³] (s)
15. ย่าอยากได้เครื่องประดับฟุ่มเฟือยเพิ่มขึ้นอีกรู้ไหม [k^hruumj³] (s)
16. เลิกคิดถึงคนที่เขาไม่เห็นคุณค่าของเราซะทีเถอะ [kx^hit⁴] (s),
[k^hun¹] (us),

17. ย่าคิดว่าแม่นี่เขาลืมเราแล้ว [k'wɔŋ⁵] (us)
 [kx^hit⁴] (us)
18. ความรักของย่านี่มีให้รวงข้าวมากพอแล้วนะ [k^hwaam¹] (s),
 [k^hwɔŋ⁵] (us)
19. ฉันกำจัดเอลซี่ไปจากชีวิตเธอ ไม่ใช่หมายความว่าจะให้เธอนั่งเฉยกับลูกสาว [k^hwaam¹] (s)
20. คนเก่าที่เขาทำอยู่นี่เขาไม่ค่อยสนใจเลย ร้านมันออกมาไม่ดีเท่าที่ควร [k^huan¹] (s)
21. ช่วยหาแม่ครัวให้แม่สักคนนึงเถอะ [k^hruua¹] (s)
22. แม่อยากจะทำแม่ครัวใหม่ [k^hruua¹] (s)
23. เธอควรจะทำงานนี้นะ [k^huan¹] (s)
24. นี่ไม่มีใครกินข้าวเลยหรือ [k^hraj¹] (s)
25. เรื่องผู้หญิงฉันไม่ยุ่ง แต่จะทำอะไรนะขอให้ใคร่ตรงให้ดี [k^hwɔ⁵] (us)
26. ฉันเลี้ยงลูกมาโดยลำพัง ทำงานหนักไม่แพ้ว่าพวกเธอเวลานี้ แต่ฉันมีเวลาให้ลูก ไม่เคยเลี้ยงลูก
 ทิ้งๆ ขว้าง - ขว้าง [k^hwaan³] (us),
 [k^hwaan³] (s)
27. ขอให้พูดเรื่องรวงข้าวครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย [k^hwɔ⁵] (s)
28. เป็นเจ้าของไม่ใช่ว่าจะมีหน้าที่จ่ายอย่างเดียว [k^hwɔŋ⁵] (us)
29. มันต้องกะเอียบครอบขอบ [k^hwɔp³] (s)
30. เด็กสมัยนี้เลี้ยงยากนะคุณภา [k^hun¹] (us)
31. คุณภาต้องมานะ [k^hun¹] (us)
32. ขอ ..... [k^hwɔ⁵] (s)
33. เที่ยงนี้แม่มีนัดทานข้าวกับคุณหญิงพิม [k^hun¹] (us)
34. วันนี้แม่จะคุยกับคุณหญิงพิมเรื่องร้านดอกไม้ที่โรงพยาบาล [k^huj¹] (s),
 [k^hun¹] (us)

ตอนที่ 12

เฉลา ประสพศาสตร์ อายุ 45 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ดาวพระศุกร์”

1. โถคุณหนูแดงขา นมมันนะแก่แล้วนะคะพูดไม่เป็นหรอกคะ [k^hun¹] (us)
2. คุณหนูนะเป็นคนใจอ่อน และก็ ... ขี้ตกใจอย่างนี้มานานแล้วล่ะคะ [k^hun¹] (s),

3. คุณหนูชา [kx^hii³] (s)
4. คุณหนู [k^hun¹] (s)
5. คุณหนูชา [k^hun¹] (us)
6. คุณหนู [k^hun¹] (s)
7. คุณหนูชา [k^hun¹] (s)
8. แล้วคุณหนูตามพบเด็กคนนั้นไหมคะ [k^hun¹] (s)
9. โถคุณรัศมีชา [k^hun¹] (s)
10. ชูระอะไรล่ะคะที่คุณศศิเธอจะตั้งหน้าตั้งตาตามหาเด็กคนนั้นให้พบ [k^hun¹] (s)
11. เธอก็ทราบว่าคุณรัศมีนะ ไม่ชอบ [k^hun¹] (s)
12. ก็เพราะว่าปากอย่างนี้ละสิคะคุณภาคนะเธอถึงปล่อยให้มันเป็นแม่สายบัวแต่งตัวเก๋อ [k^hun¹] (us)
13. คอยมาจนบ้านนี้ไงล่ะคะ [k^hooj¹] (s)
14. คุณศศิคะคุณศศิ [k^hun¹] (s)
15. แหมนมมนะขวางนมเชื่อมจึงเลยคุณหนู [k^hwaan⁵] (s)
16. ไม่เสียหลายหรือคะคุณนม เดินดูๆ ก็พอจะรู้ว่าอะไรเนี่ยมันถูกเคลื่อนย้ายไปบ้าง [klunun³] (s)
17. คนสมัยนี้มันไว้ใจไม่ค่อยจะได้ล่ะคะคุณนมชา [k^hooj³] (s)
18. แม่แมวนะเขาหัวง่ะ เขาว่าดาวพระศุกร์ออกจากบ้านไปนะคะคงอาจจะไปน่ะคะ [k^hooj⁵] (s)
19. กำลังคิดอะไรอยู่หรือคะคุณหนูชา [kx^hit⁴] (s), [k^hun¹] (us)
20. โหจะคิดทำไมให้รักสมองคะคุณหนู [kx^hit⁴] (s)
21. พอเถอะคะคุณหนูชา [k^hun¹] (us)
22. นมก็จนปัญญาเหมือนกันล่ะคะคุณหนูชา [k^hun¹] (us)
23. น้ากับหลานนะคุณหนู [k^hun¹] (us)
24. โอ้อย่างนี้ยังไม่ได้นะคะคุณหนูชา [k^hun¹] (us)
25. นมไม่ยอมให้คุณหนูนะต้องกินแกลงใจกะท่านนายพล [k^hun¹] (us)
26. เขาไว้ค้อย ค้อยคิดกันให้รอบคอบดีกว่าคะคุณหนูชา [kx^hooj¹] (s), [kx^hooj¹] (s), [k^hit⁴] (s), [k^hooj³] (s),

27. คำ ขอบคุณค่ะ [k^hun¹] (us)
28. เรื่องอะไรคะคุณนมา ถึงกับอุจาดบาดตายขนาดนั้นคะคะ [k^hoo²] (s)
29. ร้ายคุณนมา คิฉันขอร้อง อย่าให้คุณศศิรู้เรื่องนี้เลยเชียวคะ [k^hoo²] (s)
30. ทุกวันนี้คะคะ คุณศศิเธอก็มีเรื่องคิมาอยู่แล้วคะ [kx^hit⁴] (s)
31. อย่างนั้นนมาก็ไปคอยที่เรือนโน้นคะคะ [k^hoo²] (s)
32. ... เห็นคุณภาพออกมาจากห้องนอนดาวพระศุภร์หลายครั้งแล้วคะ [k^hraŋ⁴] (s)
33. นมหมายความว่า คุณรัศมีนะอย่างหวงเนื้อหวงตัวมากเกินไป [k^hwaam¹] (s)
34. ถ้าเมื่อสิ้นคุณหนูแล้ว คุณหนูแดงจะอยู่กับใครคะคะ [k^hraj¹] (s)
35. จะกั๊วขี้ขี้ขึ้นมาทำไมให้มันอ๊ปปยสอดตูละคะ [kx^hiia²] (s)
36. นมนะไม่เข้าใจเลยว่าคุณหนูจะต้องไปยุ่งกะเขาอีกทำไม ในเมื่อเขาก็ไปตามทางของเขาดีแล้ว [k^hooŋ⁵] (us)
37. ประเดี่ยท่านกลับมาที่บ้าน ไม่เห็นใครก็หงุดหงิดนะคะคุณหนู [k^hraj¹] (s)
38. หมูนี่เธอไม่มีอะไรจะทำ เธอก็ไปที่ร้านขายดอกไม้ของแม่ควาบ่อยๆ ค่ะ [k^hooŋ⁵] (us)
39. ใคร - ใคร เขาก็ทราบว่าคุณรัศมีเนี่ยเป็นคู่หมายของคุณภาคมานานหลายปีแล้ว [k^hraj¹] (s),
[k^hraj¹] (s),
[k^hooŋ⁵] (us)
40. เธอก็ครองตัวของเธอให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง [k^hrooŋ¹] (s),
[k^hooŋ⁵] (us)
41. ให้นมคิดก่อน [kx^hit⁴] (s)
42. คุณหนูของนมไม่ได้เป็นไรใช่ไหมคะ [k^hooŋ⁵] (us)
43. จะบอกความจริงกับเขาอย่างนั้นหรือ [k^hwaam¹] (s)
44. ถ้าคุณนมเป็นอย่างคิฉัน คุณนมจะทำยังไงคะ นอกจากเราเนี่ยจะพยายามรักษาชื่อเสียงของเจ้านายของเราคะคะคุณนม [k^hooŋ⁵] (us)
45. แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นคิฉันทำเพื่อคุณหนูของคิฉันคนเดียว [k^hooŋ⁵] (us)
46. คิฉันต้องการให้คุณหนูของคิฉันเนี่ยกะบริสุทธิ์ผุดผ่อง [k^hooŋ⁵] (us)
47. งามในสายตาของคนทุกคนคะคะคุณนมา [k^hooŋ⁵] (us)

ตอนที่ 13

โอมฉาย ฉัตรวิไล อายุ 45 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ โศคเดี่ยวไม่เดี่ยวขาย ”

1. แม้ว่าวันหลังเอาที่นอนออกทะเลดีไหม ยังไง ก็ไม่นอนอยู่แล้วต้องมาคุยกับผู้ดีนี่แหละ
[k^hut⁴] (s),
[k^huu⁴] (s)
2. เอาไปให้เด็กข้างบ้านทะเลดีไหม เขาเวียนมาขออยู่เรื่อย
[k^hoo⁴] (s)
3. เราไม่ควรรีบร้อนเสนอขายสินค้าให้กับลูกค้า
[k^huan¹] (s)
4. สิ่งแรกที่เราควรกระทำก็คือ สร้างความเป็นมิตรให้กับลูกค้า
[k^huan¹] (s),
[k^hwaam¹] (us)
5. ห่วงใยบุคลิกลักษณะของลูกค้า
[k^hoo⁴] (s)
6. ขอโทษนะคะ
[k^hoo⁴] (us)
7. ไปล่ะคะ ขอบคุณ
[k^hoo²] (us),
[k^hun¹] (s)
8. ควรจะคิดก่อนทำนะ
[k^huan¹] (s),
[k^hit⁴] (s)
9. ทำไมไม่บอกแม่ แม่จะได้ไปหาซื้อข้าวของที่ลูกจำเป็นต้องใช้ไง
[k^hoo⁴] (s)
10. ขอโทษ
[k^hoo⁴] (us)
11. ขอโทษ
[k^hoo⁴] (us)
12. ขอโทษ
[k^hoo⁴] (us)
13. คือแม่ไปคิดขึ้นใจ คิดว่าเอาไอ้ที่นั่นนะมันจะมีสาว ๆ ให้ลูกนะตามจับบ้างรีไปล่า
[k^hit⁴] (s),
[k^hit⁴] (s)
14. ก็คุณนะแหละ
[k^hun¹] (s)
15. คุณนะแหละ
[k^hun¹] (s)
16. คิดมั่งคิดมากอะไรกันก็พ่อพูดอยู่เดี๋ยวนี้อเอง เวลาเลขาพ่อจะขอขึ้นเงินเดือน เราจะทำแบบนี้
[k^hit⁴] (us),
[k^hit⁴] (us)
17. พ่อจะอย่าเพิ่งขัดคอซี
[k^hoo⁴] (s)
18. คือลูกจะเป็นคนที่รู้สึกเฉยๆ กับความทุกข์ของคนอื่นมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วไม่ใช่หรือลูก
[k^hwaam¹] (us),
[k^hoo⁴] (us)
19. แล้วย่าลืมขอใบเสร็จมาด้วยนะ
[k^hoo⁴] (us)

20. นี่ต้องเป็นเนื้อคู่กันแน่ๆ เลยลูก [k^huu³] (s)
21. ลูกเชื่อเรื่องพรหมลิขิตไหมลูก [k^hit²] (s)
22. แม่ที่นี่ไม่คิดจะมาอยู่กับพ่อลูกเลยนะ [k^hit⁴] (s)
23. ชีโร่ [k^hi³] (s)
24. มันต้องเป็นเพราะพรหมลิขิตแน่ๆ เลยลูกนะ [k^hit²] (s)
25. ตามความคิดแม่เนะ แม้ว่าลูกคิดเข้าข้างตัวเองมากไป [k^hwaam¹] (us),
[k^hit⁴] (s)
26. แล้วลูกลองคิดดูนะ ... [k^hit⁴] (s)
27. สมัยก่อนคุณพ่อเนะ คุณพ่อยอมไปเรียนตึระนาค [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (s)
28. ก็รู้อยู่แล้วว่าลูกเรานะมันไม่ค้อยเต็มบาท [k^hooj³] (us)
29. แล้วทำไมจะต้องเครียดอะไรกันขนาดนี้ [k^hriiat³] (s)
30. อ่านแบบสบายๆ ประเภทว่าค้อย – ค้อยจำ [k^hooj³] (s),
[k^hooj³] (s)
31. แล้วก็ค้อย ค้อย – ค้อยนี่ก [k^hooj³] (s),
[k^hooj³] (s),
[k^hooj³] (s)
32. เมื่อคราวที่แล้วก็ซ่อมได้ นี่ยกเครื่องใหม่ไปทีหนึ่งแล้ว [k^hnamang³] (s)
33. ชีโร่คุณพ่อ คุณพ่อ [k^hi³] (us)
34. นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ลูกของเราบอกว่ามีแฟน [k^hooj⁵] (us)
35. ใจเย็นๆ พ่อหนุ่มน้อยของแม่ [k^hooj⁵] (us)
36. ก็ถ้าเผื่อว่าแม่เป็นสาวน้อยคนนี้ ลูกลองคิดดูซิจะเด็กผู้หญิงคนนึงเนะจะเที่ยวไปบอกใครต่อใคร
ใหม่ว่าฉันมีแฟนแล้ว [k^hit⁴] (us)

ตอนที่ 14

บรรเจิดศรี ยมาภัย อายุ 45 ปี ขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ดาวพระศุกร์”

1. เมื่อคืนนี้คุณภาคกลับคืนกรีเปล้า [k^hun¹] (s)
2. ไหนแกไปดูซิว่าคุณภาคไม่สบายเป็นอะไรไปกรีเปล้า [k^hun¹] (s)
3. ฉันบอกตั้งหลายครั้งแล้วว่าเราจะพูดจะจาอะไรเนี่ยให้มันระวังไว้บ้าง [k^hraŋ⁴] (s)

4. แล้วเดี๋ยวไปบอกแม่ดาวด้วยนะว่าถ้าคุณภาคไปทำงานแล้วเนี่ยให้มาหาฉันหน่อย
[k^hun¹] (s)
5. เธอคงถือตัวว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่คุณภาคตัวเล็กๆ อย่างเมื่อก่อน
[k^hun¹] (s)
6. สวรรค์ดีค่ะ คุณศศิให้ไว้พระเออะ
[k^hun¹] (s)
7. กำลังคุยกันเรื่องแม่ดาวพระศุกร์นี่ค่ะ
[k^huj¹] (s)
8. นมกำลังตำหนิพ่อแม่ของแม่ดาวพระศุกร์นี่ค่ะ
[k^hooŋ⁵] (us)
9. คุณหนูแดง โชคดีนะค่ะที่มีคุณพ่อคุณแม่อย่างท่านนายพลกับคุณศศิ
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s)
10. แต่อย่างว่านะค่ะ ของอย่างนี้มันก็แล้วแต่วาสนาเหมือนกัน
[k^hooŋ⁵] (s)
11. วันนี้เป็นอะไรไปอี ถึงได้พูดจาไม่ได้ความอย่างนี้
[k^hwaam¹] (s)
12. ขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย
[k^hoo⁵] (s)
13. คุณหนูคะอย่าไปโกรธแม่แม่นั้นเลยค่ะ คิดกันไว้ดีกว่าแก้ะนะค่ะ
[k^hit⁴] (s)
14. นี่ถ้าไม่เกี่ยวกับแม่ดาวพระศุกร์ คุณภาคก็คงไม่คิดจะไปทานมหรอคนะค่ะ
[k^hu¹] (us),
[k^hit⁴] (s)
15. ร้อยวันพันปี คุณภาคไม่เคยคิดจะไปทานมเลย
[k^hun¹] (us),
[k^hit⁴] (s)
16. แน่ใจนะว่าจะตอบฉันตามความจริง
[k^hwaam¹] (us)
17. คุณภาคนะเธอมีเชื้อมีแถว
[k^hun¹] (us)
18. ถ้าจะรักใครชอบใครสักคน ก็ควรจะได้นคนที่คู่ควรกัน
[k^hraj¹] (s),
[k^hraj¹] (s)
19. แม่ดาวคงไม่อยากจะให้ใครเขานินทาใช้ไหมว่าคุณภาคนะเธอได้เด็กในบ้านเป็นเมีย
[k^hraj¹] (s)
20. วิจัยความรู้เรื่องกับข้าวกับปลาที่งานประดิษฐ์ต่างๆเนี่ยฉันก็ได้ถ่ายทอดให้ทั้งหมด
[k^hwaam¹] (s)
21. รีบตัดสินใจซะเถอะแม่ดาว จะเลือกใครก็เลือกซักคนหนึ่ง
[kx^hraj¹] (s)
22. แม่แม่นั้นพูดอย่างนี้มาตั้งหลายครั้งหลายหนแล้วนะ
[k^hraj⁴] (s)
23. ฉันเองก็ใช้ว่าจะไม่คิดถึงเรื่องนี้
[k^hit⁴] (s)
24. ฉันดูคุณนะ แม่ดาวนี่ก็ไม่ได้รักใคร่ชอบพอะไรคุณเสกหรือ
[k^hraj³] (s)
25. ความรู้เล็กๆ น้อยๆ คิดตัวพวกนี้ ...
[k^hwaam¹] (s)

26. แหม ... ก็พวกหล่อนน่าจะทำงานออกสารพัด ขี้มือสกปรกจะตาย [kx^hi³] (s)
27. อืม ขอบใจนะ [k^hɔɔp²] (us)
28. นี่ฉันกำลังคิดว่าจะไปปรึกษาคุณศศิอยู่ที่เดียว [k^hit⁴] (s)
29. ฉันรู้ ถึงได้คอยเอาไว้ใช้ที่นี่ไง [k^hɔɔj¹] (s)
30. คุณภาพคะ [k^hun¹] (us)
31. นมทราบคะว่าคุณภาพยังไม่ค่อยมีเวลา [k^hɔɔj¹] (s)
32. คุณภาพขา .... [k^hun¹] (us)
33. เห็นแมวไปบอกว่าแม่ดาวน่าจะเขาขนข้าวขนของไปแล้วเธอ [k^hɔɔŋ⁵] (s)
34. ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะขอให้เธอมาช่วยเป็นธุระให้หน่อยนึ่ง [k^hɔɔ⁵] (s)
35. ฟุ้งซ่าน นั่นมันละครโทรทัศน์นะะ [k^hɔɔn¹] (s)
36. นมอยากมาคุยกับคุณภาคหนอย [k^hun¹] (us)
37. มานั่งคอยเสียหุฟุ้งอยู่ทำไม [k^hɔɔj¹] (s)
38. ก็มากราบขอโทษ [k^hɔɔ⁵] (s)
39. ความจริงเขาก็ไม่ใช่เด็กก้าวร้าวะไรนักหนา [k^hwaam¹] (us)
40. นมคิดแค่นั้น [k^hit⁴] (us)
41. นมอยากจะขอรองนะคะคุณภาค [k^hɔɔ⁵] (s),
[k^hun¹] (us)
42. คุณภาคจะทำอะไรตามที่ใจคิดไม่ได้นะคะ [kx^hit⁴] (s)
43. คุณรัศมีแนใจเธอคะ [k^hun¹] (us)
44. นังฟุ้งโดยไม่ต้องออกความเห็นได้ไหม [k^hwaam¹] (us)
45. คุณรัศมีอย่าเพ็งติโทษตีพายไปเลยนะคะ [k^hun¹] (us)
46. เอาใจให้นมเนี้ย ลองถามคุณภาคเธอดูก่อน [k^hun¹] (us)
47. ถ้านมตายไป นมจะแบกหน้าไปพบคุณพ่อคุณแม่ของคุณภาคได้ยังงักัน [k^hɔɔŋ⁵] (us)
48. ถ้าหากนมปล่อยให้คุณภาคไปคว่าเอาผู้หญิงที่ไม่มีหวนอนปลายเท้ามาเป็นคุณผู้หญิงของที่นี้
[k^hɔɔŋ⁵] (us)
49. ไม่มีหรอกคะะ แต่นมคิดถึง [k^hit⁴] (s)
50. นมเลียงของนมมา นมก็มีจุดประสงคอย่างเดียวให้คุณภาคมีความสุข [k^hɔɔŋ⁵] (us)
51. เป็นยังงับ้างคะคุณศศิ คอยยังชวัร์ยัง [k^hɔɔj³] (us)
52. เธอจะได้ไปปรับความเข้าใจกับคุณรัศมีชะเลย [k^hwaam¹] (us)
53. เดียวเอาไว้กลับมาตอนเ็นคอยคุยกันก็ได้ [k^hɔɔj³] (us)
54. ของเราน่าจะรอไว้ให้แม่เมียนเขามารับไปตรวจอาการที่โรงพยาบาลศรีชัญญาก็แล้วกันนะ
[k^hɔɔŋ⁵] (us)

55. ไปช่วยทำอะไรความสะอาดที่ตึกใหญ่ไว้ [k^hwaam¹] (us)
56. นมนี้ได้เย็นแฉะๆ มา แต่นมอยากทิ้งจากปากของคุณภาคเอง [k^hwoŋ⁵] (us)
57. คอยดูนะ ถ้าคุณหนักกลับมาคราวนี้ นมจะไม่ปล่อยให้อยู่กับคุณภาคอีก [k^hwoŋ¹] (us)

คนที่ 15

วิไลวรรณ วัฒนพานิช อายุ 45 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”

1. คุณแม่น้ำพริกคะ [k^hun¹] (us)
2. เธอว่าเธอโตพอแล้ว ปีกล้าขาแข็งจะไปไหนมาไหนเนี่ยไม่ต้องบอกเล่าเก้าสิบกับใครทั้งนั้น [k^hraj¹] (s)
3. เนี่ยนะ ถ้าไม่มีแม่สักคนคอยค้ำค้ำเป็นหางเสือ ไม่รู้ว่ายายนุ้ยเนี่ยจะเป็นยังไง [k^hwoŋ¹] (s)
4. มาเติมข้าวให้คุณท่านสิ [k^hun¹] (us)
5. คุณแม่ฉันไม่ได้หุหนวกนะยะ [k^hun¹] (s)
6. ทานของหวานแล้ว น้ำเย็นไม่มีเนี่ย [k^hwoŋ⁵] (s)
7. ได้หน้าสิมนาย ได้ซ้ายสิมขวา [k^hwaa⁵] (s)
8. ขอบใจจ๊ะ [k^hwoŋ²] (us)
9. ขอบใจมากนะ [k^hwoŋ²] (us)
10. ที่คุณสองคนเอาข้าวของมากมายมากำนำลฉันกับคุณแม่เนี่ย [k^hun¹] (s),
[k^hwoŋ⁵] (s),
[k^hun¹] (us)
11. แล้วไหนเธอมากกล่าวหาหลานสาวของฉันไปทำเรื่องระยะคำบอนอะไรกับเธอล่ะ [k^hwoŋ⁵] (us)
12. คุณชิน คุณหงษ์ พาลูกคุณออกจากบ้านฉันไปเตยวนี้ [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (s)
13. ตระกูลทั้งบารมีพระธรรมของเราอะ ไม่มีใครทำเรื่องด่าทรามอย่างนั้นเน้ [k^hwoŋ⁵] (us),
[k^hraj¹] (s)
14. คุณเป็นใครอะ [k^hun¹] (us)

15. ที่เขาว่าเป็นหลานชายคนเดียวของน้องใจโลที่เหลื่ออยู่นะเธอ [k^hวอŋ⁵] (us)
16. จ้า ขอบใจจ๊ะ [k^hวอp²] (s)
17. แต่เมื่อสมัยสาว ๆ ย่าไม่เคยไปเที่ยวกับกลุ่มของน้องใจโลเขาณะ [k^hวอŋ⁵] (us)
18. สงสัยจะจริงของแม่พิมนะ [k^hวอŋ⁵] (us)
19. พุดถึงน้องใจโลเนี่ย เออ... ก็คิดถึงเขาณะ [k^hit⁴] (us)
20. จะคบหาเพื่อนมันต้องให้ได้อย่างจีลี คุณจะสมน้ำสมเนื้อกับครอบครัวของเราหน่อย
[k^hroop³] (s)
[k^hruua¹] (s),
[k^hวอŋ⁵] (us)
21. นี่แกมเอาขนมจีนน้ำยาดำรับท่านชายมาฝากแม่กะคุณทวดด้วยนะ [k^hun¹] (us)
22. พ่อคุณ ไปตลาดมาเองเชียวหรือจ๊ะ [k^hun¹] (s)
23. พ่อคุณ [k^hun¹] (s)
24. หนูอะควรจะเอาอย่างพี่เขาไว้บ้างนะ [k^huan¹] (s)
25. สงสัยคราวนี้เธอจะได้ถูกเขยเป็นท่านชายซะแล้วละ [k^hraaw¹] (s)
26. สมัยนี้จะหาผู้ชายดีๆ มีคุณสมบัติครบถ้วนอย่างท่านชายเทพยิ่งขงเนี่ยหายากยิ่งกว่างเข้มนใน
มหาสมุทรซะอีก [k^hun¹] (s)
[k^hrop⁴] (s)
27. ขาดคุณสมบัติทางด้านของความเป็นผู้ดี [k^hun¹] (s)
[k^hวอŋ⁵] (us),
[k^hwaam¹] (s)
28. คุณทวดจะเก๋สืบแล้ว ไม่มีพินเคี้ยวหรือกจ้า [k^hun¹] (us),
[k^hiiaw⁴] (s)
29. ไปคะคุณแม่ [k^hun¹] (us)
30. อู๊ตตายพ่อคุณ ... [k^hun¹] (s)
31. นี่ของหวานยังไม่ได้ทานนะลูก [k^hวอŋ⁵] (s)
32. ย่าบอกให้นั่งลงทานของหวานก่อน [k^hวอŋ⁵] (s)
33. นางอึ้ง เอาของหวานมาให้คุณนุ้ย [k^hวอŋ⁵] (s),
[k^hun¹] (us)
34. ทุกครั้งที่นั่งกับเราเนี่ยจะต้องตรงเวลาเสมอ [k^hrag⁴] (s)
35. ขอคิมให้กับการกลับมาของทำยชายอีกครั้งนะจ๊ะ [k^hวอ⁵] (s),
[k^hวอŋ⁵] (us),
[k^hrag⁴] (s)

36. ที่ถามเธอสองคนเนี่ยก็เพราะอยากรู้ว่า เธอสองคนเนี่ยคิดยังไงกับท่านชาย
[k'it⁴] (s)
37. แม่ว่านะ วันนี้ถ้าท่านชายมาละก็ แม่จะต้องคุยกะท่านชายให้รู้เรื่องรู้ราวกันไปซะเลย
[k'uj¹] (s)
38. แล้วนี่ถ้าวันดีคืนดีมีพระเอกขี่ม้าขาวมาตัดหน้า พ่อเทพจะว่ายังไงล่ะ
[kx'ui²] (s)
39. ถ้าพ่อเทพมันใจรักจริงหวังแต่ง ขอพ่อกับแม่เขาเลยสิจ๊ะ
[kx'wv⁵] (s)
40. เป็นอันว่าพ่อแม่ฝ่ายหญิงเนี่ยเขาไม่ขัดข้องล่ะ พ่อเทพมันเอาไว้ก่อนไหมล่ะ
[k'wv³] (s)

คนที่ 16

สุทธิจิตร วีระเดชาแห่ง อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “บึงเอิญผวยช่วยไม่ได้”

1. ใจลอยจนกระทั่งเอาแก้วน้ำเนี่ยชนกับจานจนเสียงดัง ไปถึงในครัวเชียวนะลูก
[k'ruua¹] (s)
2. ก็ของมันลูกนี่ลูก
[k'wv⁵] (s)
3. เจ้าของเนี่ยเขาปิดบริษัท
[k'wv⁵] (s)
4. แก้วลูกช่วยเอาแคชเชียร์เช็กเนี่ยไปให้ญาติชายชานูด้วยนะลูก
[k'uu¹] (us)
5. เจ้าของที่ดินเนี่ยเขาเป็นเพื่อนกับญาติ
[k'wv⁵] (s),
[k'uu¹] (us)
6. เหนี่งี้ดีคืนะญาตินี่
[k'uu¹] (us)
7. นี่ลูกรู้ใหม่ว่าบรรพบุรุษของเราสองตระกูลเนี่ยเคยร่วมรบป้องกันกรุงศรีอยุธยาด้วยกัน .....
จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ญาติเนี่ยรับราชการอยู่ที่กระทรวงการต่างประเทศ ส่วนญาติชายพ่อของหนู
สุดาเนี่ยก่อนที่ท่านจะสิ้นท่านก็เคย รับราชการเป็นปลัดอยู่ที่กระทรวงการต่างประเทศ
[k'wv⁵] (us),
[k'uu³] (s),
[k'uu¹] (s),
[k'uu¹] (us),
[k'wv⁵] (s)
8. แม่นี่นะต้องการที่อยากจะให้ญาติเนี่ยจัดพิธีแต่งงาน โดยเร็วที่สุดเลยนะคะ

9. ใครจะพูดด้วย [k^hun¹] (s)
 [k^hraj¹] (s)
10. หนูนะใจอ่อนเหมือนจี๊ดึงคนไฟ [k^hii³] (s)
11. แม่โทรคุยกับหม่อมมะปราง หม่อมย่าของคุณชาติ [k^huj¹] (s),
 [k^hวอญ⁵] (s),
 [k^hun¹] (s)
12. ท่านจะมาเป็นเจ้าแก้วมาสู่ขอตนเอง [k^bวอ⁵] (s)
13. แม่นัดกับคุณชาติแล้ว [k^hun¹] (us)
14. สร้อยไข่มุกนี้ขียนะเป็นของมรดกตกทอดสมัยอยุธยาตอนกรุงแตกนะลูก [k^hวอญ⁵] (s)
15. มันเป็นของบรรพบุรุษนะลูกจ๋า [k^hวอญ⁵] (us)
16. ดิฉันไม่ขัดข้องค่ะ [k^hวอญ³] (s)
17. ขอบคุณคุณนกวลัยมากนะคะ [k^bวอญ²] (us),
 [k^hun¹] (s),
 [k^hun¹] (us)
18. เรื่องงานหมั้นของหนู [k^hวอญ⁵] (us)
19. แม่ก็เลยอยากให้คุณดูใจกันไปนานๆ แล้วค่อยหมั้นกัน [k^bวอญ³] (s)
20. ขอบใจมากจ๊ะ [k^bวอญ²] (us)
21. ลีบครึ่งค่ะ [k^hrunj³] (s)
22. คู่หมั้นคุณชาติ หนูสุดาร้าไฟค่ะ [k^bun³] (s),
 [k^hun¹] (us)
23. คุณนาวิน [k^bun¹] (us)
24. คุณนาวินคะ [k^hun¹] (us)
25. คุณนาวินมีธุระอะไรไปล่าคะ [k^bun¹] (s)
26. ไม่ใช่ความผิดของคุณนาวินเลยนะคะ [k^bwaam¹] (s),
 [k^hวอญ⁵] (us),
 [k^hun¹] (s)
27. เถียงคำไม่ตกปากเลยนะคะคุณนาวิน [k^hun¹] (us)
28. ก็เครียดอยู่เหมือนกันค่ะ [k^hriiat³] (s)

29. คิดอยู่เหมือนกันเลยคะ

[k^hit⁴]

(s)

บทที่ 17

ดวงตา ตุงคะมณี

อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง "โศคเดี่ยวไม่เดี้ยวคาย"

1. ขอบคุณคะ

[k^hวอ²]

(us),

[k^hun¹]

(us)

2. ขอบคุณค่า

[k^hวอ²]

(us),

[k^hun¹]

(us)

3. ขอบคุณคะ

[k^hวอ²]

(us),

[k^hun¹]

(us)

4. ไครอะลูก

[k^hraj¹]

(s)

5. นี่ไคร

[k^hraj¹]

(s)

6. ที่จริงแม่ควรจะอยู่กับลูก

[k^huan¹]

(s)

7. แม่ขอโทษ

[k^hวอ⁵]

(us)

8. มันไม่มีไครรู้ใจแม่ซักกะคนนึ่ง

[k^hraj¹]

(s)

9. ไครอะ

[k^hraj¹]

(s)

10. ไม่รู้ว่าจะมีไครเขามารักแม่เหมือนกะที่พ่อเขารักกรีเปล่า

[k^hraj¹]

(s)

11. เอาของไปไซว์

[k^hวอ⁵]

(us)

12. ลูกไปเจอไครมานะคะ

[k^hraj¹]

(s)

13. คิดอย่างนี้ก็ดี

[k^hit⁴]

(us)

14. แล้วคิดจะไปอีกริเปล่าละ

[k^hit⁴]

(us)

15. คิดได้อย่างนี้ดีลูก เพราะว่าคนสมัยนี้กะหาไว้ใจไครไม่ได้เลยจริงๆ แล้วอีกอย่างนึ่งแม่เฒ่า
ของแม่คงอยากจะทำบุญด้วยละ

[k^hit⁴]

(s),

[k^hraj¹]

(s),

[k^hวอ⁵]

(us)

16. นี่จำไม่ได้หรอกะเพราะฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นไคร

[k^hun¹]

(us),

[k^hraj¹]

(s)

17. คุณเป็นใครหรือ [k^hun¹] (us),
[k^hraj¹] (s)
18. นี่คุณ [k^hun¹] (s)
19. ฉันไม่ได้โกรธคุณนะ เพราะฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร [k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hraj¹] (s)
20. นี่คุณคงอยากจะถูกกับนิชาลูกสาวฉันใช่ไหม [k^hun¹] (s)
21. ทีหลังบอกให้เขาเช็คให้ดีซะก่อนแล้วค่อยพูด [k^hวอ³] (us)
22. นี่ไม่คิดอยากจะไปเที่ยวไหนกะใครเขาเลยหรือลูก [k^hit⁴] (s)
23. วันนี้ยังไม่คิดสักวันนึงก็ต้องคิดลูก [k^hit⁴] (s),
[k^hit⁴] (s)
24. ปวดหัวทุกทีเลยคุณกะดาบ๊อบนี่ที่ไรเนี่ย [k^huj¹] (s)
25. ลูกฉันฝากชื่อของ [k^hวอ⁵] (s)
26. เคยเห็นรีเป่ล่าเนี่ยกิสต์รายชื่อของนะ [k^hวอ⁵] (s)
27. มันจะมีแผ่นกระดาษสี่เหลี่ยมเล็กๆ เขียนจกรายชื่อของไว้ [k^hian⁵] (s),
[k^hวอ⁵] (s)
28. แล้วมันไปไหนของมันล่ะ [k^hวอ⁵] (us)
29. คุณเนือยูรีเป่ล่า [k^hun¹] (us)
30. อย่างน้อยแกลควรจะโทรศัพท์ไปบอกฉันก่อนซี [k^huan¹] (us)
31. แล้วนี่ถ้าเกิดเขา^{รู้}ความจริงขึ้นมาก็โกรธฉันแฮะสิ [k^hwaam¹] (us)
32. หมายความว่าไง [k^hwaam¹] (us)
33. คิดถึงจังเลยลูก [k^hit⁴] (us)
34. กระดาษจกรายการที่หนูจะให้ชื่อของนะ [k^hวอ⁵] (s)
35. แล้วเขาไปไหนของเค้า [k^hวอ⁵] (us)
36. แต่ค้อยังชั่วหน่อยูรีไหมโว้ย [k^hวอ³] (s)
37. เขายังไม่ค้อยูรู้เรื่องอะไรซักเท่าไร [k^hวอ³] (s)
38. เซี่ยคะคุณหลวง [k^hun¹] (us)
39. ข้อนั้นนะฉันรู้แล้ว [kx^hวอ³] (s)

40. ค่อยยังชั่วหน่อย [k^h wɔj³] (us)
41. แม่ขอโทษนะที่โทรมารบกวน [k^h wɔ⁵] (us)
42. ก็เขาไม่ค่อยจะอยู่บ้าน [k^h wɔj³] (s)
43. เรื่องแบบนี้แม่ก็ไม่ค่อยอยากเข้าไปยุ่งนะ [k^h wɔj³] (s)
44. เพราะฉะนั้นหนูก็ไม่ควรจะทำให้เขามีความรู้สึกมากมายขนาดนั้น [k^h uuan¹] (us)
45. ก็คิดได้แล้วจ๊ะ [k^h it⁴] (s)
46. คือแม่หมายความว่า ผู้หญิงเราเนี่ยนะถ้าถือว่าเราไม่ได้ไปให้ทำให้ทางอะไรอย่างงี้เราก็ไม่จำเป็นต้องไปบอกเขา [k^h waam¹] (us)
47. แต่หนูก็รู้นี้ว่าคุณตาท่านเสียไปแล้วนะลูก [k^h un¹] (us)
48. แม่ก็เลยพูดไปตามความเป็นจริงนะจ๊ะ [k^h waam¹] (us)

คนที่ 18

ศัญญรัตน์ โลหะนันท์ อายุ 40 ปี ขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ท่านชายก้ามระลอก”

1. วันนี้มีน้ำพริกของโปรดหนูด้วยนะ [k^{h5}] (s)
2. คงไม่อย่างนั้นล่ะคะคุณแม่ [k^h un¹] (us)
3. ยัยนุ้ยคงไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น [k^h waam¹] (s)
4. นุ้ยกราบขอโทษคุณย่าเดี๋ยวนี้ [k^{h5}] (us),
[k^h un¹] (us)
5. ลั่นขอโทษค่ะ [k^{h5}] (us)
6. แล้วของคุณนุ้ยล่ะจ๊ะ [k^{h5}] (us),
[k^h un¹] (us)
7. คืออย่างนี้ค่ะคุณแม่คะ [k^h un¹] (us)
8. คุณหงษ์แล้วก็คุณจีนคะอยากจะมาทาบตามตู้ของยายนุ้ยเป็นลูกสะใภ้ค่ะ [k^h un¹] (s),
[k^h un¹] (s),
[k^{h5}] (s)
9. นุ้ยนี่ลูกหนีแม่ไปเที่ยวกับคุณเจี๊ยะบเหอรูลูก [k^h un¹] (us)
10. คุณหงษ์คะ [k^h un¹] (s)

11. คุณหงษ์ [kx^h un¹] (s)
12. ฉันว่าคุณพาตาเจียบกลับบ้านไปก่อนดีกว่านะคะ [k^h un¹] (s)
13. ค่ะคุณแม่ [k^h un¹] (s)
14. แม่ไม่เคยรู้จักเพื่อนของคุณคนนี่เลยนี่จ๊ะ [k^{h5}] (us)
15. อ้อหลายชายคุณใจโลใจจะคุณแม่ [k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (us)
16. คุณใจโลใจคงแอบปลื้มคุณแม่ค่ะ [k^h un¹] (s),
[k^h un¹] (us)
17. พาคุณย่ามาคัดผมค่ะ [k^h un¹] (us)
18. แล้วยก๊วจะซื้อข้าวของกลับไปบ้านด้วย [k^{h5}] (s)
19. ยิ่งลูกเรียนสูงมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ลูกมีความสุขกว่าหน้ามากยิ่งขึ้น [k^h waam¹] (s)
20. ลูกจะได้พบกับคุณครูที่ดีๆ [k^h uu³] (s),
[k^h r¹] (s)
21. คุณย่าจะท่านเป็นห่วงเป็นใยลูกมากรู้ไหม [k^h un¹] (s)
22. ท่านถึงต้องคอยดักเตือน [k^h j¹] (s)
23. ท่านชายอาจจะไม่คิดอะไรกับยายนุ้ยก็ได้นะคะ [k^h it⁴] (s)
24. นี่แม่ว่าคอยอีกหน่อยดีไหมจ๊ะ [kx^h j¹] (s)
25. ไหนๆ ก็คอยมาตั้งนานแล้ว [kx^h j¹] (s)
26. ดิฉันเองก็ไม่เคยคิดว่าท่านชายเป็นคนอื่นนะคะ [k^h it⁴] (us)
27. คิดอยู่เสมอเห็นว่าท่านชายก็เปรียบเสมือนญาติของเราคนนึง [kx^h it⁴] (s),
[k^{h5}] (us)
28. ก็พวกชาวบ้านก็อยากรู้จักกันตามประสาของเขาแหละ [k^{h5}] (us)
29. โอ..จะว่าไงล่ะคะคุณ [k^h un¹] (s)

คนที่ 19

พิศมัย วิไลศักดิ์

อายุ 40 ปีขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”,

เรื่อง “โคกเคี้ยวไม่เคี้ยวคาย” และเรื่อง “เสน่ห์นางจิว”

1. ขอดักก่อนนะคะคุณพี่ใจโล [k^h oo⁵] (s),

	[k ^h um ¹]	(us)
2. <u>ขอโทษ</u> ค่ะ	[k ^h oo ⁵]	(us)
3. <u>เจ้าพระคุณ</u> ขอให้ลูก <u>พรีงหาเงิน</u> มาใช้ <u>ท่านชาย</u> ให้ได้ <u>เดอะ</u>	[k ^h uun ⁴]	(s),
	[k ^h oo ⁵]	(s)
4. <u>กลืน</u> <u>เหล้า</u> <u>กลืน</u> <u>เลย</u> <u>ลูก</u>	[kx ^h un ⁴]	(s)
5. <u>แต่นั่นมัน</u> <u>ตั้ง</u> <u>คม</u> <u>ของ</u> <u>แม่</u> <u>นะ</u>	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
6. <u>แม่</u> <u>จำ</u> <u>เป็น</u> <u>ต้อง</u> <u>ปรับ</u> <u>ประ</u> <u>คอง</u> <u>สถาน</u> <u>ภาพ</u> <u>ของ</u> <u>เรา</u>	[kx ^h ooŋ ¹]	(s)
7. <u>หมาย</u> <u>ความ</u> ว่า <u>ลูก</u> จะ <u>ทิ้ง</u> <u>แม่</u> <u>เธอ</u>	[k ^h waam ¹]	(s)
8. <u>จัด</u> <u>ข้าว</u> <u>ของ</u>	[k ^h ooŋ ⁵]	(s)
9. <u>หมาย</u> <u>ความ</u> ว่า <u>ไ้</u>	[k ^h waam ¹]	(s)
10. <u>แต่</u> <u>เขา</u> <u>ขอ</u> <u>เวลา</u> <u>หน้</u> <u>ย</u>	[k ^h oo ⁵]	(s)
11. <u>ขอ</u> <u>เวลา</u> <u>เขา</u> <u>ทำ</u> <u>ใจ</u> <u>หน้</u> <u>ย</u> <u>สิ</u> <u>คะ</u>	[k ^h oo ⁵]	(s)
12. <u>ท่าน</u> จะ <u>คิด</u> <u>สั</u> <u>ก</u> <u>เท่า</u> <u>ไ้</u> <u>หร</u> <u>คะ</u>	[k ^h it ⁴]	(s)
13. <u>หวัง</u> จะ <u>จะ</u> <u>ไข</u> <u>แดง</u> <u>ลูก</u> <u>พรีง</u> <u>ของ</u> <u>ฉัน</u>	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
14. <u>คอย</u> <u>ไป</u> <u>เด</u> <u>อะ</u>	[k ^h ooj ¹]	(s)
15. <u>มัน</u> ไม่ <u>ใ้</u> <u>ร้</u> <u>อง</u> <u>ง</u> <u>่าย</u> <u>ๆ</u> <u>เลย</u> <u>นะ</u> <u>ลูก</u> <u>นะ</u> <u>กว่า</u> <u>จะ</u> <u>คิด</u> <u>แ</u> <u>น</u> <u>สำ</u> <u>ร้</u> <u>ง</u> <u>นี้</u> <u>ย</u>	[kx ^h it ⁴]	(s)
16. <u>เพ็</u> <u>ง</u> <u>แต่</u> <u>แม่</u> <u>ปล้</u> <u>ด</u> <u>ไป</u> <u>ว่า</u> <u>ลูก</u> <u>ขอ</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>เป็น</u> <u>ค้</u> <u>น</u> <u>ปี</u>	[k ^h oo ⁵]	(s)
17. <u>แม่</u> <u>ขอ</u> <u>อะ</u> <u>ไร</u> <u>ลูก</u> <u>สั</u> <u>ก</u> <u>อย</u> <u>่าง</u> <u>ไ้</u> <u>ไ้</u> <u>หม</u>	[k ^h oo ⁵]	(s)
18. <u>มัน</u> เป็น <u>แ</u> <u>น</u> <u>ของ</u> <u>แม่</u> <u>นะ</u>	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
19. <u>เรื่</u> <u>อง</u> <u>ของ</u> <u>ลูก</u> <u>กับ</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>เท</u> <u>พ</u> <u>ย้</u> <u>ง</u> <u>น้</u> <u>ะ</u> <u>ไป</u> <u>ถึง</u> <u>ไ้</u> <u>น</u> <u>แล้ว</u>	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
20. <u>ถ้า</u> <u>หนุ</u> <u>ขึ้น</u> <u>ชั</u> <u>ก</u> <u>ร้</u> <u>าน</u> <u>นะ</u> <u>อ</u> <u>าง</u> <u>มี</u> <u>ไ้</u> <u>คร</u> <u>ม</u> <u>ร</u> <u>าง</u> <u>บ</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>ตัด</u> <u>หน้า</u> <u>ไป</u> <u>ชะ</u> <u>ก่</u> <u>อน</u> <u>ก็</u> <u>ไ้</u>	[k ^h raj ¹]	(s)
21. <u>ไ้</u> <u>คร</u> <u>-</u> <u>ไ้</u> <u>คร</u> <u>ก็</u> <u>ต้อง</u> <u>ลี้</u> <u>ง</u> <u>เป้</u> <u>า</u> <u>ไป</u> <u>ที่</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>เท</u> <u>พ</u> <u>ย้</u> <u>ง</u> <u>ทั้ง</u> <u>น้</u> <u>น</u> <u>แ</u> <u>ล</u> <u>ะ</u> <u>ลูก</u>	[k ^h raj ¹]	(s),
	[k ^h raj ¹]	(s)
22. <u>ถ้า</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>เท</u> <u>พ</u> <u>ย้</u> <u>ง</u> <u>เห้</u> <u>น</u> <u>ลูก</u> <u>นะ</u> <u>จะ</u> <u>ต้อง</u> <u>ถูก</u> <u>เข้า</u> <u>กร</u> <u>าบ</u> <u>เท้</u> <u>า</u> <u>ล</u> <u>ะ</u> <u>รู้</u> <u>ไ้</u> <u>หม</u>	[k ^h uk ⁴]	(s)
23. <u>ช้</u> <u>คร</u> <u>ร้</u> <u>าน</u> <u>จะ</u> <u>ต้อง</u> <u>มา</u> <u>หา</u> <u>เรา</u> <u>ทุก</u> <u>ค้</u> <u>น</u> <u>ร้</u> <u>ไ้</u> <u>หม</u>	[kx ^h ii ³]	(us),
	[k ^h raan ⁴]	(s)
24. <u>ขอ</u> <u>ใ้</u> <u>ลูก</u> <u>สม</u> <u>ห</u> <u>วัง</u> <u>ชน</u> <u>กัน</u> <u>นะ</u>	[k ^h oo ⁵]	(s)
25. <u>ขอ</u> <u>ส</u> <u>าย</u> <u>ท่าน</u> <u>ชาย</u> <u>ส</u> <u>ดา</u> <u>ญ</u> <u>หน้</u> <u>ย</u> <u>คะ</u>	[k ^h oo ⁵]	(us)

26. ลูกคุณกะท่านชายรัชัง [k^huj¹] (s)
27. ไปรับท่านมาคุณกะแม่ [k^huj¹] (s)
28. มีใครบ้างจะได้จครายชื่อมา [k^hraj¹] (s)
29. มันเป็นหน้าเป็นตาของเรา [k^hวอญ⁵] (us)
30. วันนี้ต้องเอาท่านชายมาคุณกะแม่ให้ได้ [k^huj¹] (s)
31. หรือว่าท่านชายคิดจะเมีย [k^hit⁴] (us)
32. นี่หมายความว่าท่านจะเมียวไม่ยอมแต่งงานกับลูกพี่อย่างนั้นหรือคะ [k^hwaam¹] (s)
33. แม่ตกลงจะรับเครื่องเพชรเครื่องทองที่ท่านชายบอกว่าเป็นของปลอมนะค่ะ
[k^hrumj³] (s),
[k^hrumj³] (s),
[k^hวอญ⁵] (us)
34. เรานะไม่หวังทรัพย์สินสมบัติของท่านชายแม่แต่นิตเดี๋ยวนะค่ะ [k^hวอญ⁵] (us)
35. ขอบคุณคะท่าน [k^hun¹] (s)
36. ขี้หมูขี้หมาอย่างต่ำก็คงไม่ต่ำกว่าห้าหกสิบล้านนะ [kx^hii³] (us),
[kx^hii³] (us)
37. ขอบคุณคะ [k^hวอญ²] (us),
[k^hun¹] (s)
38. คินนี้แม่ก็ไฟเขียวเลียช่ายผ่านตลอดนะสิ [kx^hiiaw⁵] (s)
39. ก็ไหนลูกบอกว่าไม่เคยคิดจะรักท่านชายไง [k^hit⁴] (us)
40. ที่แม่ทำทุกอย่างเมียก็เพื่อครอบครัวของเรา [k^hruua¹] (us)
41. ถ้าแม่ไม่ยอมลูกคิดหรือว่าเราจะได้สินอยู่ที่บ้านหลังนี้ [k^hit⁴] (s)
42. ท่านก็ไปตีความเอาเองก็แล้วกัน [k^hwaam¹] (us)
- .....
- จากละครเรื่อง “โดดเด็วไม่เด็วตาย”
43. แล้วเธอคิดว่าไม่ใช่หรือไง [k^hit⁴] (s)
44. คนที่นี้นะไม่ต้องการความสงสาร [k^hwaam¹] (us)
45. เธอว่าใครเป็นหมาบ้า [k^hraj¹] (us)
46. ไม่มีความด่าหรือ [k^hwaam¹] (us)
47. เด็วฉันขอไปจัดการหน่อนะคุณผู้จัดการ [k^hun¹] (us)

48. จะไปไหนคุณผู้จัดการ [k^h un¹] (us)
49. วันนี้วุ่นๆ เลยไม่มีเวลาจะคุยกับหนู [k^h uj¹] (s)
50. แล้วเขาก็คิดได้เองอะ [k^h it⁴] (s)
51. ขอบคุณค่ะ [k^h un¹] (us)
52. คุณแม่นี่ไม่ต้องมาเข้าคิวรอกนะ [k^h un¹] (us),
[k^h iuw¹] (s)
53. อะไรพอกันทั้งคู่เลย [k^h uu³] (s)
54. งานการไม่ทำคิดแต่จะเล่นอะ [k^h it⁴] (s)
55. นี่คิดจะหาทางเข้าทางผู้ใหญ่สิทำ [k^h it⁴] (s)
- .....
- จากละครเรื่อง “แสน่ห์นางจิ้ง”
56. อายเขาบ้างสิคุณแม่ [k^h un¹] (us)
57. คุณแม่ทำฉันขายหน้าอีกแล้วนี่ [k^h un¹] (us)
58. ครอบครัวเรานี่นะต้องพึ่งคุณพ่อคุณแม่ของหนูยิ่งจันทร์เขา [k^h ruua¹] (us),
[k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (us)
59. คุณแม่คะ [k^h un¹] (us)
60. เอาไว้เป็นคูชีวิต คู่คิด คู่ครอง [kx^h it⁴] (s)
61. ทำให้แม่มีความสุขบ้างไม่ได้เชียวหรือลูก [k^h waam¹] (us)
62. ความจริงมันต้องเป็นความจริงวันยังคำ [k^h waam¹] (us)
63. อย่างน้อยเราควรจะมีศักดิ์ศรีของความเป็นชายหนุ่มของเราบ้าง [k^h waam¹] (us)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คนที่ 20

อุทุมพร ศิลาพันธ์ อายุ 40 ปี ขึ้นไป

จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”

1. ผลๆ เขาจะไม่กล้าคุยกับลูกด้วยสิ [k^h uuag¹] (s)
2. ไม่เงินละก็สมบัติของปะบ้านมะะไม่ได้ [k^h wuŋ⁵] (us)
3. ฉันนะเสียดตาเงิบของเราจริงๆ [k^h wuŋ⁵] (us)

4. ก็เหมือนกับตอนที่คุณคิดขายพรแคะเชียร์ที่ร้านไง [kx^h un¹] (s)
5. จะบ้ากัน ไปใหญ่แล้วคุณพี่ [kx^h un¹] (s)
6. ก็หนูนี่ยถูกคุณพิมพ์ไง [k^h un¹] (us)
7. ต่อแต่นี้ไปตระกูลของเราก็จะมีเชื้อผู้ดีเก่าแล้วละปะป้า [k^h wɔŋ⁵] (us)
8. มีครบเลยนะคะ [kx^h rop⁴] (s)
9. ของคุณพลอย คุณทวด แล้วก็คุณพิมพ์ด้วยคะ แต่ของคุณเภา ไม่มีนะคะ
[k^h wɔŋ⁵] (s),
[k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (us),
[k^h wɔŋ⁵] (us),
[k^h un¹] (us),
[k^h un¹] (us)
10. เพราะหงษ์เห็นว่าครอบครัวเรานี้นะคะก็สนิทสนมกลมเกลียวรักใครกันมานานแล้วนะคะ
[k^h roop³] (s),
[k^h ruua¹] (us),
[k^h raj³] (s)
11. ก็ไหนวันนั้นหนูบอกว่าคงหนูไปเที่ยวกิน ง ละ ดู [k^h uuəŋ¹] (s)
12. เดี๋ยวันหลังค่อยคุยกันใหม่นะ [k^h wɔŋ³] (us)
13. ขอโทษนะคะ [k^h wɔ⁵] (us)
14. ขอโทษนะคะ [k^h wɔ⁵] (us)
15. ถ้าไม่งั้นน้องกระแต่จะต้องเสียเงินล้านสองแล้วก็ได้ของปลอมราคาสองพันบาทมาแทนคะ
[k^h wɔŋ⁵] (s)
16. ของปลอม [k^h wɔŋ⁵] (s)
17. แต่ว่าท่านชายกับน้องกระแต่ใส่นะคะ ใคร-ใครก็ดูไม่ออกหรือคะว่ามันเป็นของไม่จริง
[kx^h raj¹] (s),
[k^h wɔŋ⁵] (s)
18. ขอบใจมากจ้ะ [kx^h wɔp²] (us)
19. ตายแล้วคุณ! [k^h un¹] (s)
20. ไอ้ตุกเงี้ยวของแม่ [k^h wɔŋ⁵] (us)

21. อาจจะ ไปคิดสั้นฆ่าตัวตายก็ได้อะ [kx^hit⁴] (s)
22. ไม่มีใครเจอ [kx^hraj¹] (s)
23. ไม่มีใครติดต่อกับมันเลยนี่ย [kx^hraj¹] (s)
24. หนูกระแตน้องสาวของท่านชายเทพยั้งยง [k^hวอ⁵] (us)
25. ทำทางเขามีความคิดความอำนนะ [k^hwaam¹] (us),
[kx^hit⁴] (s),
[k^hwaam¹] (us)
26. คราวนี้รับรองเลขนะว่าฉันจะดูแลความรักของลูกไม่ให้หลุดรอดสายตาไปได้ [k^hraaw¹] (s),
[k^hwaam¹] (s)
27. จะไปหาตัวเจ้าเจ็ยบได้ที่ไหนละฮู้ชิน [k^hun¹] (us)
28. มันเกิดอะไรขึ้นคะคุณพยาบาลคะ [k^hun¹] (us)
29. คุณพยาบาลคะ [k^hun¹] (s)
30. คิดว่าเขาคงยังเมายาอยู่นะคะ [kx^hit⁴] (s)
31. ถ้าพบใครนะคะอยู่ในสายตาที่เหมือนหนูกระแตแบบนี้ก็ช่วยแนะนำด้วยนะคะจะเป็นพระคุณ
เป็นอย่างยิ่งที่เดี๋ยวะ [k^hraj¹] (s),
[k^hun¹] (s)
32. เดี๋ยวะ หงษ์ขอตัวไปดูตาเจ็ยบสักหน่อยนะคะ [k^hวอ⁵] (s)
33. รอสักครู่นะคะ [k^hruu³] (s)
34. คุณอะไรกันคะ [k^huj¹] (s)
35. แกขอตัวอาบน้ำสักครู่นึ่งเดี๋ยวะตามลงมาคะ [k^hวอ⁵] (s)
36. ขอให้มาจริงๆ เถอะคะ [k^hวอ⁵] (s)
37. ได้ยินว่าวันละสามอะไรเธอคะคุณชิน [k^hun¹] (us)
38. นี่แล้วก็ขอโทษท่านชายกับน้องกระแตเดี๋ยวนีด้วย [k^hวอ⁵] (s)
39. ท่านชายขาต้องขอโทษนะคะ [k^hวอ⁵] (s)
40. หงษ์ต้องกราบขอประทานโทษแทนลูกเจ็ยบด้วยนะคะ [k^hวอ⁵] (s)
41. คุณชินคะ [k^hun¹] (us)
42. คุณหมอะคะ [k^hun¹] (us)

43. คุณเนี่ยคิดอะไรก็ไม่รู้ [k^h un¹] (s),
[kx^h it⁴] (s)
44. ลูกเป็นอย่างจื้ออยู่แทนที่จะคิดเรื่องดีๆ [kx^h it⁴] (s)
45. นี่ถ้าเป็นคนอื่นเขาก็ต้องให้ตำรวจมาลากคอมันเข้าคุกเข้าตะรางไปแล้วล่ะท่านชาย [k^h uk⁴] (s)
46. ความจริงไม่ต้องก็ได้ค่ะ [k^h waam¹] (us)

กบทที่ 21

เกริกพล มัสยวาณิช อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “โดดเดี่ยวไม่เดียวดาย”

1. ขอใคร [k^h w⁵] (us)
2. ขอใคร [k^h w⁵] (us)
3. ใ้วันนี้ผมขอ [k^h w⁵] (s)
4. ของสำคัญเลย [k^h w⁵ŋ⁵] (s)
5. คุณพูดอะไรให้มันสวยๆ หน่อยได้ไหม [k^h un¹] (s)
6. ถ้าเกิดคุณ ไม่พร้อมคุณหมั่นก่อนก็ได้ [k^h un¹] (s),
[k^h un¹] (us)
7. นี่คุณรีบอย่าไปฟังเค้า [k^h un¹] (us)
8. ผมบอกว่าขอแต่งงาน [k^h w⁵] (s)
9. ผมไม่ได้หมายความว่าแต่งเดี๋ยวนี้ที่คุณ [k^h waam¹] (us),
[k^h un¹] (s)
10. คุณนี่ฟังไม่ได้ศัพท์แล้วจับไปกระเดียด [k^h un¹] (s)
11. คุณนี่พูดไม่ได้เรื่องเลย [k^h un¹] (s)
12. คุณมาพูดข้างหลังเงิบๆ นี่กว่าผมไม่ได้ยินเธอ [k^h un¹] (s)
13. คุณนี่หน้าด้านที่สุดเลย [k^h un¹] (s)
14. เค้าขอฉันแต่งงานเลย [k^h w⁵] (us)
15. เพื่อนๆ ทุกคนเอาของขวัญมาให้ฉันหมดเลย [k^h w⁵ŋ⁵] (us)
16. ผู้หญิงในสเปกของฉันนะ ไร่ [k^h w⁵ŋ⁵] (us)
17. ผู้หญิงคนนั้นจะต้องเป็นคนทีกล้าคิดกล้าทำ [k^h it⁴] (s)
18. คนนั้นนะสเปกของฉันเลย [k^h w⁵ŋ⁵] (us)

19. คุณครับ	[k ^h un ¹]	(s)
20. คุณครับ	[kx ^h un ¹]	(s)
21. คุณ	[k ^h un ¹]	(s)
22. ฉันเจอตัวนางในฝันของฉัน	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
23. นางในฝันของฉันนะ	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
24. คุณครับ	[k ^h un ¹]	(us)
25. คุณแน่ใจนะ	[k ^h un ¹]	(us)
26. คุณนางในฝันครับ	[k ^h un ¹]	(us)
27. คุณนางในฝันครับ	[k ^h un ¹]	(us)
28. คุณนางในฝันครับ	[k ^h un ¹]	(us)
29. คุณครับ	[k ^h un ¹]	(us)
30. ก็ผมบอกคุณแล้วไง	[k ^h un ¹]	(us)
31. ก็ผมกลัวจะพลาดกับเขานี่	[k ^h laat ³]	(s)
32. พ่อผมนี่เป็น <u>เจ้าของ</u> โรงงานแอร์นะ	[k ^h วอŋ ⁵]	(s)
33. ขอสาयนอกครับ	[k ^h วอŋ ⁵]	(us)
34. อยู่ขวามือชะ	[k ^h waa ⁵]	(us)
35. ผมก็ต้อง <u>ขอ</u> โทษแม่นะชะ	[k ^h วอ ⁵]	(us)
36. เลือกสถานสงเคราะห์เด็กไว้ปะ	[k ^h วอ ³]	(s)
37. พวกเราเค้าเรียกว่า <u>มีความ</u> สร้างสรรค์	[k ^h waam ¹]	(s)
38. ถ้าเราต้องไปฝึกรักกับคนแก่จริงๆเนี่ย <u>ความคิด</u> สร้างสรรค์ของเราเนี่ย มันจะถูกจำกัดอยู่ในกรอบแคบๆ	[k ^h waam ¹]	(s)
39. มันก็คิดอะไรมันก็จะถูกจำกัดอยู่แค่นี้	[k ^h it ⁴]	(us)
40. ผมขี้เกียจไป <u>เซ็ค</u> อีให้คนแก่	[k ^h ii ³]	(us)
41. <u>เขียน</u> มาได้ไง..	[k ^h ian ⁵]	(s)
42. ผม <u>เครียด</u> จะตายอยู่แล้ว	[kx ^h iat ³]	(s)
43. <u>ข้อเสนอ</u> อะไรครับ	[kx ^h วอ ³]	(s)
44. <u>ข้อเสนอ</u> อะไรครับ	[k ^h วอ ³]	(s)
45. ผม <u>ขอ</u> ปรึกษาผู้ใหญ่แป็บนึงครับ	[k ^h วอ ⁵]	(s)
46. ถ้าเกิดเราไม่ทำตาม <u>ข้อเสนอ</u> เนี่ยเราแย่นะๆ เลย	[k ^h วอ ³]	(s)
47. <u>เสีย</u> อรรถคิดหน่อย	[kx ^h it ⁴]	(s)
48. <u>คิด</u> หน่อย	[kx ^h it ⁴]	(s)
49. <u>คิด</u> หน่อย	[kx ^h it ⁴]	(s)

50. ช่วยกันคิดหน่อยดิ [k^hit⁴] (s)
51. ย่าไปคิดดีกว่าครับ [k^hit⁴] (s)
52. ฟังแล้วเครียด [k^hriiat³] (s)
53. ฉันกำลังเครียดว๊วย [kx^hiat³] (s)
54. ผมให้เงินแล้วก็เขียนใบเสร็จมาสิครับ [k^hian⁵] (us)
55. แต่ความสงสารมันแก้ปัญหามิได้หรอกนะครับ [kx^hwaam¹] (s)
56. ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกนะครับ [k^hwaam¹] (us)
57. ผิดเป็นครู [k^hruu¹] (s)
58. มาช่วยกันคิดก่อนดิจอร์จ [kx^hit⁴] (s)
59. อย่างน้อยเขาก็มีความสุข [k^hwaam¹] (us)
60. ผมนี่ไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองมากไป [k^hit⁴] (us)
61. แม่คิดต่อสิ [kx^hit⁴] (us)
62. พ่อฉันสอนเอาไว้ว่าความพยายามอยู่ที่ไหน [k^hwaam¹] (s)
63. ความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่น [k^hwaam¹] (s)
64. เราสองคนก็พร้อมแล้วที่จะสร้างความสุขให้กับท่านนะครับ [k^hwaam¹] (s)
65. ลุงลองคิดนะครับ [k^hit⁴] (us)
66. เป็นความคิดที่ดีมากเลยนะครับลุง [k^hwaam¹] (us)
67. ก็ฉันพูดความจริงอะ [k^hwaam¹] (us)
68. ผมเนี่ยไม่ค่อยมีความสำคัญกับลุงมันทำไหร่หรอก [k^hwaam¹] (us)
69. ก็แกมันขี้ขลาดนี่หว่า [k^hii³] (us)

คนที่ 22

สถาบันวิทยบริการ

ดอม เหวระกูล

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "กัลปิงหา"

1. ดีใจจริงๆ ที่ได้เจอนายอีกครั้ง [k^hraŋ⁴] (s)
2. เรือรบหลวงกัลปิงหาเป็นที่หมายตาว่าจะถูกส่งไปสมทบในปฏิบัติการครั้งนี้ [k^hraŋ⁴] (s)
3. ...และก็ได้รับการอนุมัติครับ [k^hrap⁴] (s)
4. ใช่ครับ [k^hrap⁴] (s)
5. ถ้าผมตายในสงครามก็ถือว่าผมได้ทำหน้าที่รับใช้ชาติแล้ว [k^hraam¹] (s)
6. ผมก็ต้องขอขอบคุณคุณครูด้วยนะครับ [kx^hoo³] (s)

- [kx^h wɔp²] (us),
 [kx^h un¹] (s),
 [k^h un¹] (us),
 [k^h ruu¹] (s)
7. หลวงอรรถกิจวินิจฉัยเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือผมมาโดยตลอด [kx^h waam¹] (us)
8. ...และจำได้ว่าบ้านของหลวงอรรถอยู่ที่นั่น [k^h wɔŋ⁵] (us)
9. ผมก็ตั้งใจว่าจะขอความช่วยเหลือจากท่าน [kx^h wɔ⁵] (s),
 [k^h waam¹] (us)
10. ผมตั้งใจว่าจะบอกคุณหลวงแต่แรกแล้ว [k^h un¹] (us)
11. แต่ว่าคุณหลวงกับภรรยาท่านจำผมไม่ได้ [kx^h un¹] (s)
12. ยินดีครับ [k^h rap⁴] (s)
13. ฉันหมายความว่าช่วงนี้เนี่ยฉันจะต้องถูกกักบริเวณอยู่แต่ในบ้านอย่างนั้นใช้ไหม [k^h waam¹] (us)
14. ฉันทำตัวเป็นชาวประมงหาปูหาปลาไปกับลูกของคุณหลวงไปวันๆ [k^h wɔŋ⁵] (us),
 [k^h un¹] (us)
15. ก็พอสมควร [k^h uan¹] (s)
16. คุณกึ่งจะถูกอบรมมาเป็นอย่างดี [k^h un¹] (s)
17. คงต้องยกความดีเรื่องนี้ให้นายแล้วละ [kx^h waam¹] (s)
18. ยกความดีให้ฉัน [k^h waam¹] (us)
19. ก็นายเป็นผู้ปกครองกึ่งนี้หว่า [kx^h wɔŋ¹] (s)
20. ขอความเห็นอะไรหน่อยเถอะ [k^h wɔ⁵] (s),
 [k^h waam¹] (us)
21. จะผิดไหนที่ผู้ปกครองรักเด็กในปกครองซะเอง [kx^h wɔŋ¹] (s),
 [k^h rooŋ¹] (s)
22. ทีแรกฉันก็ไม่เข้าใจความรู้สึกตัวเองเหมือนกัน [k^h waam¹] (us)
23. ...แต่เมื่อจากกึ่งไปนิวยอร์กครั้งนี้ [k^h raŋ¹] (us)
24. นี่ถ้าคุณแม่ไม่ทำเสียเรื่องนะ [k^h un¹] (us)
25. ฉันก็หมายความว่า... [k^h waam¹] (us)
26. ฉันก็คิดเช่นนั้น [k^h it⁴] (us)
27. ฉันต้องเคลียร์ปัญหาหัวใจของฉันให้เสร็จสิ้นเสียก่อน [k^h wɔŋ⁵] (us)
28. ฉันขอแสดงความยินดีให้กับความรักของนายอะ [k^h wɔ⁵] (s),

29. ขอบใจ [kx^h waam¹] (us)
30. แล้วเรื่องของนายล่ะว่าไง [k^h wɔp²] (us)
31. แต่ความรู้สึกไม่เหมือนเดิม [k^h wɔŋ⁵] (us)
32. กลับมาเพื่อจะสาธิตปัญหาที่คุณแม่ของอาได้ก่อไว้ [k^h waam¹] (us)
33. ...อาจึงค่อยคลายใจลงได้บ้าง [k^h wɔŋ⁵] (us)
34. อาถามกึ่งให้ตอบจากใจจริง โดยไม่ต้องกังวลถึงเรื่องคุณแม่อีก [k^h wɔj³] (us)
35. ข้อความตามจดหมายฉบับนี้กึ่งหมายความเช่นนั้นจริงๆ เหมอ [k^h un¹] (us)
36. ขอบใจนะที่ช่วยให้ฉันได้มางานในวันนี้ [kx^h wɔ³] (s)
37. ของใคร [k^h wɔp²] (us)
38. กึ่งขอรับรองให้ฉันตามหานายใหม่ [k^h wɔŋ⁵] (us)
39. นายก็บอกกึ่งไปว่า นายใหม่คิดถูกเพราะก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก [k^h wɔ⁵] (us)
- แต่ตอนนี้ตายไปแล้วเพราะพยายามแหกคุก [k^h uk⁴] (s),
- [kx^h uk⁴] (s)
40. คิดหรือว่าเธอจะเชื่อ [k^h it⁴] (us)
41. คุณอาครับ ตั้งสติหน่อยครับ [k^h un¹] (us)
42. ผมมีบังอาจเรียกชื่อเล่นคุณได้หรือครับ [k^h un¹] (us)
43. ก็คุณกำลังทำความรู้จักนายตฤณตรงนี้ไงครับ [k^h un¹] (us)
44. ป่านนี้ผมคงไปนอนอยู่ในคุก [k^h un¹] (us)
- [kx^h uk⁴] (s)
45. คิดสิครับเพราะรู้ว่าคุณเป็นห่วง ผมถึงต้องหนีไป [k^h it⁴] (s),
- [kx^h un¹] (s)
46. ทำให้แน่ใจกับตัวเองทั้งๆ ที่ลังเลมานานว่าจะขอย้ายกลับมารับราชการที่เมืองไทยดีหรือไม่ [kx^h wɔ⁵] (s)
47. งานเลี้ยงคืนนี้ผมขอเชิญครอบครัวของคุณนายทั้งหมด [k^h wɔ⁵] (s)
48. ผมขอตัวก่อนละกันครับ [kx^h wɔ⁵] (s)
49. ผมในนามกับตันเรือกัลปังหา ขอขอบคุณทุกท่าน [k^h wɔ⁵] (s)
50. ผมขอดื่มอวยพรให้กับคู่บ่าวสาว [k^h uu³] (s)
51. เพื่อคุณ [k^h un¹] (s)
52. อย่าคิด อย่าพูดอย่างนั้น [kx^h it⁴] (s)
53. เป็นเรื่องที่อาอยากจะบอกกึ่ง แต่ถ้ากล่าวด้วยวาจาคงไม่สนิทใจเท่าตัวอักษรเขียนบรรยายไว้ [kx^h ian⁵] (s)
54. เมื่ออาตระหนกดังนี้ จึงคิดได้ว่ายอมเป็นการเอาเปรียบอย่างที่สุด [kx^h it⁴] (s)
55. ทำไมฟกซ้ำคำเสียทั้งคู่อย่างนี้ [kx^h iiaw⁵] (s)

56. แหมขอกไม่ไหว ล้อจี๊กรยาน [kx^hii²] (s)
57. แต่เราลองคิดดูสิ อาชีพอ่านี่พอเราแก้ตัวลงแล้วใครเขาจะดู [k^hit⁴] (s)
58. อ้อจี๊เกียดเดินแล้วเหรอ [kx^hii³] (s)
59. ผมไม่ได้คิดจะว่าคุณลับหลังหรอกครับ [kx^hit⁴] (s)
60. แต่ถ้าเกิดว่ากลัวขึ้นมาทีกลับบ้านไปนอนร้องให้ขี้มูกโป่งกะกันนะเจ๊นะ [kx^hii³] (us)
61. ชาวบ้านชาวช่องผ่านไปผ่านมาเห็นเขาก็คิดเอาว่าหนูห่อข้าวตัวเองปะไร [kx^hit⁴] (s)
62. แล้วเอ็งล่ะ ไม่คิดจะขยอจำบ้างเหรอวะ ไอ้เอี๊ยก [k^hit⁴] (us)
63. ตอนแรกผมมีเรื่องจะคุยกับคุณเยอะแยะมากมายเหลือเกิน แต่ตอนนี้ผมคิดว่ามันไม่จำเป็นแล้ว [kx^hit⁴] (us)

ตอนที่ 23

นพชัย มัททวิวงศ์

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “ท่านชายกำมะลอ”

1. นี่มันงานเลี้ยงงานสังสรรค์นะ ไม่มีใครเขาแต่งตัวเต็มยศหรอก [k^hraj¹] (s)
2. เขาทยได้เลยนะว่าน้องนุ้ยของหม่าม้าเนี่ยแต่งตัวยังไง [kx^hวอญ⁵] (us)
3. ขอน้ำส้มแก้วหนึ่งนะคะพี่เสี๊ยบ [k^hวอ⁵] (us)
4. ขวิด [kx^hwit²] (s)
5. ขวิด [kx^hwit²] (s)
6. ชนขวิดอย่างเดียว [kx^hwit²] (us)
7. ก็น้องนุ้ยของปะป๊าไงเล่า [k^hวอญ⁵] (us)
8. อย่างกับว่าเป็นคู่หมั้นกันมาแล้วตั้งสิบกว่าปีเนาะหม่าม้า [k^hun³] (s)
9. ผมกับคุณนุ้ยครับ [k^hun¹] (us)
10. นี่คุณนุ้ย... [k^hun¹] (s)
11. คุณบอกเขาไปสิว่าวันนั้นเราสองคนเมาสนุกกันแค่นั้น [k^hun¹] (s)
12. ไร้คุณนุ้ย... [k^hun¹] (us)
13. คุณอย่าทำเป็นงงเลขน่า [k^hun¹] (us)
14. คุณลองนึกดูสิๆ นะครับ [k^hun¹] (us)
15. วันนั้นคุณใส่ชุดแซกสีดำสั้นจี๊ดจู้ [k^hun¹] (s)
16. แลมวันนั้นเนี่ยคุณนุ้ยยังขับมอเตอร์ไซค์ซอปเปอร์เข้าไปกลางงาน [k^hun¹] (us)
17. ไร้แล้วครับคุณย่า [k^hun¹] (us)
18. แล้วคุณนุ้ยเนี่ยยังดื่มบรันดีอีกตั้งหลายแก้ว [k^hun¹] (us)

19. แล้วก็เดินระบายกับผมมันสุดเหวี่ยงเลยครับคุณย่า [k^hun¹] (us)
20. ไร่คุณย่าครับ ที่ผมพูดมาทั้งหมดเป็นความจริงนะครับ [k^hun¹] (us),
[k^hwaam¹] (us)
21. ไร่คุณนุ้ย เลิกเล่นละครเสียทีเถอะน่า [k^hun¹] (us),
[kx^hwaan¹] (s)
22. แล้ววันนั้นเราสองคนก็มีความสุขกันมาก ...จนผมหลงรักคุณ [k^hwaam¹] (us),
[k^hun¹] (s)
23. เดี่ยวเสร็จแล้วค่อยมาอาบน้ำก็ได้นะ [k^hooj³] (us)
24. ทำไมถึงเคียดเคี้ยวใจให้เขาไปอาบนํ้าจังเลย [kx^hiaaw³] (us)
25. แกปกลอมตัวมาขโมยของฉันทันทีในบ้านเชียวหรอเนี่ย [k^hooj⁵] (s)
26. ฉันทจะเอาตำราวงมาลากคือน้องแกเข้าคุก ข้อยห้ามอมยาฉันทัน [k^hooj¹] (s),
[k^huk⁴] (s),
[k^hooj³] (us)
27. ขอโทษเหรอมม่า [k^hooj⁵] (us)
28. ขอโทษทำไม [k^hooj⁵] (us)
29. อีนังเนียเอาของของเค้าไป [kx^hooj⁵] (s),
[k^hooj⁵] (us)
30. เกียรติภูมิอะไรของแก [k^hooj⁵] (us)
31. ฉันทจะเอาตำราวงมาลากคือน้องสาวแกเข้าคุก ข้อยห้ามอมยาแล้วก็รูศรัพย์ [k^hooj¹] (s),
[k^huk⁴] (s)
32. เอาของของฉันทันมา [kx^hooj⁵] (s)
33. ฉันทบอกให้เอาของของฉันทันมา [k^hooj⁵] (s)
34. ความจริงในที่สุดก็ต้องเปิดเผย [kx^hwaam¹] (s)
35. ที่ตอนไปโรงแรมมันยังหัวเราะกึกกักกะเค้าเลย [kx^hik⁴] (s)
36. ถ้าแกลังกันได้ขนาดนี้ละก็ไอ้เจี๊ยบจะผูกคอตายเลย [kx^hooj¹] (s)
37. วันนี้ไอ้เจี๊ยบจะผูกคอตาย [k^hooj¹] (s)
38. คอยคุณะพรงนี้เขาจะขึ้นเป็นข่าวหน้าหนึ่งอีกครั้งนี่ [k^hooj¹] (s)
39. ในครัวมีคนอยู่ไหมครับ [k^hua¹] (s)
40. ฉันทมีธุระอยากจะคุยกับเธอนิดหน่อย [k^huj¹] (s)
41. นี่เธอเรียกใครนะ [k^hraj¹] (s)
42. คุณจะเอาเบียร์เพิ่มไหม [k^hun¹] (s)
43. วันนั้นใครมอมใครกันแน่เฮอะ [kx^hraj¹] (s),

23. สาวคนแรกที่ได้นั่งรถของเคย์ก็คือคุณสุภา [k^hooŋ¹] (us),
[k^hun¹] (s)
24. พรุ่งนี้เคย์ขออนุญาตไปงานวันเกิดของเจ้าทีมหน่อยนะครับ [k^hoo¹] (us),
[k^hooŋ¹] (us)
25. แล้วก็เคย์ขออนุญาตพาเจ้าโด่งไปอีกคนนะครับ เพราะว่าคอนโดของเจ้าทีมนี่
ไม่มีคนรับใช้ที่นั่น [k^hoo¹] (us)
26. แผนที่กับรายการชื่อของ [k^hooŋ¹] (s)
27. แล้วก็เรื่องน้ำจิ้มนะขอแซ่บๆ หน่อยนะ [k^hoo¹] (s)
28. เคย์วิ่งจักรยานไปส่งเราที่หน้าปากซอยหน่อยนะ [k^hi²] (s)
29. ชี้เกียดเดินไปวะ [k^hi³] (us)
30. นี่หมายความว่า นายสองคนแอบดูเรามาตลอดทั้งวันหรือ [k^hwaam¹] (us)
31. เราขออนุญาตแค่ไม่เกินเที่ยงคืนนะ [k^hoo¹] (s)
32. เรื่องไปเที่ยวต่อเราขอไว้เป็นวันหลังนะทีม [k^hoo¹] (s)
33. รอให้ฝนหยุดตกก่อนนะแล้วค่อยกลับ [k^hooŋ³] (s)
34. นายลอกเราตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมนะ ใจนายไม่คิดจะเลิกบ้างหรือ [k^hoo¹] (s),
[k^hit⁴] (us)
35. จะมีใครทานอะไรอีกไหมครับ [k^hrap⁴] (s)
36. ครับ [k^hrap⁴] (s)
37. เกล็ดคนนักเขียนไอพวกชี้เหล่ามายาเนีย [k^hii³] (s)
38. เคย์ไม่ชอบเที่ยวกลางคืนเหมือนวันบุหรือครับพ่อ [k^hwan¹] (s)
39. ส่วนแวนนะก็มาจากครอบครัวข้าราชการทางภาคเหนือครับ [k^huaa¹] (s)
40. ผมกำลังคุยสนุกอยู่กับเพื่อนๆ อยู่เลย [k^huj¹] (s)
41. ก็ที่เคย์คุยกับคุณแม่ไว้ใจครับ [k^huj¹] (s)
42. เคย์รู้ว่าอะไรควรใช้ อะไรไม่ควรใช้นะครับคุณพ่อ [k^huaan¹] (s),
[k^huaan¹] (s)
43. ขอขอบคุณมากครับคุณแม่ [k^hun¹] (s)
44. มันได้มากกว่าความสนุก [k^hwaam¹] (us)
45. คิดเหมือนผมเลย [k^hit⁴] (s)
46. ด้วยความยินดีมีเ็นอย่างยิ่งเลยครับ [k^hwaam¹] (us)
47. มันแกลกับความลำบากของเคย์ไม่ได้นะครับ [k^hwaam¹] (us)
48. เคย์ขอ โทษนะครับที่ทำให้คุณพ่อ ไม่สบายใจ แต่เคย์อยากได้ในสิ่งที่ควรได้ [k^huaan¹] (s)

49. แล้วคุณพ่อจะกลับบ้านยังไงล่ะครับ จะขี่จักรยานเหมือนก่อนก็คงไม่ไหว [k^hun¹] (s)

คนที่ 28

สมชาย เข้มกลัด

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "บ้านไร่เรือนรัก"

1. ผมจะลงหลักปักฐานที่ไร่นี้อะไรและบ้านนี้ครับคุณอา [k^hun¹] (us)
2. อ้าวก็เองตอบตกลงคุณอาสุดดีไปแล้วนี่ [k^hun¹] (us)
3. การที่ได้เป็นสามีของหญิงสาวที่แสนสวยผู้มีเกียรติสูงส่งอย่างองเณย์ ... [k^hooŋ⁵] (us)
4. ถ้าเขาเป็นผู้ชายประเภทที่ชอบเห็นความเจ็บปวดทุกข์ทรมานเพราะอดสู่อะไรที่ได้ตกเป็นภรรยา
ของคนที่ต่ำต้อยกว่าและเขามีความสุข เขาจะรีบคว้าไปโดยเร็ว [kx^hwaam¹] (s),
[k^hooŋ⁵] (us),
[k^hwaam¹] (s),
[kx^hwaa⁴] (s)
5. เขาอาจจะมีคู่รักของเขาอยู่แล้วก็ได้ [k^huu³] (s),
[k^hooŋ⁵] (us)
6. เหมือนเองกับพี่เอ๊ยอครักของเองไง [k^hooŋ⁵] (us)
7. ถ้าเจ้าสาวของเขาไม่ได้ชื่อแพทย์หญิงบรรพดี เขาก็จะหมดสิทธิ์ในทรัพย์สินทั้งหมด
[k^hooŋ⁵] (us)
8. ไม่รักก็ต้องทนกล้ำกลืนฝืนใจเป็นสามีของเอง [k^hooŋ⁵] (us)
9. พี่ว่าป่วยการเปล่าที่จะไปขอร้องคุณอาสุดดีให้บอกผู้ชายคนนั้นเป็นใคร
เพราะคุณอาสุดดีคงโดนบังคับเหมือนกัน [k^hoo⁵] (us),
[k^hun¹] (us),
[k^hraj¹] (s),
[k^hun¹] (us)
10. มีอีกทางที่เองจะทำได้คือลุกขึ้นมาเพลงฤทธิ์คุณอาสุดดีแล้ววิ่งตามคุณหมอสตรีที่ศนไป
แล้วทิ้งปัญหาทุกอย่างไว้ให้คุณอาสุดดีแก้ [k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (s),
[k^hun¹] (us)
11. ขอบคุณไว้ล่วงหน้าครับ [k^hoo²] (us),
[k^hun¹] (s)
12. คุณอานัดเขาเมื่อไหร่ [k^hun¹] (us)

13. ถ้าพวกเขาไม่มีอะไรขัดข้องนะก็เชิญลูกเมียของพวกเขามาด้วย [kx^h ʋɔŋ³] (s),
[k^h ʋɔŋ⁵] (us)
14. คุณอาสาสตีท่านสั่งให้เปิดไว้ก่อน เพื่อที่จะดูปฏิกิริยาของเอง [k^h un¹] (us),
[k^h ʋɔŋ⁵] (us)
15. อย่าว่าแต่เธอเลยฉันเองก็ซ็อกเหมือนกันเมื่อเห็นข้อความในพินัยกรรม [k^h waam¹] (s)
16. อย่าคิดว่าฉันมีความสุขหรือว่าเต็มใจ [k^h it⁴] (s),
[k^h waam¹] (s)
17. ขอโทษคนงานอาจจะตกแต่งสถานที่ไม่ถูกต้อง [k^h ʋɔ⁵] (s)
18. ฉันขอไปดู [k^h ʋɔ⁵] (s)
19. เธออย่ามาห่วงความรู้สึกฉันเลย [k^h waam¹] (us)
20. ห่วงความรู้สึกคุณหมอสรทศน์ดีกว่า [k^h waam¹] (s),
[k^h un¹] (us)
21. แต่พินัยกรรมยังระบุอีกข้อหนึ่งไว้ว่า ถ้าหากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น ทนายความผู้ดูแลพินัยกรรมจะจำนำทรัพย์สินที่นางสาวบรรพตียกคืนให้ฉันคนเป็นของสารารณะสมบัติทันที
[kx^h ʋɔ³] (s),
[k^h waam¹] (s),
[k^h ʋɔŋ⁵] (s)
22. ถ้าคิดจะหย่ามันก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน [kx^h it⁴] (s)
23. ทำไมถึงคิดอย่างนั้นละครับ [k^h it⁴] (us)
24. ฉันอยากให้เธอเรียกว่าคุณรอเฉยๆ [k^h un¹] (s)
25. ฉันขอเธอมากไปรีเปล่า [k^h ʋɔ⁵] (s)
26. ในสายตาของฉัน เธอเองก็เป็นใครก็ไม่รู้เหมือนกัน [k^h raj¹] (s)
27. ฉันแะมาที่นี้ทุกครั้งก่อนฉันเข้ารุงเทพฯ [k^h raj⁴] (s)
28. ฉันรับปากคุณอาสาสตี [k^h un¹] (us)
29. มีลำราร ไหลเาชาคคเค็ยว [k^h iaw⁴] (s)
30. แล้วฉันก็รับปากคุณอาสาสตีแล้วด้วย [k^h un¹] (us)
31. เพียงแต่ฉันมีเงินนะ แล้วเงินนั้นฉันก็สวรจะ ได้ [k^h uan¹] (s)
32. ใช้ถ้าในข้อเท็จจริง ไม่เป็นว่า พ่อส่งเงินไปให้สองแม่ลูกนั้นหมด [k^h ʋɔ³] (s)
33. แต่ผมกำลังคิดไปในทางที่ดี [k^h it⁴] (s)
34. วันนี้ผมขอตัว [k^h ʋɔ⁵] (s)
35. ขอแสดงความยินดีด้วย [k^h ʋɔ⁵] (s)
36. เองจะคิดถึงพี่ทุกลมหายใจเข้าออกได้ยัง งในเมื่อเองก็มีแฟนอยู่แล้ว [kx^h it⁴] (us)

37. แต่เองไม่ถูกคิดบ้างเธอ... [kx^hit⁴] (s)
38. นี่เองไม่ได้เสียใจคร่ำครวญที่ ไม่ได้แต่งงานกับแฟนนะ [k^huan¹] (s)
39. ถ้านั้นเองก็ควรจะเลือกเส้นทางสายกตัญญู [k^huan1] (s)

คนที่ 29

อรรถพร ธีมากร

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “18 มงกุฎสะอึกรัก”

1. คุณนายดีหนักเป็นบ้าเลย [k^hun¹] (us)
2. แม้ตะเกียบจะอยู่เป็นคู่ แล้วใช้รูปหล่ออย่างงูจะอยู่ไว้คู่ได้อย่างไร [k^huu³] (s),
[k^huu³] (s)
3. เห็นแก่ผมสักครึ่ง [k^hran⁴] (s)
4. ผมขอละกัน [k^hoo⁵] (s)
5. ในความ โคร่ำร้าย มันยอมมีความคืออยู่บ้าง [k^hwaam¹] (us),
[k^hwaam¹] (us)
6. ของทุกอย่าง ย่อมมีค่าอยู่ในตัวของมันเองไว้ [k^hoo⁵] (s),
[k^hoo⁵] (us)
7. ของบางอย่างนี่มันมองด้วยตาเปล่าไม่เห็นค่านะ [k^hoo⁵] (s)
8. บางครั้งมันต้องมองด้วยใจ [k^hran⁴] (us)
9. ความประมาทคือหนทางแห่งความฉิบหาย [k^hwaam¹] (us),
[k^hwaam¹] (us)
10. คุณเห็นเธอครับ [k^hun¹] (s)
11. แล้วเข้าของอยู่ไหนละครับ [k^hoo⁵] (s)
12. ผมว่าตอนนี้คงหาเข้าของไม่เจอแล้ว [k^hoo⁵] (us)
13. พี่เอาสิบบาทนี้ไป แล้วก็เอาที่คือมาให้ผม [k^hoo¹] (s)
14. คุณก็แบ่งกันเองดิ [k^hun¹] (s)
15. หมายความว่า วันนี้เราทำงานไม่ได้ใช่ไหม ก็คือพายุฝน [k^hwaam¹] (us)
16. กำขี้ดีกว่ากำตด [k^hii³] (s)
17. คุณหมายความว่า ได้น้อยดีกว่าไม่ได้อะไรเลย [k^hwaam¹] (us)
18. โธ...คุณครับ น้างามขนาดนี้สิบล้านไม่แพงนะครับ [k^hun¹] (s)
19. ผมว่าชายให้คุณนายเถอะครับ [k^hun¹] (us)
20. ผมว่าท่าทางคุณนายจะสนใจจริง [k^hun¹] (us)

21. กุขอตัวไปหาเพื่อนก่อน [k^hoo⁵] (us)
22. หวังว่าคราวนี้คงสำเร็จ [k^hraaw¹] (s)
23. คุณชนผมทำไมวะ [kx^hun¹] (s)
24. คุณเข้ามาที่หลังนะครับ [k^hun¹] (us)
25. อ้าว...แล้วคุณเป็นผู้หญิงภาษาอะไรเนี่ย [k^hun¹] (us)
26. ค่อย-ค่อยครับ [k^hooj³] (us),
[k^hooj³] (us)
27. ขอขอบคุณมากครับ [k^hooj²] (us),
[k^hun¹] (us)
28. ไอ้ของสิ่งใดที่มันมีคำมหาศาลแล้วมันเกิดทำประโยชน์อะไรไม่ได้มันก็ไร้ค่ายิ่งกว่าธุลีดิน [k^hooj⁵] (s)
29. เป็นไรของมึง [k^hooj⁵] (us)
30. ขอโทษนะครับพี่งานนี้ผมไม่ใช่ตัวเอกนะครับ [k^hoo⁵] (us)
31. ตักครูนะครับ [k^huu³] (s)
32. ตักครูนะครับ [k^huu³] (s)
33. ผมขอเหมือนกันครับ [k^hoo⁵] (s)
34. ขอขอบคุณมากครับ [k^hooj²] (us),
[k^hun¹] (s)
35. บางครั้งหุคนเราก็สามารถจินตนาการอะไรไปได้เองนะครับ [k^hraŋ⁴] (s),
[k^hrap⁴] (s)
36. แต่ผมว่าคนที่ไม่เข้าใจแปลกกว่านะครับ [k^hrap⁴] (s)
37. ผมไม่ขอโทษครับผมไม่ผิด [k^hoo⁵] (us)
38. ขอให้มีความสุขมากครับ [k^hoo⁵] (s),
[k^hwaam¹] (us)
39. ขอขนมปังที่ [k^hoo⁵] (s)
40. แบบเซ็กซี่ี่เล่นเป็นกันเองอะเนอะ [k^hii³] (s)
41. กูว่าตำรวจหน้าคู้-คู้วะ [k^hun⁴] (s)
42. ครับท่าน [k^hrap⁴] (s)
43. เติมความมั่นใจให้กะเรา [k^hwaam¹] (s)
44. รอให้ถึงโอกาสของเราแล้วมึงค่อยแสดงผลงาน [k^hooj³] (s)
45. คนเราเนี่ยนะถ้าเกิดมันเกิดคู่กันแล้วยังไงก็ไม่แคสัวกัน [k^hleew⁴] (s)
46. เหมือนเกียะข้างซ้ายกับเกียะข้างขวาเลยนะ [kx^hwaa⁵] (s)

47. คนมันยังคิดไม่ออกเข้าใจเปล่า	[k ^h it ⁴]	(s)
48. เดียวดิ..กิดอยู่	[k ^h it ⁴]	(s)
49. อยากเร็วคิดเองดิ	[k ^h it ⁴]	(s)
50. น่ารักทุกครั้งที่มอง	[k ^h raŋ ⁴]	(s)
51. เป็นทอมที่มีความคิดดีมาก	[k ^h waam ¹]	(us),
	[k ^h it ⁴]	(s)
52. ทอมอะไรวะจึงอนเป็นบ้าเลย	[k ^h ii ³]	(us)
53. ฉันทนายไม่เข้าใจหรือเพราะว่านายไม่เคยมีความรักแบบฉัน	[k ^h waam ¹]	(us)
54. ขอบคุณอรุณ	[k ^h un ¹]	(us)
55. อย่าคิดมากเลยอรุณ	[k ^h it ⁴]	(us)
56. อย่าคิดมากอรุณ	[k ^h it ⁴]	(us)
57. ขอบคุณมากครับพี่	[k ^h un ¹]	(us)
58. ไหนๆ เราต้องทำงานด้วยกันก็สามัคคีกันไว้ดีกว่า	[k ^h ii ¹]	(s)
59. สามัคคีคือพลัง	[k ^h ii ¹]	(s)
60. สวสซึกซึ่เล่นเป็นกันเอง	[k ^h ii ³]	(us)

คนที่ 30

อัลเบิร์ต เคม่อน

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "18 มงกุฎสะดุดรัก"

1. ผมขอโทษแปะ	[k ^h วว ⁵]	(s)
2. แปะขอเรื่องจริงๆ	[k ^h วว ⁵]	(us)
3. เจ้าของบารนี่เขาได้รับเลี้ยงผมไว้	[k ^h วว ⁵]	(s)
4. ขอโทษครับ	[k ^h วว ⁵]	(s)
5. หมายความว่าไงพี่	[k ^h waam ¹]	(us)
6. เมื่อกี้เราทำงานร่วมกันเราก็ควรจะแบ่งร่วมกัน	[k ^h uan ¹]	(s)
7. เรื่องของเรื่องเนี่ย ผมอะดูออกว่าพวกพี่เป็นคนใจดีมาก	[k ^h วว ⁵]	(us)
8. ขอเรื่องพี่	[k ^h วว ⁵]	(us)
9. กี่ของมันเคยมีอ	[k ^h วว ⁵]	(s)
10. นำพี่ของก๊ากินให้แล้วไม่เชื่อใจผมได้ไง(s)	[kx ^h วว ⁵]	(s)
11. ขอเพียงแค่นี้พี่รับผมเป็นพวกไว้เท่านั้นพี่	[k ^h วว ⁵]	(s)

12. ขอบคุณมากนะครับพี่ [kx^h wɔp²] (s),
[k^h un¹] (us)
13. ผมขอโทษพี่ [k^h wɔ¹] (us)
14. แล้วท่านก็ทนความเจ็บปวดไม่ไหว หัวใจท่านก็เฉยวาย [k^h waam¹] (us)
15. ผมอยากให้คุณช่วยรับม้่าตัวนี้ไว้หน่อยได้ไหมครับ [k^h un¹] (s)
16. อาเคียว..ผมขอ..ขอคิดซักแป็บนึงนะฮะ [k^h wɔ¹] (s),
[k^h wɔ³] (us),
[k^h it⁴] (s)
17. คุณชอบม้่าตัวนี้หรือครับ [k^h un¹] (us)
18. ของผมเองแหละครับ [k^h wɔŋ¹] (us)
19. ถ้าเป็นคุณเท่าไรผมก็ขายครับ [k^h un¹] (s)
20. แต่ว่าถ้าเป็นคุณ เท่าไรผมก็ขายครับ [k^h un¹] (s)
21. ขอบคุณมากนะครับ [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
22. แต่เจ้าของร้านเขาบอกน่าจะขายได้แพงกว่านี้หน่อย [k^h wɔŋ¹] (us)
23. ขอบคุณครับ [k^h wɔp²] (us),
[k^h un¹] (us)
24. เดี่ยวผมเข้าห้องน้ำก่อนแล้วผมค่อยตามกลับไปแล้วกัน [k^h wɔj³] (us)
25. หมายความว่าไงพี่ [k^h waam¹] (us)
26. ผมอะคิดเหมือนพี่เีอะเลย [k^h it⁴] (s)
27. เราควรจะเปลี่ยนนโยบายพี่ [k^h uan¹] (s)
28. เราควรจะหาเหยื่อที่มันรวยๆ [k^h uan¹] (s)
29. พี่ก็น่าจะรู้ว่าพี่แฉเขาแพ้ความสะอาด [k^h waam¹] (s)
30. แต่ผมอะได้ของแถมมาด้วย [k^h wɔŋ¹] (s)
31. แล้วไม่ต้องคอยผมนะพี่ [k^h wɔj¹] (s)
32. คนที่ขายรูปปั้นม้่าให้คุณงฮะ [k^h un¹] (s)
33. ไม่ทราบว่าคุณรึจะไปไหนหรือครับ [k^h un¹] (us)
34. ก็คือว่า ผมอยากจะชวนคุณรึไปทานอะไรนิดหน่อยครับ [k^h un¹] (us)
35. อา..คุณรึฮะ [k^h un¹] (s)
36. ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงคนนั้นฮะ ที่ชื่อปลายรึครับ ไม่ทราบว่าแเรียนที่นี้วันไหนบ้างฮะ [k^h un¹] (us)
37. เพื่อความรัก [k^h waam¹] (s)

38. หมายความว่าไงพี่	[k ^h waam ¹]	(us)
39. คู่กันครับ	[k ^h uu ³]	(us)
40. คู่กัน	[k ^h uu ³]	(us)
41. คู่กัน	[k ^h uu ³]	(us)
42. อะครุครับ เดี่ยวผมขอโชว์เดี่ยวสักนิดได้ไหมครับ	[k ^h ruu ¹]	(s)
43. เจ็บครับ	[k ^h rap ³]	(s)
44. จิวอนขอความเห็นใจ	[k ^h waam ¹]	(s)
45. สงสัยพี่เข้จะมีความรักพี่	[k ^h waam ¹]	(s)
46. คิดถูกเน้อ	[k ^h uk ³]	(s)
47. ผมว่าต้องเป็นผี มีคุณปริมแน่นอนพี่	[kx ^h un ¹]	(s)
48. พี่แต่ความจริงมันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ	[k ^h waam ¹]	(s)
49. ไปเลยพี่ทำหน้าที่เกียะข้างขวา	[k ^h waa ³]	(s)
50. แต่ผมเชื่ออย่างที่พี่เข้มพูด ว่าการได้อยู่ใกล้คนที่เรารักเนี่ย แค่นี้มันก็มีความสุขแล้ว	[k ^h waam ¹]	(us)

คนที่ 31

เก็จมณี พิชัยธรรมรงค์สงคราม	อายุ 15-25 ปี	จากละครเรื่อง "ชายในฝัน"
1. แล้วคุณเคนเขาติดต่อบ้างรีเปล่า	[k ^h un ¹]	(us)
2. ซี้เห่ร่มากอะ	[kx ^h ii ³]	(s)
3. คิดถึงเรื่องคุณเคนนะ	[k ^h it ⁴]	(s),
	[k ^h un ¹]	(us)
4. คุณมีเรื่องไรจะพูดกับปุ่นเหรอคะ	[k ^h un ¹]	(s)
5. ถ้าเป็นเรื่องของคุณกับคุณจิน่า ไม่ต้องพูดก็ได้กะ	[k ^h ooŋ ¹]	(us)
	[k ^h un ¹]	(s)
	[k ^h un ¹]	(s)
6. ก็...คุณกับคุณจิน่า เป็นแฟนกัน	[k ^h un ¹]	(s),
	[k ^h un ¹]	(s)
7. อะ โหย...คุณเข้าใจผิดแล้วกะ	[k ^h un ¹]	(s)
8. แต่คุณจิน่าเขาไม่ได้พูดกับปุ่นอย่างนี้นะสิ	[k ^h un ¹]	(s)
9. คุณเก็บมันไว้เหรอคะ	[k ^h un ¹]	(s)

10. รู้สึกที่คุณทำนี่มันคล้ายๆกับนิทานเรื่องนี่อะไรรีเปล่าคะ [k^hun¹] (us)
11. ปุ่นเชื่อคุณแล้วคะเจ้าชาย [k^hun¹] (s)
12. แล้วเขาก็ยังขอฉันเดินรำอีกด้วย [kx^hoo⁵] (s)
13. คุณเคนเขาบอกรักปุ่นด้วยอะ [k^hun¹] (s)
14. ปุ่นขอโทษนะที่ปุ่นพูดไม่ดีกับไอ้ตนะ [k^hoo⁵] (us)
15. คุณเคนเขาทำอะไรเธอ [k^hun¹] (us)
16. ปุ่นชอบใจไอ้ตมากนะ [kx^hoo²] (s)
17. แต่ปุ่นอยากจะให้ไอ้ตเชื่อคุณเคนนะ [k^hun¹] (us)
18. คือจริงๆแล้วคุณเคนเขารักปุ่นจริงๆ [k^hun¹] (us)
19. ชอบคุณมากคะ [k^hoo²] (s)
20. คุณก็ทำให้ปุ่นมีความรู้สึกว่ามันนี่เป็นวันที่มีความหมายวันหนึ่งเหมือนกัน [k^hwaam¹] (us),
[k^hwaam¹] (s)
21. ขอบคุณเรื่องอะไรคะ [k^hoo²] (us)
22. ไม่ต้องขอบคุณหรอกคะ [k^hoo²] (s)
23. จริงๆคุณก็เป็นคนสนุกนะคะ แต่ไม่รู้ว่าจะไรมันทำให้คุณไม่ค่อยยิ้มแย้มเลย [kx^hoo³] (s)
24. นี่คุณคิดจะแกล้งปุ่นกลับเธอคะถึงได้พาผู้หญิงมาที่นี่ [k^hit⁴] (s)
25. ใครเธอคะ [k^hraj¹] (s)
26. ฉันก็ไม่ได้คิดอะไรอะ [k^hit⁴] (s)
27. แล้วถ้าฉันไม่ช่วยไอ้ตใครจะช่วยอะ [k^hraj¹] (s)
28. ขอบคุณคะ [k^hoo²] (us)
29. ค่อย-ค่อยพูดอะไร [kx^hoo³] (s),
[k^hoo³] (s)
30. ปุ่นไม่คิดเลยนะว่าเพื่อนคนที่ปุ่นหวังที่สุดอะ แล้วก็ปุ่นคิดว่าเข้าใจปุ่นมากที่สุดอะ
จะเห็นว่าปุ่นเป็นคนอื่นอะ [kx^hit⁴] (s),
[k^hit⁴] (s)
31. ถ้าเกิดไอ้ตคิดอย่างนั้นนะ ก็ขอให้ไอ้ตมีความสุขกับสิ่งที่ไอ้ตแล้วกัน [kx^hit⁴] (s),
[kx^hoo⁵] (s),
[k^hwaam¹] (s)
32. นี่ฉันอดสำหไปหาที่บ้านด้วยความเป็นห่วง [k^hwaam¹] (s)
33. คุณเคน [k^hun¹] (us)

34. ต้องขอโทษด้วยนะคะ [k^h wɔ̄⁵] (us)
35. ก็ปุ่นไม่อยากจะเรื่องของปุ่นมาให้คุณเคนเขาไม่สบายใจนี่คะ [k^h wɔ̄ŋ¹] (us),
[k^h un¹] (us)
36. แล้วเขาก็ยังมาว่าปุ่นไปยุ่งเรื่องของเขาอะ [k^h wɔ̄ŋ⁵] (us)
37. ก็ปุ่นไม่ได้คิดขนาดนั้นนี่คะ [kx^h it⁴] (s)
38. นัยตาของเขาคงเหมือนนัยตาของแบร์รีคพิทนะ [k^h wɔ̄ŋ⁵] (us),
[kx^h wɔ̄ŋ⁵] (us)
39. แล้วคิวของเขาคงได้รูปเหมือนโรเบิร์ตเรคฟอร์ด [kx^h iiw⁴] (s),
[k^h wɔ̄ŋ⁵] (us)
40. แล้วจมูกของเขา ก็คงเป็นสันเหมือนทิวารีฟ [kx^h ii¹] (s)
41. เด็ยวักครุ่นคะคะ [k^h ruu³] (s)
42. ใครก็ได้ช่วยด้วย [k^h raj¹] (s)
43. ใครเหรอะคะ [k^h raj¹] (s)
44. คุณเคนคะ [k^h un¹] (us)
45. เมื่อกี้ปุ่นไปคุยกับหมอมมา [k^h uŋ¹] (us)
46. ถ้าไอ้ตกลับจากโรงพยาบาลแล้ว ไอ้ตยังจะ ไปขายของแบะกะดินอิกรีเป่ล่า [k^h wɔ̄ŋ¹] (s)
47. ขี้เกียจฟังน้ำจิ้มบ่น [k^h ii³] (us)
48. แต่มันไม่ใช่ความผิดของคุณนะคะ [k^h waam¹] (s)
49. บางที่ความรักกับความฝันอยู่ด้วยกันไม่ได้ [k^h waam¹] (s)

ตอนที่ 32

เจ็มอัปสร สิริสุชะ

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "ท่านชายกำมะลอ"

1. ขอบคุณคะ [k^h wɔ̄p²] (us)
[k^h un¹] (us)
2. นี่หมายความว่า เราไม่ได้อะไรเลยเหรอะเนี่ย [k^h waam¹] (us)
3. พื่ออยากคิดครึ๊วเิงหา [kx^h uk⁴] (s)
4. ถือจะว่าครึ๊วนี้เป็นแบบฝึกหัดสำหรับเราละกัน [kx^h ran⁴] (s)
5. พื่อก็ยังได้ฟอร์มท่านชายกำมะลอมาตั้งครึ๊วตั้งแล้วเิง [kx^h ruuŋ⁴] (s)
6. ฉันไม่ค่อยว่างวะ [k^h wɔ̄j³] (s)

7. นี่มีอะไร คอนเสิร์ต [k^hoon¹] (us)
8. เต็มๆ เลยคอนเสิร์ต ที่นี่ เอาไป เต็มๆ เลย [k^hoon¹] (us)
9. ฉัน ก็ อยาก รู้ จริงๆ ว่า ใคร นะ มาก ถ้า หัก ออก พี หล่อ ของ น้อง ได้ [k^hoon⁵] (us)
10. ขอ แค ใจ เรา สอง คน นะ ตรง กัน ก็ พอ แล้ว [k^hoo⁵] (s)
11. ไม่ ต้อง คิด ถึง อย่าง อื่น แล้ว [k^hit⁴] (s)
12. ก็ สว ร ร ค ของ เรา ไง ละ จ๊ะ [k^hoon³] (s)
13. เดี ย ขอ น ้อง ค บ เบ ีย ร ย ้อม ใจ ก่อน นะ จ๊ะ [k^hoo⁵] (s)
14. เดี ย ที่ ข ว ค มัน เป ็ด ข าก [kx^huat²] (s)
15. ก ิ ค จะ ห ิว อี ก ระ แ ต เ ห ร อ [k^hit⁴] (us)
16. ข อบ ค ุณ ม าก นะ ไ ้อ ค ี่ น ้อ ย [k^hoo^p²] (s)
17. ก ง เป ็น เพ ร า ะ เม ื่อ ค ิ น ค ุณ โด น ม อ ม ย า ค ะ [k^hun¹] (us)
18. ข ิ น ฉ ัน ก ลับ ไป ด ำ ร ว ง ได้ ล าก ค อ ฉ ัน เข้า ต ร าง พ อ ดี [kx^hoo¹] (s)
19. ไม่ ได้ ห มา ย ความ ว่า ฉ ัน จะ ให้ พ ี ห ม ค ร อ ก นะ [k^hwaam¹] (us)
20. นี่ ห มา ย ความ ว่า พ ี จะ ใช้ ห ม ค ² ห มัน ง ั้น เ ห ร อ [k^hwaam¹] (us)
21. ข อ เป ็น พ ั น ช ั ค ิ ก ว ่า ค ะ [k^hoo⁵] (us)
22. ค ุณ อา ห ง ษ์ ค ะ [k^hun¹] (us)
23. ง ั น เดี ย ขอ ตัว ส ัก แ บ ี บ ี น ิง นะ คะ [k^hoo⁵] (s)
24. ท ่า ท าง จะ ของ มี ร า ค า [kx^hoon⁵] (s)
25. ค ุณ พ ุด ไร ฉ ัน ไม่ ร ู้ เร ื่อ นี้ ะ [kxun¹] (us)
26. ที่ ค ุณ เ ็ ย บ ทำ ไ บ ่ น ะ ก็ เพ ร า ะ เขา ป ่วย นี้ ะ [k^hun¹] (us)
27. ค ุณ เ ็ ย บ ค ะ นี้ ก ระ แ ต นะ คะ ไม่ ใ ห น ้อง ส ว ย อะ ไร น ั้น ห ร อ ก ค ะ [k^hun¹] (s)
28. ค ุณ เ ็ ย บ อา ง จะ ไป เจ อ ใคร ค น น ึง ที่ หน้า ค า เหมือน ก ระ แ ต [k^hun¹] (s)
29. ฉ ัน ข อบ ใจ พ ี ะ [k^hoo^p²] (s)
30. ก็ ก ระ แ ต บ อก ค ุณ แล้ว ง ิ ค ะ ว ่า ก ระ แ ต กับ น ัง ส ว ย นะ มัน ค น ล ะ ค น ก ัน [k^hun¹] (us)
31. ไ ค ร มา เห็น เข้า มัน ไม่ ดี นะ คะ ค ุณ เ ็ ย บ [k^hun¹] (us)
32. ค ุณ เ ็ ย บ ค ะ ปล ่อย ก ระ แ ต เอ อะ นะ คะ [k^hun¹] (s)
33. ไม่ เอา นะ ค ุณ เ ็ ย บ อย่า ทำ อย่าง นี้ สิ คะ [k^hun¹] (us)
34. .... โดย เฉ พา ะ อย่าง ย ัง แ ก เป็น ล ูก ข า ย คน เดี ย ของ ส ร บ ฐ ี ข า ย เพ ร อ อย่าง ง ิ ฉ ัน จะ ไม่ ปล ่อย แ ก ให้ ห ตุ ค ม ือ ไป ได้ ห ร อ ก [k^hoon⁵] (us)
35. เม ื่อ ก ั มัน บ ี บ ค อ ฉ ัน เก ือ บ ค า ย [k^hoo¹] (s)

36. นั่นก็เรื่องของพี่ [k^hวอญ³] (us)
37. แต่คนอย่างอีกระแต้นะนะ บอกแล้วไงว่าไม่ยอมแพ้ใครง่ายๆ หรือ [k^hraj¹] (s)
38. ฉันก็อยากจะรู้เหมือนกันว่ามันกับฉันใครจะชนะกันแน่ [k^hraj¹] (s)
39. ตอนนั้นรู้ดีว่าคุณเอาใจ โลกจะซื้อต่อจากเศรษฐีชาวพม่าค่ะ [k^hun¹] (us)
40. เห็นเขว่าเป็นของเก่าของเก่าจากพระเจ้าบุเรงนองตอนไล่่ออกศึกเลยนะคะเนี่ย [k^hวอญ³] (us)
41. ญาติผู้ใหญ่ของเราก็ลงโรงไปหมดแล้ว [k^hวอญ³] (us)
42. พี่หมายความว่าพี่ไปหาแม่พี่พริ่งเขามาแล้วหรือ [k^hwaam¹] (us)
43. ไม่ใช่ความรักอันแสนช้อแสนใสอะไรของพี่นั่นนะ [k^hwaam¹] (s)
44. แล้วพี่คิดหรือว่าพี่พริ่งเขาจะยอมเลิกกับพี่ง่าย ๆ [k^hวอญ³] (us)
45. ฉันยินดีกับพี่ด้วยจริงๆ ะที่ยังยงที่คุณพริ่งและแม่ของเขายอมรับพี่เป็นลูกเขย [kx^hit⁴] (s)
46. ไม่กี่วันแล้วสินีเยที่พี่จะ ได้เป็นเจ้าของสมบัติครึ่งนึงของคุณพี่พริ่งแล้วนะ [k^hun¹] (s)
47. มันไม่ใช่เวลาที่พี่จะมาคิดถึงเรื่องความรักแล้วนะ [k^hrum³] (us)
48. ตอนนี้พี่ต้องนึกถึงแต่คุณพริ่ง [k^hun¹] (us)
49. คุณพริ่ง [kx^hwaam¹] (s)
50. คุณพริ่ง [k^hun¹] (s)
51. คิดันมีความจริงบางอย่างที่จะบอกให้คุณรู้ค่ะ [k^hun¹] (s)
52. คิดว่าตัวเองมีเสน่ห์ตายนักนี้ [kx^hwaam¹] (s)
53. ไม่ต้องจับฉันหรือคะเพราะถ้าฉันคิดจะหนี ฉันคงไม่กล้ามาที่นี้ [kx^hit⁴] (s)
54. ถ้าคืนนั้นนะคะหนูไม่ได้ยานอนหลับให้คุณเผลอแล้วหนีออกมาได้ คุณอาจองคิดดูดิคะว่าวันนี้ [kx^hit⁴] (s)
- วันนี้หนูจะเหลืออะไรคะ
55. คุณอาจองคิดดูนะคะ [kx^hit⁴] (s)

56. ถ้าสมมุติว่าหนูเป็นลูกสาวของคุณอาซึ่งยังไร้เดียงสาอ่อนต่อโลก ... แล้วหนูได้เต็มใจไปกับคุณ
เจี๊ยบด้วยความทักกะนองจริง .... คุณเจี๊ยบก็ต้องยับยั้งไล่หนูกลับบ้านใช่ไหมคะ
57. คุณเจี๊ยบกลับฮึกเหิม แล้วพยายามยึดยึดความเป็นชายให้กับหนู
58. แต่หนูอยากให้คุณอาทั้งสองคิดคุณะคะ
59. กระแต่ก็คิดว่าวิธีนี้น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดนะคะ
60. ไหนๆ คุณเจี๊ยบก็คิดว่ากระแฉะเป็นน้องสาวอะไรนั่นแล้ว
61. แล้วถ้าคุณไม่คิดจะมอม คุณส่งเบียร์มาทำไมตั้งห้าหกขวด
62. ไม่คิดถึงเรื่องอื่นบ้างเลยหรอ
63. นี่คุณหาว่าฉันเป็นตัวถ่วงความเจริญคุณงั้นหรอ
64. เคี้ยวฉันจะไปถ่วงความเจริญคุณอีก

[k^hwaam¹] (us)

[k^hwaam¹] (s)

[kx^hit⁴] (us)

[kx^hit⁴] (s)

[kx^hit⁴] (s)

[kx^hit⁴] (s)

[kx^hit⁴] (s)

[kx^hwaam¹] (us)

[k^hwaam¹] (us)

คนที่ 33

ชลิตา เพ็ญอารมณ

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “บ้านไร่เรือนรัก”

1. จำได้สิคะใครจะลืม
2. คุณหมอยี่
3. คุณเอ้
4. แม่ไปคุยกับเองข้างนอกเถอะนะคะ
5. แม่ล่ะแม่ใครจะพูดออกมาได้คะ
6. ทำงานสกนกรได้แค่ปีเดียว
7. พอกลับมาเองยังไม่ทันหายคิดถึง...
8. พี่ไก่อมีอะไรมาฝากเองบ้างคะของเมืองนอกนะคะ
9. เจียคไองคะ
10. เจ้าของที่แสดงานเขียนพวกนี้ชื่ออะไรนะ
11. รวีนั้นเขาคลังภาพเขียนพวกนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วคะ
12. พี่นางกำลังมีความรัก
13. ฉันเองขอแสดความยินดีกับพี่นางล่วงหน้าเลยนะคะ

[k^hraj¹] (s)

[k^hun¹] (us)

[k^hun¹] (us)

[k^huj¹] (us)

[k^hraj¹] (s)

[k^hoon¹] (s)

[kx^hit⁴] (us)

[k^hoon⁵] (s)

[kx^hiat²] (s)

[k^hoon⁵] (s)

[k^hlaaj³] (s),

[k^hian⁵] (s)

[k^hwaam¹] (us)

[kx^hoo⁵] (us),

[k^hwaam¹] (us)

14. คนน้ารักอย่างพี่น้องเนี่ยเองรับรองเลยคะว่าไม่มีใครทำให้พี่น้องต้องผิดหวังเป็นอันขาดคะ
[k^hraj¹] (s)
15. พี่นางเขามีปัญหาครอบครัวคะ
[k^hroop³] (s),
[k^hruua¹] (s)
16. คล้าย- คล้ายกับจะยึดเขาเป็นที่พึ่ง
[k^hlaaj⁴] (us),
[k^hlaaj⁴] (us)
17. ชดเชยที่ทางครอบครัวไม่เคยให้อะไร
[k^hroop³] (us),
[k^hruua¹] (s)
18. งานของพี่น้องเค้าก็เลยออกมาหวานๆ แบบนี้คะแม่
[k^hwoŋ⁵] (us)
19. ผู้ชายที่ให้เงินทองกับแม่เป็นใครคะ
[k^hraj¹] (s)
20. จันแม่บอกเองได้ไหมคะว่าลูกชายของคนคนนั้นเป็นใคร
[k^hwoŋ⁵] (us),
[k^hraj¹] (s)
21. พี่ไก่อมาคุยกับเองหน่อยได้ไหม
[k^huj¹] (s)
22. ทางเจ้าหนี่ต้องการตัวเองเป็นเครื่องไถ่ถอน
[k^hruuŋ³] (us)
23. เขาและครอบครัวจะมองเองกับแม่ยังไง
[k^hroop³] (s)
24. เสียแรงที่เองให้ความเคารพนับถือ
[k^hwaam¹] (us)
25. อนาคตเนี่ยเขาจะต้องเป็นจิตแพทย์มือหนึ่งของโลกแน่ๆ
[k^hwoŋ⁵] (us)
26. เองแค่อายขอคำปรึกษา
[k^hwoŋ⁵] (s)
27. หมายถึงคนที่เป็นคู่แท้
[k^huu³] (s)
28. เพื่อที่จะได้มีความสุขที่แท้จริง
[k^hwaam¹] (us)
29. แต่แม่มีพระคุณกับเองสิ้นฟ้า
[k^hun¹] (s)
30. ไม่ช่วยเองคิดอะไรเลยอะ
[kx^hit⁴] (s)
31. ถือว่าตอบแทนพระคุณแม่
[k^hun¹] (us)
32. ขอเองพบเขาได้ไหมคะแม่
[k^hwo⁵] (us)
33. เองจะไปขอเจรจาก่อนพัน
[k^hwo⁵] (s)
34. ประคองหน้าต่างทาสีเขียวสด
[k^hiiaw⁵] (s)
35. นี้คุณนาย
[k^hun¹] (us)
36. เองคิดถึงจะตายอยู่แล้ว
[k^hit⁴] (us)
37. มีเรื่องจะคุยด้วย
[kx^huj¹] (s)
38. พี่ไก่อคิดอะไรออกบ้างไหม
[kx^hit⁴] (s)
39. นี่พี่ไก่อไม่สนใจปัญหาของเองเลยหรอ
[k^hwoŋ⁵] (us)
40. เองจะได้ไปพูดเจรจากับอ้อองเขา
[k^hwo⁵] (us)

41. แทนที่จะเป็นความสุข [k^hwaam¹] (us)
42. เองจะขอให้เขาปล่อยเองไป [kx^hวอ⁵] (s)
43. แล้วที่แม่มีพระคุณต่อเองทำให้เองเป็นตัวเป็นตนมาจนทุกวันนี้ ... [kx^hun¹] (s)
44. เองสมควรจะตอบแทนพระคุณแม่แบบนี้หรือคะ [k^hun¹] (us)
45. ขอแสดงความยินดีล่วงหน้าเลยนะคะ [k^hวอ⁵] (us)
- [k^hwaam¹] (us)
46. นี่ใกล้วันงานเข้าไปทุกทีแล้วใจคุณแม่จะ ... [k^hวอ¹] (s)
47. เดียวเองขอเปลี่ยนเสื้อผ้าแบบนี้นะคะ [k^hวอ⁵] (us)
48. นี่ใจคุณแม่จะไม่ให้เองกระดิกตัวเลยอะ [kx^hวอ¹] (s)
49. ยังไงเองก็ขอขอบใจ [kx^hวอ⁵] (us)
50. เองจะร้องให้พี่ที่ไก่อเห็นเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจะหันหน้าไปทศแทนพระคุณแม่ [k^hun¹] (us)
51. หลงคิดเพื่อว่าพี่ไก่อจะลุกขึ้นมาหาทางปกป้องเอง [kx^hit⁴] (s)
52. ตายแล้วป้าผิวเอาของไปทิ้งขยะ [kx^hวอ⁵] (s)
53. ขอบคุณคะ [k^hun¹] (us)
54. ทำไมคุณรอราชไม่คิดหาทางแก้ไขละคะ [k^hun¹] (us)
55. แล้วไอ้ประโยชน์ที่ว่า อย่าคิดว่าฉันมีความสุขหรือว่าเต็มใจมันหมายความว่าไงคะ [k^hit⁴] (s)
56. ... จะมีก็แค่ความคับข้องใจเล็กน้อย [kx^hวอ⁵] (s)
57. ทำไมคุณรอราชไม่คิดหาทางออก ทั้งที่คุณเองก็ไม่เต็มใจ [k^hun¹] (s), [k^hit⁴] (s), [k^hun¹] (s)
58. ... คินให้คุณก็ได้นี่คะ [k^hun¹] (s)
59. แล้วแม่ไม่คิดจะให้เขาบิดพริ้วเพื่อให้เองไม่ต้องแต่งงานกับเขาหรือคะ [kx^hit⁴] (s)
60. ไม่ต้องคะขอบคุณ [k^hun¹] (s)
61. คุณรอราชไม่ต้องห่วงดิฉันหรือคะ [kx^hun¹] (s)

คนที่ 34

พรชิตา ณ สงขลา

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "เมียหลวง"

1. ขอโทษนะคะ

[k^hวอ⁵] (us)

2. ขอพบ ดร.อนิรุทธิ์ สักครู่ ได้ไหม คะ [k^hoo⁵] (s),
[k^hruu³] (s)
3. อรอยาก จะชวน คุณ รุ่ง เนี่ย ไป ทาน ข้าว เย็น ที่ บ้าน อร คืน นี้ [k^hun¹] (us)
4. เด็ก นี้ เป็น ลูก ของ อร [k^hooŋ⁵] (us)
5. แล้ว เรา ก็ ตกลง กัน แล้ว ด้วย ว่า ลูก เป็น ของ อร [k^hooŋ⁵] (us)
6. เกลียด คร ม าก น ัก ก็ ไม่ ต้อง มา รัก ลูก ของ อร สิ คะ [k^hooŋ⁵] (us)
7. เด็ก นี้ มัน มี เลือด ของ อร เต็ม ๆ [k^hooŋ⁵] (us)
8. อร ไม่ เคย ลืม นะ คะ ว่า พวก คุณ เคย ทำ อะ ไร ไว้ กับ อร บ้าง [kx^hun¹] (s)
9. มัน เป็น ความ ผิด ของ คุณ เอง นะ ที่ พา ลูก ฉัน มา โดย พล ละ การ [k^hwaam¹] (s),
[k^hooŋ⁵] (us),
[k^hun¹] (s)
10. แต่ ว่า กับ คุณ รุ่ง เนี่ย สนิท มาก หน อ ย ข [k^hun¹] (us)
11. เพราะ ว่า คุณ รุ่ง เขา มี ภ ร ร ยา แล้ว [k^hun¹] (s)
12. ไม่ ต้อง คอย กั ง ว ล ว่า เขา จะ คิด อะ ไร ไม่ ดี กับ อร [k^hooŋ¹] (s),
[k^hit⁴] (s)
13. ใคร เช ย คุณ [k^hun¹] (s)
14. ส่วน ของ ขวัญ ของ อร เนี่ย คง ต้อง รอ ค อน เท ย ง ค ืน นะ คะ [k^hooŋ⁵] (us),
[k^hwan⁵] (s),
[k^hooŋ⁵] (us)
15. แต่ ย ัง ง คง ส ว ย ผู้ คุณ วิ กัน ดา ไม่ ได้ ม ัง คะ [k^hun¹] (s)
16. คุณ พี คะ ต่อ ไป เน ีย อร ขอ เร ีย คุณ รุ่ง ว่า พี รุ่ง ได้ ไหม คะ [k^hun¹] (us),
[k^hoo⁵] (s),
[k^hun¹] (us)
17. อร รู้ สิ ก ว่า เร ีย คุณ รุ่ง แล้ว มัน ดู ห ่าง เห ิน ย ัง ง ไม่ ท ร า บ คะ [k^hun¹] (us)
18. ขอ บ คุณ นะ คะ คุณ พี [k^hooŋ²] (s),
[k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us)
19. คุณ พี ใจ ดี จ ึง เ ล ย นะ คะ เน ี่ย [k^hun¹] (us)
20. คุณ พี คะ เด ีย ว คุณ พี ร อ ต ร ง นี้ ก ่อน นะ คะ [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us)
21. รอ ถ ้น ของ ขวัญ ที่ อร เตร ียม ไว้ ซ อ ร์ ไฟ ร์ ส ที่ รุ่ง ด้วย กัน [k^hooŋ⁵] (s),
[k^hwan⁵] (s)

- 22. สำหรับของขวัญเธอคะ [k^hวอŋ⁵] (us),
[k^hwan⁵] (s)
- 23. เธอจะไปตีกอล์ฟด้วยคนดิคะ [k^hวอ⁵] (s)
- 24. ใครอยากพูดอะไรก็พูดไป [k^hraj¹] (s)
- 25. เธอจะไปด้วยคนนะ [k^hวอ⁵] (s)
- 26. ลองเป็นเมียหลวงมาแล้ว มันไม่ประสบความสำเร็จนี้ [k^hwaam¹] (s)
- 27. พี่ายังไม่เคยมีความรักนี่คะ [k^hwaam¹] (s)
- 28. แต่ถ้าวินิ่ง พี่เจอใครสักคนที่อยู่ในอุดมคติของพี่อย่างพี่ที่วาดฝันไว้ แล้วเขามาขึ้นอยู่ตรงหน้าที่
พี่ก็ต้องคว้าเอาไว้ เหมือนอย่างอรรนี้แหละ [k^hraj¹] (s),
[k^hวอŋ⁵] (us)
[k^hwaa⁴] (s)
- 29. เหม่อของใหม่ก็อย่างนี้ละคะ [k^hวอŋ⁵] (s)
- 30. จะให้คิดว่าเป็นกีฬาเด็กหรือใจ [k^hit⁴] (s)
- 31. อรไม่มีอะไรต้องคุยกับเขา [k^huj¹] (s)
- 32. มีเรื่องอะไรคุยกะอิคคนพรรคนี้อีกละเนี่ย [k^huj¹] (s)
- 33. คุยกันให้รู้เรื่องก่อนซี [k^huj¹] (s)
- 34. ฉันจะไปโรงเรียนที่ไหนแล้วมันเรื่องอะไรของคุณ [k^hun¹] (s)
- 35. เวลาจะไปไหนก็ต้องมาคอยสอจดส่ง [k^hวอŋ¹] (s)
- 36. อรจินาครอบครัวคุณพี่นะคะ [k^hruua¹] (us)
- 37. ถ้าเกิดว่าอรได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวยุคพี่ก็คงจะดีนะคะ [k^hruua¹] (us)
- 38. คิดอะไรไม่ออกก็ทะเล [k^hit⁴] (s)
- 39. เอาไว้ค่อยๆคิดก็ได้คะ [k^hit⁴] (s)
- 40. ประกติเค็กรับใช้ไม่น่าจะกล้ามีฤทธิ์มีเดชมากขนาดนี้นะคะ ถ้าไม่มีใครคอยให้ท้าย
[k^hวอŋ¹] (s)
- 41. ใครคิดว่าเราควรจะไปสัมมนากันที่สงขลาละ [k^hit⁴] (s)
- 42. อย่าคิดว่าคุณพี่ชนะ [kx^hit⁴] (s)
- 43. มีผู้หญิงมาเดินกันให้ขวกไขวกันเต็มบ้าน [k^hwak²] (us)
- 44. แกว่าใครฮ้ออิจี้จ้า [k^hraj¹] (us),
[k^hii³] (us)
- 45. จะซื้อไปฝากใครที่ภูเก็ตรีเปล่าคะเนี่ย [k^hraj¹] (us),
- 46. พี่ถ้านี้ก็ไม่น่าเลย ทำให้คุณวาทีนต้องเสียเงินเสียทอง [k^hun¹] (s)

47. อรแค่สงสัยค่ะ ว่าคุณที่คิดขัง ใจจะถึง ได้พาตัวเองมาประจันด้วยวิธีแบบนี้
[kx^hit⁴] (s)
48. .อรขอบอกเลยนะคะ ว่าคุณที่คิดผิดที่สุด
[kx^hit⁴] (s)
49. ความจริง อรก็ไม่อยากจะพูดอะไรมากหรอกนะคะ
[k^hwaam¹] (us)
50. ความจริง คุณพี่น่าจะหาวิธีที่มันแบบเนียนกว่านี้หน่อยนะคะ
[k^hwaam¹] (us)
51. ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อรก็คิดถึงคุณชายเหมือนกัน
[k^hit⁴] (us)
52. แล้วพี่รำคิดว่ เราจะ ได้ทำงานนานนักเธอคะ
[k^hit⁴] (us)
53. แล้วเราเนี่ยก็ต้องใช้ความสวยดึงดูดเอาไว้ก่อนจริงไหมคะ
[k^hwaam¹] (us)
54. อย่าคิดว่าทำอะไรแล้วอรจะจับไม่ได้ไล่ไม่ทันนะคะ
[kx^hit⁴] (s)

คนที่ 35

พียดา อัครเสรมี อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “โคดเดี่ยวไม่เดียดาย”

1. ดิಕ್ಕุกเลยเธอ
[k^huk⁴] (s)
2. ฉันรู้สึกไม่ดีเลยที่ทำให้คนอื่นเขาดิಕ್ಕุกอะ
[k^huk⁴] (s)
3. ความจริง แม่เขาก็น่ารักดิเนะ ไม่จู้จี้ขี้บ่น
[k^hwaam¹] (s),
[kx^hii³] (us)
4. แล้วแม่ก็จะบอกเสมอว่า ถ้าผิดพลาดค่อยมาคุยกัน
[k^hooj³] (us),
[k^huj¹] (us)
5. ยังค่ะสงสัยยังไม่ค่อยชินเวลา
[k^hooj³] (us)
6. ก็รูปครอบครัวของเราขังใจคะตอนที่นี้ยังเด็กฯ
[khooj³] (us)
[k^hua¹] (s),
[k^hooj³] (us)
7. คุณเป็นผู้จัดการที่นี้จริงๆเธอ
[k^hun¹] (us)
8. ขอบริจาคหมื่นนึงค่ะ
[k^hooj³] (s)
9. ขอบริจาคเงินหมื่นนึงค่ะ
[k^hooj³] (us)
10. เอ๊ะคุณก็ฉันมีเงินอยู่แค่นี้ จะบริจาคแค่นี้ทำไมละ
[k^hun¹] (s)
11. นี่คุณสงสัยจะมีคนมาบริจาคน้อยนะคุณถึงมานั่งซักเขาแบบนี้
[k^hun¹] (s)
[k^hun¹] (s)
12. นี่คุณฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะ
[kx^hun¹] (s)*
13. นี่คุณหาว่าฉันทรอกเธอ
[k^hun¹] (us)
14. แล้วคุณจะทำไป เงินคอลล์ก็มารับ
[k^hun¹] (s)

15. ก็เมื่อก่อนคุณยังบอกว่า หม่าบ้ำมันอยู่ข้างหน้า [k^hun¹] (us)
16. คุณป้าคะคือหนูไม่ใช่ลูกคุณป้าคะ [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us)
17. ทำทางคุณจะรวณะคะ [k^hun¹] (us)
18. เห็นคุณหน้าเด็กๆนะ [k^hun¹] (s)
19. ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะเห็นแก่ถึงขนาดนี้ [k^hun¹] (s)
20. ทำไมต้องตากเบงค์ด้วยคะคุณตา [k^hun¹] (us)
21. มันต้องใช้น้ำร้อนค่อยๆเช็ด [k^hooj³] (us),
[k^hooj³] (s)
22. แล้วนี่คุณตาไปโดนอะไรมาคะ [k^hun¹] (us)
23. เดี่ยวหนูจะปิดผ้าก๊อດให้คุณตาเฉยๆ [k^hun¹] (us)
24. ขอบคุณคะ [k^hooj²] (us)
25. แต่ความจริงมูลนิธิไม่น่าให้คนกะต่อนๆแบบนั้นมาเป็นผู้จัดการได้เลยนะเธอ [k^hwaam¹] (us)
26. แต่ความจริงอะ ฉันว่านะนำเสนอสารตงแก่ที่อยู่ที่บ้านนั้นนะ [k^hwaam¹] (us)
27. ทำทางเขาไม่ค่อยมีความสุขเลยละ [k^hooj³] (us),
[k^hwaam¹] (us)
28. หนอยคิดจะหรงเราอะ [kx^hit⁴] (s)
29. บางคนนะคะก็หลงๆลืมๆนะคะคิดว่าลูกหลานของตัวเองจะมารับนะคะ [kx^hit⁴] (s)
30. บางคนถึงนำเสนอสารกว่าเดิมอีกคะหลงๆคิดว่าคนอื่นจะมาทำร้าย [kx^hit⁴] (us)
31. นี่ไม่เข้าใจเลยนะคะว่าทำไมคนสมัยนี้คิดว่าคนแก่ไม่มีค่าเลย [kx^hit⁴] (s)
32. แล้วนี่ก็ไม่อยากให้คุณอื่นคิดว่าคนแก่ไม่มีค่า [kx^hit⁴] (us)
33. คุณคิดว่าฉันเป็นใครถึงมาหรงฉันว่าเป็นผู้จัดการบ้านสุดทางฝัน [k^hit⁴] (s)
34. นิยัง ไม่คิดเรื่องนั้นเลยคะ [kx^hit⁴] (s)
35. ฉันนะมีเพลงไทยเพลงหนึ่งของแม่ฉัน [k^hooj⁵] (us)
36. ของพวกนี้ซื้อได้ที่ไหนอะ [k^hooj⁵] (s)
37. ฉันก็คิดแบบนั้นแหละ [k^hit⁴] (s)
38. คือหนูเอาของมาบริจาอะคะ [k^hooj⁵] (s)
39. ก็พวกข้าวของเครื่องใช้ [k^hooj⁵] (us)
40. คุณมีความสุขมากใช้ไหมที่เห็นคนแก่คนหนึ่งคิดหวัง [k^hwaam¹] (s)
41. นึกคิดว่าคุณตาคงอยากทานเองคะ [k^hit⁴] (us)
42. รับรองคะว่าความลับเนี่ยรู้ระหว่างแค่เราสองคนเท่านั้น [k^hwaam¹] (s)

43. ความจริงฉันก็ไม่รู้จะ โกรธคุณไปทำไม [k^hwaam¹] (s)
44. ฉัน ไม่พอใจคุณที่คุณมองคนแก่ในแง่ไม่ค้อยดีซักเท่าไร [k^hwoj³] (s)
45. ถ้างั้นเดี๋ยวนี้ขอตัวกลับก่อนนะคะ [k^hwo⁵] (s)
46. นีก็เรียนครูเหมือนกันคะ [k^hruu¹] (s)
47. แล้วคุณตา ก็เลยต้องเรียกร้องเรื่องกลัวน้ำว่า เพื่อจะเรียกร้อความสนใจเธอคะ [k^hwaam¹] (us)
48. ถ้าว่างก็ไปช่วยฉันแจกของที่เรือนฝั้นหวานละกันนะ [k^hwoj³] (s)
49. ถ้างั้นคนที่ทำงานที่นี้ก็ต้องใช้ความอดทนมากเลยนะ [k^hwaam¹] (s)
50. แต่ฉันก็ยัง ใจก็ต้องขอคำนิ วิธิการที่คุณจัดการกับคุณตาซาครี [k^hwo⁵] (s)
51. ถ้างั้นเดี๋ยวนี้ขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะมันสรกปรกมาทั้งวัน [k^hwo⁵] (s)
52. นีไม่ค้อยได้ฟังเลย [k^hwoj³] (s)
53. ก็เป็นคุณตาคนหนึ่งที่แก่แล้ว แล้วก็ปลดเกษียณจากการเป็นครูแล้ว [k^hruu¹] (s)
54. ยังคิดว่าตัวเองเป็นครูอยากไห้คนอื่นเคารพ [k^hit⁴] (s), [k^hruu¹] (s)
55. ก็เป็นคุณตาแก่ๆคนหนึ่งที่ไม่มีใครแล้วนี่คะ [k^hraj¹] (s)
56. ก็ไม่มีลูก ไม่มีพี่น้อง ไม่มีภรรยา แล้วก็ไม่มีใครแล้วคะ [k^hraj¹] (s)
57. นีไม่เคยคิดอย่างนั้นเลยคะ [kx^hit⁴] (s)
58. แต่ความจริงอะบางทีมันก็เจ็บปวดเกินกว่าจะมาพูดเล่นนะคุณ [k^hwaam¹] (us)
59. คุณมันขี้ขลาด ไม่กล้าสู้ความจริง [k^hii³] (s), [k^hwaam¹] (us)
60. นีคิดถึงใจจิงเลยคะ [k^hit⁴] (us)
61. ส่วนใหญ่ก็จะขลาดแคลนพวก.....ข้าวของเครื่องใช้อะ [k^hleen¹] (us)
62. ไซ้คะที่นี้ขาดแคลนความรักนะคะ [k^hwaam¹] (us)

ตอนที่ 36

รามาวดี สิริสุขะ

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “ ท่านชายกำมะลอ ”

1. ไม่แล้วละคะคุณพ่อ [k^hun¹] (us)
2. วันนี้หนูจะ ไปงานเลี้ยงคะคุณแม่ [k^hun¹] (us)
3. งานเลี้ยงนักเรียนเก่าอังกฤษนะคะคุณพ่อ [k^hun¹] (us)
4. เขาจะมีการจัดสัมมนาพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนที่นั่นนะคะ [k^huj¹] (s)

5. ไปกับคุณเจี๋ยบคะ [k^hun¹] (us)
6. ลูกคุณอาหงษ์ไงคะ [k^hun¹] (us)
7. แต่คุณย่าคะ นู๋รับปากกับเขาไว้แล้วนะคะ [k^hun¹] (us)
8. ยังไง งานนี้ นู๋ก็ต้องขอไปล่ะคะ [kx^bว⁵] (s)
9. แต่คุณย่าคะ นู๋ไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องเสียหายอะไรเลยนะคะ [k^hun¹] (us)
10. ครอบครัวเรากับครอบครัวเขาก็รู้จักกัน [k^hว³] (s)
[k^hua¹] (us),
[k^hว³] (s)
[k^hua¹] (us)
11. ขอโทษคะคุณย่า [k^hว⁵] (us),
[k^hun¹] (us)
12. จั๊นเคี้ยวนู๋ขอตัวอาบน้ำก่อนนะคะ [kx^hว⁵] (s)
13. คิดเหอว่าจะห้ามฉันได้ [kx^hit⁴] (s)
14. แหม คุณเจี๋ยบเนี่ย มีตาเหมือนเสือจิงนะคะ [k^hun¹] (s)
15. ก็เสื่ออะมันชอบมองทางตรงอย่างเดียว มันไม่เคยมองซ้ายหรือว่ามองขวาเลยนะสิคะ [k^hwaa⁵] (s)
16. ที่ไหนก็ได้ล่ะ ขอให้มีคนตรี [k^hว⁵] (s)
17. แต่ว่าตอนนี้ นู๋ต้องขอตัวก่อนนะคะ [k^hว⁵] (s)
18. นี๋คุณ ไม่มีเพื่อนในงานนี้เลยเหอคะ [k^hun¹] (s)
19. ก็คุณตามฉันต้อยๆอย่างกับลูกแห่งตามแม่อังนั้นแหละ [k^hun¹] (s)
20. คุณพูดเรื่องอะไรของคุณคะเนี่ย [kx^hun¹] (s),
[k^hว⁵] (us),
[k^hun¹] (s)
21. นู๋นึ่งงๆคะ ว่าคุณเจี๋ยบกำลังพูดอะไรอยู่ [k^hun¹] (s)
22. ถ้าคุณย่าไม่เชื่อ คุณย่าลองถามอังกี้ได้นี้คะ [k^hun¹] (s)
23. คุณอาหงษ์คะ นู๋ต้องขอโทษจริงๆนะคะ เพราะนู๋ไม่รู้ว่าคุณเจี๋ยบอะพูดเรื่องอะไร [k^hว⁵] (us),
[k^hun¹] (s)
24. นี๋คุณเจี๋ยบ คุณจะบ้าเหอหรืออยู่ๆคุณมาอ้างว่าฉันไปงานอะไรกับคุณนะ [kx^hun¹] (s)
25. นู๋ขออีนันนะคะ ว่านู๋ไม่เคยไปงานไหนกับผู้ชายคนนี้เลย [k^hว⁵] (s)
26. แล้วนู๋นะ ก็ไม่เคยคิดจะรักผู้ชายคนนี้ด้วย [kx^hit⁴] (s)
27. เขาเป็นเพื่อนของพี่ชายของนู๋ อิกทีนึ่งอะคะ [k^hว⁵] (us),

- [k^hวอŋ⁵] (us)
28. พอดีเราเจอกันในงานวันเกิดของแม่บู๊ม [k^hวอŋ⁵] (us)
29. ก็นุ้ยมาคิด-คิดดูแล้ว คนเราจะประสบความสำเร็จได้ นุ้ยว่ามันไม่เกี่ยวกับปริญญาโทหรือว่า
ปริญญาเอกเลยนะคะ [k^hit⁴] (s),
[k^hit⁴] (s)
30. ทุกวันนี้นุ้ยจะทำอะไร คุณเขาก็ต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วยทุกครั้ง [k^hraŋ⁴] (s)
31. ถ้าจีนให้ใครคอยมาชี้ทางอยู่ตลอดเวลา เราก็ไม่รู้สิคะว่าไฮ้สิ่งที่เราทำมันถูกหรือว่ามันผิด
[k^hraj¹] (s),
[kx^hวอŋ¹] (s)
32. ไข่คะฉันทนไม่ชอบให้ใครมาบ้าน [k^hraj¹] (s)
33. ขอตัวก่อนนะคะ [k^hวอ⁵] (s)
34. ไข่คุณกำลังเสแสร้ง เพื่อทำให้คนในครอบครัวฉันทนรัก [k^hrua¹] (s)
35. ฉันทนถึงอยากเห็นตัวตนจริงๆของคุณ ที่ไม่ได้เป็นท่านชายมากกว่า [k^hวอŋ⁵] (us)
36. ก็หมายความว่า ถ้าฉันทนชอบคุณเนี่ย ฉันทนก็ไม่สนใจหรือออกจะความเป็นท่านชายที่ดีเลิศประเสริฐศรี
ของคุณนะ [k^hwaam¹] (us),
[k^hwaam¹] (s),
[k^hวอŋ⁵] (us)
37. มันไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของคุณ [k^hวอŋ⁵] (us)
38. แล้วฉันทนจะคอยดูค่ะ [k^hวอŋ¹] (s)
39. โทรมแล้วค่ะ แต่ว่าท่านชายปิดเครื่อง [k^hruum³] (s)
40. ขอสายท่านชายเทพอึ้งยงค่ะ [k^hวอ⁵] (us)
41. ฉันทนไม่คิดเลยนะ ว่าคุณจะไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษที่จะบอกกับฉันทนตรงๆ [kx^hit⁴] (s),
[k^hwaam¹] (s)

คนที่37

ศิริลักษณ์ ฝ่อง ไชค

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “เสน่ห์นางจิว”

1. พี่ฉันทนขอร้องละนะ [k^hวอ⁵] (s)

2. ก็แล้วใครล่ะ	[k ^h raj ¹]	(s)
3. บัวอยากตอบแทนพระคุณบัว	[k ^h un ¹]	(s)
4. สงสัยใครจะมาจุดฉลองศาลเจ้ามั่งเนาะ	[k ^h raj ¹]	(s)
5. <u>ขอบ</u> ใจนะจ๊ะทุกคน	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
6. คนคู่คนแรกของบัว	[k ^h วอ ² ญ ⁵]	(us)
7. <u>ขอบ</u> ใจนะจ๊ะที่เตือน	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
8. <u>ขอบ</u> ใจจ๊ะ	[kx ^h วอ ² p ²]	(s)
9. พ่อครัวเอก	[k ^h ruua ¹]	(s)
10. <u>ขอบ</u> ใจจ๊ะ	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
11. <u>ขอบ</u> ใจนะเก็ง	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
12. <u>ความจริง</u> ไม่ต้องลำบากก็ได้นี่	[k ^h waam ¹]	(s)
13. กุหลาบสีแดง <u>ความ</u> หมายของ <u>ความรัก</u> เชียวนะ	[k ^h waam ¹]	(s),
	[k ^h วอ ² ญ ⁵]	(us),
	[k ^h waam ¹]	(s)
14. <u>ขอบ</u> ใจนะ	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
15. <u>เดี๋ยวกะ</u> คุณ	[k ^h un ⁴]	(s)
16. <u>ระวัง</u> ฟุตบอลนะ <u>คะ</u> คุณ	[k ^h un ¹]	(s)
17. <u>คุณ</u> ระวัง <u>คะ</u>	[k ^h un ¹]	(s)
18. <u>ขอ</u> โทษ <u>คะ</u>	[k ^h วอ ⁵]	(s)
19. ฉันไม่น่าปล่อยให้คุณเดินเองเลย	[k ^h un ¹]	(s)
20. <u>ขอ</u> โทษจริงๆ <u>นะ</u> คะ	[k ^h วอ ⁵]	(s)
21. <u>เดี๋ยวก่อน</u> จะไปขึ้นรถเมย์ไรใหม่ <u>คะ</u>	[k ^h un ¹]	(s)
22. <u>เดี๋ยวก่อน</u> พา <u>คุณ</u> ไปส่งก็แล้วกัน	[k ^h un ¹]	(s)
23. <u>ถึง</u> แล้ว <u>คะ</u> คุณ	[k ^h un ¹]	(s)
24. <u>แล้ว</u> คุณจะไปรถเมย์ <u>ไหน</u> ล่ะ <u>คะ</u>	[k ^h un ¹]	(s)
25. <u>คุณ</u> คะโทษ <u>นะ</u> คะ	[k ^h un ¹]	(s)
26. <u>ขอบ</u> คุณ <u>คะ</u>	[k ^h วอ ² p ²]	(s)
27. <u>ขอบ</u> คุณ <u>คะ</u>	[k ^h un ¹]	(us)
28. <u>ถ้า</u> คุณคิดว่า <u>ไอ้</u> สิ่งที่ <u>คุณ</u> พยายามทำอยู่ <u>เนี่ย</u> มัน <u>เก๋</u> ไ้ <u>มาก</u> นัก <u>ละ</u> ก็ <u>ฉัน</u> ว่า <u>คุณ</u> เข้าใจ <u>ผิด</u> แล้ว <u>ละ</u>	[k ^h un ¹]	(us),
	[k ^h it ⁴]	(us)
29. <u>ขอบ</u> คุณ <u>คะ</u>	[k ^h วอ ² p ²]	(us)

30. จะลืมได้ยังไงละคะ เพราะว่าน้องๆเนี่ยก็เหมือนกับพี่น้องของบัว	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
31. ขอบคุณคะครู นึกว่าครูจะลืมซะแล้ว	[k ^h ruu ¹]	(s),
	[k ^h ruu ¹]	(s)
32. ไหนใครทำไมไม่ได้	[k ^h raj ¹]	(s)
33. ใครอยากกินขนมมะ ก็นั่งให้เรียบร็อยเร็ว	[k ^h raj ¹]	(s)
34. ขอบใจจ๊ะ	[k ^h ooŋ ²]	(us)
35. ขอโทษจ้า	[k ^h oo ⁵]	(us)
36. ไม่ค่อยหิวเลย	[k ^h ooŋ ³]	(us)
37. แต่ว่าบัวก็คิดไว้เหมือนกันนะว่าจะขายปาห้องโก้	[kx ^h it ⁴]	(s)
38. ขอบคุณค่า	[k ^h ooŋ ²]	(us),
	[k ^h un ¹]	(us)
39. ป้าเนถ้าจะมีความทุกซังัง ก็ไม่บอกให้ใครรู้หรอกคะ	[k ^h waam ¹]	(us)
40. แต่ถึงลำบากซังัง ป้าก็มีความสุขณะคะถ้าได้เล่นจ๊ว	[k ^h waam ¹]	(us)
41. ถ้าคนคูมีความสุข ป้าก็มีความสุข	[k ^h waam ¹]	(us),
	[k ^h waam ¹]	(us)
42. เราเปิดร้านอาหารของเราเองคิมะ	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
43. อาป้ากลับมาเดินได้เหมือนเดิม แล้วยังเสียงหัวเราะของอาป้า	[k ^h ooŋ ⁵]	(us)
44. อย่าคิดว่าตัวเองไม่สำคัญละ	[kx ^h it ⁴]	(s)
45. เพราะว่าความรวยกับความจนนะ มันมีช่องว่างระหว่างกันเสมอคะ	[k ^h waam ¹]	(us),
	[k ^h waam ¹]	(us)
46. คุณเองก็ทำให้คุณพ่อคุณแม่ทรมาณใจไม่น้อยเลย	[k ^h un ¹]	(us),
	[k ^h un ¹]	(us)
47. แต่มันไม่ได้ง่ายอย่างที่ครูคิดนะคะ	[k ^h ruu ¹]	(us)
	[kx ^h it ⁴]	(s)
48. อย่างที่บัวเล่าให้ครูฟัง	[k ^h ruu ¹]	(us)

คนที่ 38

สูวนันท์ คงยิ่ง 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “ดาวพระศุกร์”

1. ฉันเอามาคืนคุณ ได้ก็แล้วกัน	[k ^h un ¹]	(s)
2. คุณก็รู้แล้วนี่	[k ^h un ¹]	(s)

3. ปล่อยดาวเดีวนี้ะคุณภาค [k^bun¹] (s)
4. คุณไม่มีสิทธิจะมาบังคับฉัน [k^bun¹] (s)
5. เราแลกเปลี่ยนกันแล้วเหมือนอย่างที่คุณพูดเมื่อคืนนี้ [k^bun¹] (s)
6. เงินของท่านเยอะแยะซื้อได้ทุกอย่าง [k^bวอญ⁵] (us)
7. สายแล้วกะ เดียวคุณจะไปทำงานไม่ทัน [k^bun¹] (us)
8. คุณรัศมีคะ [k^bun¹] (us)
9. กลัวแมวไปฟ้องคุณรัศมี [k^bun¹] (s)
10. ไซ้ซี่สำหรับเขา คุณรัศมีต้องมาก่อนเสมอ [k^bun¹] (s)
11. คนทำอาหารส่วนใหญ่ ไม่ค่อยชอบทานอาหารฝีมือตัวเองหรือกะ [k^bวอญ³] (us)
12. ไหนคุณเสกบอกว่า ทานอาหารฝีมือดาวแล้วกลัวอ้วนไงคะ [k^bun¹] (us)
13. คุณเสกเป็นอย่างนี้ดีแล้วกะ [k^bun¹] (s)
14. ดาวมีเรื่องอยากจะขอร้องคุณเสกนะกะ [k^bวอ⁵] (s),
[k^bun¹] (us)
15. เดียวดาวขอขึ้นไปข้างบนแป็บเดีว [k^bวอ⁵] (us)
16. ดาวต้องขอบคุณ คุณเสกมากเลยนะกะที่กรุณามาส่งดาว [kx^bวอ²] (us),
[k^bun¹] (s),
[k^bun¹] (us)
17. แต่ว่าคุณเสกห้ามบอกคุณภาค โดยเด็ดขาดนะกะ [kx^bun¹] (s),
[k^bun¹] (us)
18. แต่ว่าละขอเห็นดาวออกมากับคุณเสกนี่นา [k^bun¹] (us)
19. แล้วคุณเสกจะเข้าไปข้างในด้วยกันไหมคะ [k^bun¹] (us)
20. แล้วคุณหอมละคะ ทานอะไรรียัง [k^bun¹] (us)
21. เออ.....คุณเสกคะ [k^bun¹] (us)
22. ความจริง เขาอาจจะโล่งใจด้วยซ้ำ [k^hwaam¹] (s)
23. ไม่มีใครอยากตามหาดาวทั้งนั้น [k^braj¹] (us)
24. หนูขอโทษนะกะ ที่ทำตามที่คุณศศิประภาพอกไม่ได้ [kx^hวอ⁵] (us)
25. ขอบพระคุณ ในความหวังดีคะ [k^bวอ²] (us),
[k^hwaam¹] (us)
26. ขนาดบ้านแม่วิภาของหนูออกกว้างขวางใหญ่โต เธอยังกล้ารับหนูให้ไปอยู่กะกะเธอเลย [kx^hวอญ⁵] (us),

- [k^hwaan³] (us)
27. ถ้าคุณศคืออยากจะขอร้องให้หนูไปอยู่ หนูกี้.....หนูจะหนีไปอยู่ที่อื่น [k^hวอ³] (us)
28. หนูจะหนีไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครสามารถตามหาหนูพบอีกเลย [k^hraj¹] (s)
29. ให้ดาวช่วยดูแลที่คลินิก [k^hlii¹] (us)
30. ถึงคุณภาคของสกลวยบังคับให้ฉันกลับมาได้ ฉันก็จะไป [kx^hวอญ³] (us)
31. จริงสิ ที่นั่นบ้านของคุณ [k^hวอญ³] (us)
32. แต่พอสระผมเสื้อผ้าเปียกก็เลยต้องอาบน้ำใหม่อีกครั้งนี่ [k^hraj⁴] (us)
33. แต่ฉันขอแค่เวลาอาบน้ำแต่งตัวใหม่เท่านั้นเอง [k^hวอ³] (s)
34. เดียวใครเข้ามาเห็น [k^hraj¹] (us)
35. เพราะดิฉันคิดถึงเขาจนหายคิดถึงไปแล้ว [k^hit⁴] (us),
[kx^hit⁴] (us)
36. ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำเพื่อดิฉัน เป็นเพียงการปลงล้างความรู้สึกผิดบางขณะเท่านั้นเอง [k^hwaam¹] (s)
37. สำหรับแม่ สำหรับเขา เราไม่มีความหมายอะไรเลย [kx^hwaam¹] (s)
38. ดิฉันนอนอนพักค่ะ [k^hวอ³] (s)
39. คุณหมายความว่ายังไงคะ [k^hwaam¹] (us)
40. ดิฉันภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย เพราะดิฉันรู้รสของการเป็นลูกที่พ่อแม่ไม่ต้องการว่ามัน ขมขึ้นขนาดไหน [k^hวอญ³] (s)
41. ดิฉันเป็นแค่เด็กในปกครองของคุณภาค [k^hrooญ¹] (s)
42. ก็พอดีเวลาที่ดาวจี๊เก็ยอยู่บ้านนะคะ [kx^hii³] (us)
43. หรือคุณจะกล่าวบอกกับใคร-ใครคนอื่น เหมือนกับที่บอกกับดิฉันรีเปล่าคะ [k^hraj¹] (s),
[k^hraj¹] (s)
44. เขาก็ทำไปตามหน้าที่ของผู้ปกครองเท่านั้นแหละค่ะ [kx^hrooญ¹] (s)
45. ถ้างั้นดาวก็ไม่รบกวนนะคะ เพียงแต่อยากจะขอโทษเรื่องวันนั้นที่..... [k^hวอ³] (s)
46. ไม่รู้สิแ บางครั้งฉันก็อดคิดไม่ได้นะ [k^hraj⁴] (s),
[kx^hit⁴] (s)
47. หนูแคงคิดถึงพี่ดาวรีเปล่า [k^hit⁴] (us)
48. พี่ดาวก็กิดถึงคุณหนูแคงมากที่สุดในโลกเลยรู้ไหม [k^hit⁴] (us)
49. ขอบคุณคะที่กรุณาเตือน [k^hวอญ²] (s)
50. คุณศคือคงจะกิดว่าดิฉันเป็นคนขี้โง่งละสิคะ [kx^hit⁴] (s),
[kx^hii³] (s)

51. คงจะคิดว่ารับเงินใครฟรีๆ [kx^hit⁴] (s)
52. ขอบคุณค่ะ [k^hɔɔp²] (s)
53. ดาวคงคิดถึงน้ำกึ่งแก้วแฉ่เลย [kx^hit⁴] (us)
54. เช็คของคุณธรรมดาใจคะ ดาวขอคืนให้ [kx^hɔɔ³] (s)
55. ดาวขอบพระคุณมากค่ะ ในความกรุณา [k^hɔɔp²] (s)
56. แต่ดาวคิดว่ามันไม่ถูกต้อง [k^hit⁴] (us)
57. เออ...แต่ดาวคิดว่าไม่ [k^hit⁴] (us)
58. ขอบคุณค่ะคุณพ่อ [k^hɔɔp²] (s)
59. สลวยจะเดี๋ยวยช่วยไปบอกละออให้เตรียมเครื่องของถ้วยเดี่ยวเนื้อตับไว้ให้ฉันด้วยนะ [kx^hruuɲ³] (s)
60. ดาวกำลังติดอยู่ว่าจะทำอะไรดี [kx^hit⁴] (s)
61. เขาบอกว่า เขาหวังดีกับดาวเสมอค่ะถ้ามีเรื่องทุกข์ร้อนอะไรก็ให้คิดถึงเขาเป็นคนแรก [k^hit⁴] (s)
62. คุณอย่าคิดว่าใครเขาจะเป็นเหมือนคุณดี [kx^hit⁴] (s)
63. คุณคิดว่าผู้หญิงอย่างฉันมีความคิดด้วยหรือคะ [kx^hit⁴] (s),
[k^hwaam¹] (us),
[kx^hit⁴] (s)
64. มันไม่มีอะไรหรอกคะน้ำกึ่งแก้ว เพียงแต่ดาว ดาวคิดว่า ดาวไม่ควรจะต้องรบกวนคุณภาค
อีกต่อไป [kx^hit⁴] (s)
65. ถ้าเกิดว่าไม่ทำให้ครอบครัวคุณสติเดือดร้อนแล้วละก็สุดแล้วแต่คุณสติเถอะค่ะ [k^hruua¹] (us)
66. ก็ดาวคิดถึงคุณพ่อนี้คะ [k^hit⁴] (us)
67. ไม่ใช่เพราะดิฉันอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของใครทั้งนั้น [k^hraj¹] (us)

คนที่ 39

สุวัจน์ ชัยมุสิก อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง "ดาวพระศุกร์"

1. นะคะเดี๋ยวเราค่อยไปเจอกันทีไรน่ะ [k^hɔɔj³] (us)

2. ขอดวงนี้หน่อยค่ะ [k'wɔ̌ʷ] (us)
3. แต่คุณทำทางที่ภาคใจ ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเลยนี้คะ [k'hɔ̌wɔ̌j³] (us)
4. คุณที่ทางด้านครั้งก็ไม่ถูกคะ [k'hun¹] (us)
5. ก็คุณมารศรีคะ โทรมาบอกข้างแต่เช้า [k'hun¹] (s)
6. เอ..ทำไมเดีวนี้คุณที่เข้าข้างมันแล้วเหรอคะ [k'hun¹] (us)
7. ความจริงมันน่าจะหนีไปตั้งนานแล้วนะคะ [k'hwaam¹] (s)
8. แต่บางครั้งมันก็อดใจไม่ได้ [k'hraŋ⁴] (s)
9. อ้าว..แต่คุณที่เคยบอกให้รัศมิคอยตามที่ภาคไม่ใช่เหรอคะ [k'hun¹] (us)
10. ทางผ่านของ โรงเรียนหนูแดงพอดี [k'hɔ̌wɔ̌j⁵] (us)
11. ยังไงหนูแดงก็ทลานแท้ๆ ของรัศมินะคะ [k'hɔ̌wɔ̌j⁵] (us)
12. กลัวคุณรัศมิเหรอจ๊ะ [k'hun¹] (us)
13. คุณรัศมิไม่มีอะไรหรอกพุดง่ายออกจะตาย [k'hun¹] (us)
14. ขอเป็นแค่ผู้ตามที่ภาทก็พอละ [k'hɔ̌wɔ̌ʷ] (s)
15. อย่าไปโทษคุณพรรณิเลยคะ [k'hun¹] (us)
16. ที่ภาคกำลังคิดถึงใครรีเปล่า [k'hit⁴] (s)
17. รัศมิคิดถึงที่ภาคแล้วมาหาที่ภาคไม่ได้เหรอคะ [k'hit⁴] (s)
18. คุณที่อะเขาบ่นถึงที่ภาคคะ [k'hun¹] (s)
19. แน่นอนติคะคุณที่ [k'hun¹] (us)
20. เรานะมีความสุขมากเลยละ [k'hwaam¹] (us)
21. รู้ไหมคะวันนี้รัศมิมีความสุขมากเลยละคะ [k'hwaam¹] (us)
22. ขอบใจมากนะแมว [k'hɔ̌wɔ̌p²] (us)
23. ตกลงจ๊ะคุณนมแมว [k'hun¹] (s)
24. รัศมิคองไปสุระควนให้คุณที่แถานองจอกนะคะ [k'hun¹] (us)
25. รัศมิขอบคุณที่ภาคมากนะคะที่อุตสำหำเป็นเพื่อน [k'hɔ̌wɔ̌p²] (us),
[k'hun¹] (s)
26. รับรองว่าจะจัดการทุกอย่าง เสถิยรังานทุกอย่างที่คำงไว้ให้เสรีจายในวันนี้เลยละคะ [k'hliia¹] (s)
27. ถ้าเป็นความลับรัศมิไปก่อนก็ได้คะ [k'hwaam¹] (us)
28. คงจะ ไปหามนุยกะนายแกละมั้ง [k'huj¹] (s)
29. แล้วบริษัทนี้เขาว่าจะซื้อรถปะจำค่าแหนงของ...ของคนระคับสูง [k'hɔ̌wɔ̌j⁵] (s),
[k'hɔ̌wɔ̌j⁵] (s)

30. ไครว่าละจ๊ะ [k^hraj¹] (s)
31. ช้า..แล้วนี่ทำไมคุณหนูแดงยังไม่ไปโรงเรียนละครับ [kx^hun¹] (s)
32. ขอโทษนะคะ รัศมีมาสายไปหน่อย [k^hวอ¹] (us)
33. วันนี้ประชุมสำคัญนี่คงจะคุยกันยาว [k^huj¹] (s)
34. เออ..คุณพรณีคะ วันนี้คุณช่วยสั่งอาหารกลางวันจากร้านแซม โบ้ด้วยนะคะ
[k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (s)
35. แล้วก็ให้ไครเปิดห้องรับรองไว้ให้ด้วย [k^hraj¹] (s)
36. รัศมีมีแวแต่เพตินีมีความสุขอยู่อะคะ [k^hwaam¹] (us)
37. ในฐานะที่รัศมีเป็นน้อง รัศมีขอแสดงความยินดีกับพี่ภาคแล้วก็ดาวพระศุกร์คะ
[k^hวอ¹] (s),
[k^hwaam¹] (us)
38. พี่ภาคมีเชอฉัน ไม่ว่าจะพรอก แต่ฉันขออย่างเดียวอย่าให้มีดาวพระศุกร์สองมาเป็นมารหัวชน
ในห้องเธอก็แล้วกัน [k^hวอ¹] (s)
39. แต่ไม่มีใครเคยพูดกับรัศมีอย่างจีเลยในชีวิต [k^hraj¹] (s)
40. จะให้รัศมีไปขอโทษเจ้านะเธอคะ [k^hวอ¹] (us)
41. ได้สติกะถ้าเป็นความต้องการของพี่ภาค รัศมีทำได้ทุกอย่างแหละคะ [k^hwaam¹] (s),
[k^hวอ¹] (us)
42. รัศมีขอโทษพี่ภาคด้วยนะคะ [k^hวอ¹] (s)
43. รัศมีไม่ถึงพรอกคะ ของของใคร ใครใครก็หวง [k^hวอ¹] (s),
[k^hraj¹] (s),
[k^hraj¹] (us),
[k^hraj¹] (s)
44. ขอขอบคุณมารศรีมากนะคะที่อุตส่าห์มาส่งข้าว [kx^hวอ²] (s)
45. คือคุณมารศรีมาส่งข้าวคะ [k^hun¹] (s)
46. ก็ลองถามคุณมารศรีดูเองสิคะ [k^hun¹] (s)
47. แล้วเธอต้องคอยดูด้วยนะว่ามันมาทำอะไรบ้าง [k^hวอ¹] (s)
48. รัศมีก็คิดอยู่เหมือนกันละคะว่าจะไปอุดหนุนเขาบ้าง [kx^hit⁴] (s)
49. เดียวคนอื่นเขาจะคิดว่าเราอะใจดำ พี่ภาคเขาก็เลยมาซื้อ [kx^hit⁴] (s)
50. ก็พี่ภาคนะสิ สมรู้ร่วมคิดกับอีตาผู้พันอาหารหลอกฉันแล้วไปหาอีนังดาวพระศุกร์มันนะ
[kx^hit⁴] (s)

51. ถ้าได้ลองทานอ้อยยังไม่ทันจืดละก็มีนชะเออะที่จะยอมทิ้งไปงายๆ เว้นชะแต่จะเคี้ยวแล้ว
เคี้ยวอีกจะจนพอใจ [kx^h iaw⁴] (s),
[kx^h iaw⁴] (s)
52. พี่ภาคกำลังคิดถึงใครอยู่เฮอร์อะ [kx^h it⁴] (s)
53. หรือว่าคิดถึงดาวพระศุกร์ [kx^h it⁴] (s)
54. พี่ภาคจะไปคิดถึงเขากันทำไมละคะ [k^h it⁴] (s)
55. อย่ามาพูดเรื่องความหลังกันเลยจ๊ะ [k^h waam¹] (us)
56. คนกำลังมีความรักอะไรก็ดูดีไปหมดแหละคะ [k^h waam¹] (us)
57. เป็นความผิดของรัศมีเองแหละคะพี่ภาค [k^h waam¹] (us)
58. โธ...คงอยากจะให้ตัวเองมีความสำคัญก็เท่านั้นเองแหละ [k^h waam¹] (us)
59. นั่งดาวพระศุกร์มันมีเสน่ห์อะไรคะใครใครถึงได้หลงใหลมัน [k^h raj¹] (us)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คนที่ 40

อินทรีา แดงจำรูม

อายุ 15-25 ปี

จากละครเรื่อง “พระจันทร์ลายกระต่าย”

1. แล้วคุณนะหัดนึกถึงคนอื่นซะบ้าง	[k ^h un ¹]	(s)
2. ไม่ใช่ว่าคิดว่าคุณเองวิเศษอยู่คนเดียวอะ	[kx ^h it ⁴]	(s)
3. แล้วคุณทำตัวน่ารักนักหรือคะ	[k ^h un ¹]	(s)
4. ขอโทษนะรอนานไหมอะ	[k ^h oo ⁵]	(us)
5. ต้องให้รอทุกครั้งเลยอะ	[k ^h raŋ ⁴]	(s)
6. ฉัตรอยากได้รองเท้าสักคู่หนึ่งอะ	[k ^h uu ³]	(s)
7. ขอบคุณมากนะ	[k ^h ooŋ ²]	(us),
	[k ^h un ¹]	(s)
8. เฮ้ยคุณพ่อ	[k ^h un ¹]	(us)
9. เห็นคุยกันใหญ่เลย	[k ^h uj ¹]	(s)
10. เอาไว้วันหลังเดี๋ยวเราค่อยมาซื้อใหม่ก็ได้	[kx ^h ooŋ ³]	(s)
11. ฉันทันทีไม่ค่อยได้คุยสนใจฟังนะ	[k ^h ooŋ ³]	(us)
12. ฉันทันทีเมื่อจะคุยตามเช็ดแล้วละ	[k ^h ooŋ ³]	(s)
13. ขอบใจพิชัยมากเลยนะจ๊ะ ที่รู้ใจฉัตรอดต่าห้ชื่อมาให้อะ	[k ^h ooŋ ²]	(us)
14. เดี่ยวเราแวะซื้ออะไรไปทานที่คอนโดดีกว่านะ	[k ^h oon ¹]	(s)
15. ตอนนี้นั้นไม่ค่อยสะดวกจะพูดอะ	[k ^h ooŋ ³]	(us)
16. เอาไว้เดี๋ยวค่อยโทรคุยกันได้มะ	[k ^h ooŋ ³]	(s),
	[k ^h uj ¹]	(s)
17. จำขอบใจมาก	[k ^h ooŋ ²]	(s)
18. ฉัตรขี้เกียจรถติดอะ	[k ^h uii ³]	(us)
19. เดี่ยวเราแวะซื้ออะไรเข้าไปทานที่คอนโดดีกว่า	[k ^h oon ¹]	(s)
20. ร้านนี้ร้านประจำฉัตรเลยนะ เพราะว่ามันอยู่ใกล้คอนโดดีอะ	[k ^h oon ¹]	(s)
21. แต่ว่าหายากนะ ร้านที่ไปไม่ค่อยมีขายหรอก	[k ^h ooŋ ³]	(s)
22. นี่พิชัยจะเป็นเพื่อนของฉัตรเอง	[k ^h ooŋ ³]	(us)
23. คิดมากนะพิชัย	[k ^h it ⁴]	(s)

24. และความจริงอะ ชอบ ไม่ชอบก็ไม่เห็นเกี่ยวห็น [kx^hwaam¹] (s)
25. ฉัตรคิดของฉัตรเองได้นะ ว่าจะคบกับใคร [k^hit⁴] (s),
[k^hraj¹] (s)
26. ไม่ค่อยอยากไปเดินอย่างนั้นเท่าไร [kx^hvoj³] (us)
27. ฉัตร ไม่ค่อยได้สังเกตหรอก [k^hvoj³] (us)
28. ชอบคุณอะ [k^hvoj²] (us),
[k^hun¹] (us)
29. ก็หมายความว่า ถ้าพ่อเธอรู้จักกับพ่อเรา....มันก็คงดีอะ [k^hwaam¹] (us)
30. ฉัตรคิดว่า ฉัตรจะเอาไว้ใต้นานๆนะ [kx^hit⁴] (s)
31. นี่พิชัยคิดไรขึ้นมามีจะเนี่ย [k^hit⁴] (s)
32. ชอบใจมากนะ [k^hvoj²] (us)
33. ไปกับคุณลุงหรือว่าเอาคนอื่นไปด้วยละ [k^hun¹] (s)
34. ยังไงวันนี้คุณกลับ ไปก่อนละกัน [k^hun¹] (s)
35. นี่แม่คุณ เจอหน้าไปทวงเอาเองแล้วกัน [k^hun¹] (s)
36. ฉันควรจะคืนดีกับเขาใหม่ [k^huan¹] (s)
37. แล้วค่อยเจอกันนะ [k^hvoj³] (us)
38. อยู่ๆเขาก็คิดจะสอบเทียบ [kx^hit⁴] (s)
39. คิดจะเรียนต่อขึ้นมามีอย่างนั้นแหละ [k^hit⁴] (s)
40. ทำทางเขาจะคิดมากไปกันใหญ่แล้ว [kx^hit⁴] (s)
41. เปล่าหรือคะคุณอา ไม่มีอะไรคะ [k^hun¹] (us)
42. เปล่าหรือคะคุณอา คือฉัตรแกดังเขาเล่นๆนะคะ [k^hun¹] (us)
43. พรุ่งนี้เขาจะมาหาที่คอนโดอะ [kx^hvon¹] (s)
44. ไหนคุณบอกว่าจะไปเล่นกอล์ฟกับคุณพ่อไงคะ [k^hun¹] (us),
[k^hun¹] (us)
45. ใครโทรมาคะประวิทย์ [kx^hraj¹] (s)
46. คิด-คิดไปอะ ฉันนี่ก็สงสารเขาเหมือนกันแหละ [kx^hit⁴] (s),
[kx^hit⁴] (s)
47. คุณเป็นอะไรไปคะ [k^hun¹] (us)
48. คุณมีอะไรไม่สบายใจรีเปล่าคะ [k^hun¹] (us)

49. ฉัตรจะ ไปฝรั่งเศษกะคุณพ่อคุณแม่นะคะ [k^hun¹] (us)
50. ฉัตรรักคุณมากนะคะวิทย์ [k^hun¹] (us)
51. เราก็ได้รับรู้ถึงความเจ็บปวดของมันดี [k^hwaam¹] (s)
-

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวสุนทรี เฉลิมแสนยากร เกิดวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2517 ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2539 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2540 ปัจจุบันรับราชการทหาร เป็นอาจารย์สังกัดกองวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมทหาร จ.นครนายก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย